

Giới thiệu Vương Phi A Nam

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Nhân vật: Trần A Nam × Hoắc Phẩm Ngôn.

"Đúng ý của muội, ta chỉ là đi ngang qua đây" Trần A Nam khẽ nói, được, là khách qua đường, khách qua đường a...

"Nhưng cũng bởi vì có nguyên nhân mới đi ngang qua"

Trần A Nam...

"Muội biết đấy, ta định tới đình Thiên Lập nhưng không ngờ thời tiết xấu như vậy"

Trần A Nam..

"Vốn đội của chúng ta có rất nhiều người nhưng bị lạc hết chỉ còn lại bốn"

Trần A Nam: Vị đại ca này, huynh có thấy hình như nói hơi nhiều không...

"Muội muốn biết vì sao ta ở lại Thiên Lập không?"

Trần A Nam: Không muốn!

Đoạn trích hai

"Đi liền quay về có thêm đứa nhỏ, tiểu yến tước nàng quả nhiên có thể kinh hãi nhân tâm."

"Đại nhân ngài đừng loạn ngôn. Tiểu nữ quay về là muốn cùng ngài đi phá một thứ."

"Ồ."

"Đưa ta đứa nhỏ, nàng ôm hân suốt hội không mệt sao?"

"Ta không mệt, trả ta a Chiêu."

"Nàng không mệt, nhưng ta thấy phiền."

Mề Bối: Hoắc Phẩm Ngôn thật sự rất vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trùng sinh

Một trận đau nhức như búa bổ ập tới, khiến Trần A Nam không khỏi tỉnh lại. Đối diện với ánh sáng lâu ngày không nhìn thấy khiến hai mắt nàng híp lại, một lúc sau thích ứng kịp liền mở to hai mắt.

Trần A Nam nhìn trần nhà mộc mạc trước mắt, hình ảnh khác xa một trời một vực với hoa văn cầu kì trên trần nhà ở Nguyệt ốc, cũng không có tí hương thơm được đốt đất tiền quanh quần, nhưng lại cực kì quen thuộc với nàng.

Quen tới mức khiến cho Trần A Nam nàng cả người đều phát run.

Nàng cả người ngồi phắt dậy, vết đau trên đầu cùng sau gáy đột nhiên ập tới, khiến nàng hai mắt đều hoa, não cũng ong ong theo.

Kì lạ, rõ ràng là nàng đã chết.

Thế mà lúc này lại cảm nhận được cái đau điếng ở đầu, lại nhìn cảnh vật xung quanh, từng góc vách, từng cái ghế gỗ, chậu cây, nàng có chết cũng không thể không nhận ra.

Nhưng Trần A Nam tuyệt nhiên vẫn nhớ rõ những hồi ức đau lòng ở Tri phủ, cho nên lúc này nàng cực kì kinh sợ.

Nàng thế nhưng sống lại!

Con đau ở gáy nhắc nàng nhớ lại hồi bốn tuổi, cả nhà nàng cùng nhau cười đùa đi thăm ông ngoại bà ngoại, để lại nàng ở nhà cùng tỷ tỷ, lúc ấy còn nhỏ, lại được nuông chiều, cứ ngỡ phụ mẫu đem ca ca đi chơi không dẫn theo nàng, khiến nàng tức giận cùng không phục, liền lên tỷ tỷ lấy trộm con lừa sau nhà, đuổi theo phụ mẫu.

Nhưng nàng không nghĩ bản thân lúc đó bé xíu, hai tay làm sao điều khiển được con lừa già đó, cho nên rất xui xẻo, Trần A Nam té lừa.

Đầu đập xuống đất, gáy cũng theo đó phát đau, sau đó nàng liền bất tỉnh, lúc trước khi ngất chỉ nghe đau đầu tiếng tỷ tỷ la hét.

Giờ nghĩ lại, Trần A Nam không khỏi phát run.

Nàng không nghĩ tới bản thân hồ đồ như vậy, có thể nói là ngu xuẩn, nhưng lại càng không thể ngờ nàng thế nhưng có thể sống lại lúc nàng bốn tuổi đâu?

Đang lúc Trần A Nam nghĩ ngợi lung tung thì bên tai vang lên âm thanh chi cha, tiếng cửa mở rồi tiếng chân người nói nhau chạy vào.

”A Na!”

Trái tim A Nam run lên bần bật, thân người nhịn không được run rẩy. Nàng theo tiếng gọi đề nén đó mà nhìn tới.

Nhìn một cái liền nhịn không được nước mắt lăn xả, không quản đau đầu mà khóc rống lên.

Trần A Nam kiếp trước hối hận nhất chính là không thể gặp lại cả nhà, biết cả nhà chết oan nhưng ngay cả chuyện chôn cất họ tử tế cũng không làm được.

Nay nhìn tới phụ mẫu lúc còn trẻ vẻ mặt lo lắng, ánh mắt yêu thương sợ hãi cùng tỷ tỷ và ca ca bộ dạng đau yêu nhìn nàng, Trần A Nam cảm thấy đau lòng đến chết.

Nàng cả người lão đảo, thân người nhỏ nhắn nhào tới bọn họ, hốt hoảng cùng lo sợ, đau lòng khiến nàng không tài nào để ý bản thân rất nhỏ bé muốn té rớt xuống mặt đất như thế nào.

Nàng chỉ nghĩ lại muốn nằm trong lòng phụ mẫu, chỉ muốn chạm vào tỷ tỷ và ca ca một cái.

Chỉ một cái, dù có là mộng nàng cũng nguyện ý.

Trần Bắc cùng phu nhân Lê Tổ nhìn con gái bốn tuổi nhào tới, sợ hãi đón lấy bóng dáng nhỏ bé của nàng vào lòng. Lê Tổ nhìn A Nam khóc lóc đến mù mịt, nước mắt liền lăn xả, đau lòng ôm lấy nàng từ trượng phu, ôn nhu lau mặt cho nàng.

”A Na ngoan, nương đây, a Na ngoan không khóc.”

”Nương! Nương!”

Trần A Nam khóc thảm thiết, hai tay vúi lấy mẫu thân, sợ hãi nhào vào lòng nàng.

Ở trong lòng mẫu thân, A Nam cảm nhận được nàng như thế nào đau lòng, phụ thân còn vỗ vỗ lưng nàng, sợ nàng sẽ lại ho, nhìn tới tỷ tỷ cùng ca ca hai mắt đỏ bừng. Trần A Nam chính là lòng xót đến đỉnh điểm.

Nàng hàng vạn lần chửi bản thân kiếp trước ngu đần, không nhìn ra cả nhà như thế yêu thương nàng, thậm chí sau lần té ngã này nàng còn nghĩ cách mặt cả nhà, giận dữ liên tục nửa năm.

Trần A Nam giờ hận không thể nhào ra tự đánh bản thân trăm cái.

Trần Bắc thấy con gái khóc càng có xu hướng gia tăng, lòng đại trượng phu vốn cứng như đá nay thật đau lòng, ôm lấy con gái nhỏ, yêu đau hôn mắt mũi nàng.

”A Na ngoan, cha hôn sẽ không đau. Ngoan không khóc.”

”A Na, muội đừng khóc, tí nữa ca ca đi bắt dế cho muội, đừng khóc.”

Ca ca Trần Nguyên hai mắt đỏ, thân yêu vỗ đầu nàng, động tác ôn nhu đến cực điểm. Tỷ tỷ Trần Phù Dung bên cạnh nước mắt lăn xả như mẫu thân, luôn miệng bảo là lỗi của nàng.

Trần A Nam thấy vậy, tâm càng bị hung hăng giày xéo, muốn nín khóc cũng không nín nổi.

Cho nên phải thật lâu sau đó nàng mới có thể ngưng khóc, chỉ là còn sụt sùi nước mũi, quyết tâm nằm lì trong lòng phụ thân không buông.

Trần Bắc thấy con gái có chút khác, vốn trước kia nàng ngỗ nghịch, sẽ không bao giờ ngoan ngoan nằm yên một chỗ chứ nói gì tới bám vúi lấy cha không buông như thế này.

Nghĩ quả nhiên té đau khiến nàng sợ hãi, Trần Bắc liền đau lòng.

Lệ Tổ lau mặt cho A Nam, hai mắt ửng đỏ ôn nhu với nàng, từ tốn bảo.

”A Na, tí nữa đại phu liền đến sẽ hết đau ngay.”

Trần A Nam nhìn mẫu thân dung nhan vì bị kinh sợ mà tái trắng, lòng đau như bị nhéo, nàng vỗ vỗ mặt mẫu thân, run run nói.

”Con không đau, mẫu thân đừng đau lòng.”

Lệ Tổ nước mắt lã chã ôm lấy nàng kêu a Na rồi a Na.

Trần A Nam vui đầu vào ngực nàng, muốn cảm nhận lại những yêu thương đã mất trước kia.

”A Na! Cháu ta không sao chứ?”

Trần A Nam nương theo tiếng gọi cùng âm thanh huyền ảo nhìn ra cửa, chỉ thấy hai lão nhân gia tuy chống gậy nhưng bước chân lại nhẹ như bông đi nhanh vào.

Mũi nàng liền xốt đến hồng rồi.

Trần A Nam trượt xuống khỏi người mẫu thân, thân người nhỏ bé chật vật chạy tới, khủng hoảng kêu.

”Bà ngoại, ông ngoại!”

Lệ lão gia cùng phu nhân thấy cháu gái đầu quần băng trắng, mặt mũi đầy nước mắt chạy tới, nhưng thân người quá yếu nên đã vấp té tận ba bốn lần. Cả hai không khỏi đau lòng, chạy tới đỡ cháu gái.

Phu nhân Lệ gia ôm lấy cháu gái, vỗ vỗ lưng nàng, đau lòng không thôi.

”Cháu gái ta!”

Trần A Nam sống lại, tỉnh tỉnh như biến về lúc trẻ, khóc đến xấu xí, vừa nín lấy bà ngoại vừa tổ lên.

”Ngoại, con mơ thấy đầu trâu đầu ngựa tới kéo con đi.”

Quả thật lúc chết, A Nam có bị hai tên quỷ đỏ kéo đi, nhưng vì sao đang bị kéo lại có thể sống lại thì nàng không rõ, nhưng cảm giác bị bắt đó thật sự rất kinh khủng, nàng sợ hãi, nay nhìn tới ông ngoại bà ngoại đều không ngại thôn xa mà chạy tới kiếm nàng, nàng nhin không được mà tổ cáo.

”Tầm bậy! A Na nhà ta ngoan như vậy, chúng nó sẽ không kéo đi!”

Lệ lão gia nghe cháu gái nói đến đầu trâu đầu ngựa liền thất kinh, sau đó nhìn không được tức giận gõ cây gậy xuống đất.

”Tội bậy vì sao không chăm a Na cho tốt? Hại nàng còn nhỏ mà sợ hãi đến như vậy!”

Trần A Nam thấy ông ngoại mắng người nhà, lòng run lên chạy tới ôm chân ông ngoại, sợ hãi kéo kéo nói to.

”Ông ngoại là con không ngoan cười lừa, không liên quan đến cả nhà! Ông ngoại đừng mắng đừng mắng!”

Kiếp trước nàng khiến cả nhà thất vọng đau lòng, kiếp này nàng tuyệt không muốn họ chịu bất cứ oan uổng gì.

Lệ lão gia ôm lấy cháu gái, gật đầu như gõ thóc, vỗ về nàng không phát hoảng.

Trần Bắc, Lệ Tổ cùng huynh muội Trần Nguyên, Trần Phù Dung thấy A Nam như vậy bênh vực bọn hắn, đều hận không thể nhào tới cướp lấy nàng từ Lệ lão gia, yêu thương trong tay.

Trần Bắc tiến lên phía trước, vỗ lưng A Nam, giọng trầm nhẹ bảo nàng.

”A Na, đại phu đợi ngoài kia, cha đưa con đi xem đại phu, xem liền hết đau.”

Trần A Nam nhào tới lòng phụ thân, đầu nhỏ gật bảo được.

Đại phu khám cho A Nam là người thôn khác, nàng nhìn một cái là biết, ắt hẳn ông ngoại bà ngoại nghe tin nàng ngã lừa, liền tức tốc mời đại phu tay nghề khá ở chỗ họ tới. Nghĩ tới tâm chân tình này, nàng không khỏi cảm động.

Càng nghĩ càng bất bình, tại sao bản thân lại có thể ngu ngốc cực điểm ở kiếp trước?

Rốt cuộc kiếp trước nàng bị mất chó hay quý che mắt nên không nhìn ra mảng chân tâm của người nhà?

Càng nghĩ càng ức, hận không thể biến thành người khác đánh bản thân ở kiếp trước vài cái cho thông minh ra.

Vị đại phu nhìn đứa nhỏ trong lòng Lệ lão gia, nàng bộ dạng nhỏ bé, mái tóc có chút rối, băng trắng quấn quanh đầu, vẻ mặt trắng hồng như nụ đào đỏ hỏn mới nhú, cái mũi nhỏ, môi hồng, nhìn là biết tương lai nhất định là đại mỹ nhân.

Nhưng điều gây chú ý nhất với người khác chính là đôi con ngươi trong vắt to tròn của nàng.

Đôi con ngươi ấy vừa mang nét ngây ngô của đứa trẻ vừa mang sự bình tĩnh thấu hiểu, sắc sảo của người lớn.

Đặc biệt là nàng không la không sợ khi hân khám cho nàng. Gặp đứa nhỏ khác nhìn tới kim châm nhất định đã khóc rống lên rồi.

Đại phu không khỏi tán thưởng nàng. Đứa bé này tương lai nhất định không tồi.

”Đại phu, a Na nhà ta thế nào?”

Lệ phu nhân đứng bên cạnh không khỏi bồn chồn, vì sao đại phu từ nãy giờ vẫn im lặng như thế? Hay là cháu gái có chuyện?

Không chỉ bà mà tất cả mọi người đều sốt ruột, lo âu đến bồn chồn.

Đại phu gấp lại hòm thuốc, dung nhan ôn hòa từ tốn bảo.

”Phu nhân không cần lo lắng, đứa nhỏ chỉ là bị thương ngoài da, không chạm gì tới não bộ, chỉ cần chăm sóc kỹ lưỡng, ăn uống ngủ đủ, liền nhanh là hai tuần chậm là một tháng sẽ hết bệnh.”

Cả nhà họ Trần cùng hai lão gia nhân Lệ gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mắn a Nam nhà họ an toàn, không thì không biết cả nhà sẽ điên loạn như thế nào.

Lệ lão gia vui lòng trả thù lao cho đại phu, số tiền thù lao đó đối với dân chúng nông thôn thì chính là rất khá.

Trần A Nam nhìn ông ngoại giao bạc không tiếc tay, tuy biết nhà bên ngoại làm thương nhân, không thiếu tí bạc này nhưng là nàng vẫn tiếc. Bởi kiếp trước nhà ông ngoại bị kẻ gian lừa gạt dẫn tới nhà cửa không còn, khiến ông ngoại chịu không nổi tác động mạnh tâm lý mà nhắm mắt đi trước, để lại bà ngoại phải đến đây nương nhờ phụ mẫu nàng. Nàng kiếp trước còn khinh thường bà ngoại ông ngoại thất thế, giờ nghĩ lại, nàng thấy thật hối hận.

Nàng thâm nghĩ, sau này nhất định phải cảnh báo ông ngoại, không thể để ông vung bạc lung tung như vậy, dù biết đó là chân tình của ông ngoại dành cho nàng.

Trần A Nam sau khi suy nghĩ liền rất lễ phép cúi người chào vị đại phu kia, nàng nghĩ kiếp này thay đổi, nhất định phải hòa thuận với mọi người, không nghĩ sẽ chanh chua, mất ở trên đỉnh đầu khinh thường người khác.

Đại phu thấy nàng lễ phép liền cực kì yêu thích, còn tặng thêm cho nàng mấy bọc thuốc bổ, dặn dò kỹ lưỡng lần nữa rồi mới xách hòm thuốc rời đi.

Trần A Nam sau khi tự thân tiễn người liền như con cóc chạy bật vào lòng mẫu thân Lệ Tổ, nũng nịu bảo nàng.

”Nương con đói.”

Lệ Tổ yêu thương xoa mặt nàng sau đó liền kéo theo tý tý đi nấu cơm, A Nam ngồi trong lòng phụ thân vừa nói chuyện với ông ngoại bà ngoại vừa đùa giỡn cùng ca ca.

Mặc dù cả nhà cảm thấy nàng thay đổi, nhưng tính cách thật sự khiến người người yêu thích cực kì nên rất vui mừng.

Bữa cơm chiều đó, Trần A Nam chìm đắm trong sự ấm áp của gia đình, như thật sự quay về lúc còn bé có cha nương yêu đau, có ca ca, tý tý, còn có cả ông ngoại bà ngoại của nàng.

Trần A Nam thề dù có chết nàng cũng quyết giữ vững gia đình của nàng.

Tuyệt không để bất cứ ai tổn hại đến họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Rau mùa

Trải qua ba tuần ngày, vết thương trên đầu Trần A Nam dần biến mất, khi nàng phát hiện con đầu cũng không còn dữ dội, thậm chí mấy mảng bầm tím cũng biến mất, nàng liền nghĩ muốn chạy đi bên ngoài, phụ giúp cha nương làm đồng cũng được, cùng ca ca tỷ tỷ chơi đùa cũng được. Chứ nếu mãi nằm lì một chỗ, không bệnh cũng muốn phát bệnh.

Trần A Nam chân nhỏ xỏ giày, nhanh nhẹn khoác thêm hai lớp áo bông vì trời đã muốn vào thu, nàng tự mình vấn lên hai bím tóc nhỏ trên đầu, sau đó liền phấn khởi chạy ra bên ngoài kiểm mọi người.

Khi Trần Bắc cùng Lệ Tổ và các con đang nhanh chóng cấy đất, tránh cho sau đồng đất hư đi thì hắn liền nhìn thấy hình bóng nhỏ nhắn như cục bông của Trần A Nam chạy tới.

Nàng thân người nhỏ bé, hai bím tóc nhỏ như trái đào càng khiến dung nhan trắng ngần trở nên đáng yêu, áo khoác bông bao lấy A Nam càng khiến nàng trông như thiên sứ nhỏ.

Trần Bắc đưa tay đón lấy bóng dáng của A Nam, nâng nàng lên cao, bộ dạng cưng chiều mà nói.

”Bệnh còn chưa khỏi mà đi đâu?”

Trần A Nam dẫu môi nhỏ, ôm chặt lấy phụ thân, không vui bảo.

”Năm mới chán lắm, cha cho con phụ cả nhà với!”

Lệ Tổ đứng bên cạnh nghe nàng ai oán đòi làm việc nông, khẽ thấy buồn cười.

Nàng thăm nghĩ đứa nhỏ bốn tuổi thì làm được gì?

”Muội còn bệnh, không cho làm. Lại làm ông ngoại biết sẽ nổi giận với chúng ta.”

Trần Nguyên thân người cao gầy, một tay cầm cuốc một tay lau mồ hôi trên trán, nhìn mấy anh tuấn ngăn cản ý tưởng của tiểu muội bảo vật, dù hắn có cưng chiều nàng nhưng việc nông vốn khổ cực, nàng còn nhỏ, lại mới khỏi bệnh, còn lâu hắn mới cho phép nàng chạm tới việc nặng nhọc này.

Trần A Nam tròn mắt liếc nhìn ca ca nàng, hơi bất bình.

Nàng chỉ muốn cùng cả nhà làm việc, kiếp trước không thể nay liền muốn làm.

Cực cũng muốn làm.

Nàng không muốn bỏ lỡ bất kì khoảng khắc nào bên người thân.

”A Na không nhần, muội tới giúp tỷ nhặt rau là ổn.”

Trần Phù Dung từ xa đi tới, dung nhan nhã nhặn hiền dịu, đặt xuống rổ rau trên tay, ôm lấy A Nam trong lòng phụ thân, yêu chiều vỗ đầu nàng.

Trần A Nam phấn khích gật đầu, sau đó liền tay nhỏ nắm váy tỷ tỷ, ngoan ngoãn mà đi.

”A Na muội cầm lấy chỗ này sau đó cứ mạnh tay mà nhổ lên, được chứ?”

Trần A Nam đầu nhỏ khẽ gật, nhớ kĩ thao tác của tỷ tỷ, sau đó nàng liền bắt tay vào làm.

Trần A Nam nhìn bàn tay nhỏ trắng ngần nổi bật trên khóm rau của mình, mấy liễu khẽ nhủ, thăm nghĩ nàng thật có thể bật ra được gốc rau này sao?

Hình như không khả thi lắm.

Trần A Nam khẽ lắc đầu, sống hai kiếp nàng không nghĩ ngay cả một gốc rau còn bật không nổi đâu?

”Tỷ tỷ nhìn xem, muội sẽ bật hết chỗ rau này!”

”Được”

Trần Phù Dung khẽ cười nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

Dứt lời nàng liền mạnh tay, phồng má tròn mắt, quyết chí bật hết chỗ rau mùa.

Kết quả như A Nam nghĩ, tuy là nàng có thể bật được gốc rau mùa ấy nhưng đồng thời cả người cũng ngã nhào ra phía sau.

Áo bông trắng liền bẩn, Trần A Nam ngẩn người nhìn gốc rau xanh xanh trong tay.

Nàng không nghĩ cơ thể của một đứa trẻ lại yếu đến như vậy.

Trong lúc Trần A Nam thăm nghĩ ngợi thì đột nhiên bên tai vang vang âm thanh cười châm chọc.

Nàng theo chỗ phát ra âm thanh mà nhìn qua, chỉ thấy phía hàng rào chắn, xuất hiện bóng dáng cao gầy của nam nhân, bộ dạng cũng tầm tuổi Trần Nguyên nhưng là làn da rám nắng thật nâu, còn có cả đôi con ngươi sáng quắc đó, mái tóc đen rối xù. Áo bạc xám, quần xắn gối. Tự nhiên mà tỏa ra hương vị hoang dã của nam nhân mới lớn.

Trần A Nam đại não khẽ lóe sáng, trí nhớ dường như hiện ra hình ảnh một người nam nhân cao gầy, hẳn gọi Viễn Xuyên, bạn chí cốt của ca ca nàng.

Nàng còn nhớ rằng tên Viễn Xuyên này hồi đó chính là rất ghét nàng, có nhiều lần hẳn mắng ca ca nàng, bảo cả nhà nàng quá nuông chiều nàng, khiến nàng lệch lạc, nàng là hôm đó lên cha đi chơi mới nghe hẳn thế nào nói xấu mình với ca ca.

Lúc đó còn tưởng ca ca cũng hùa theo Viễn Xuyên mà nói xấu, nàng liền tức giận chạy đi khóc nháo, chửi cả nhà Viễn Xuyên, từ luôn cả ca ca.

Trần A Nam nhớ lúc đó ca ca bộ dạng chật vật, hai mắt đỏ bừng, ảm ức vô cùng.

Giờ nhớ ra, tim A Nam liền run rẩy.

Thật ra tên Viễn Xuyên này không xấu, hẳn chỉ là chịu không nổi nàng hồ nháo, lại tội ca ca nàng chịu đựng, hẳn mới như thế.

Nhận ra Viễn Xuyên, lại để hẳn bắt gặp bản thân té nhào như vậy, A Nam liền thấy thật xấu hổ.

Cứ như một bà cô té trước mắt một đứa trẻ vậy.

Dù gì nàng cũng sống hai kiếp, tuổi đời cộng lại cũng muốn tên nhóc này gọi ba tiếng cô nãi nãi đấy.

Viễn Xuyên chỉ là tình cờ đi ngang qua khu vườn nhà họ Trần, chính là nghe tới âm thanh ôn nhu của muội muội Phù Dung bên nhà bạn tốt, đánh không khỏi tò mò mà nhìn sang một cái.

Chỉ là nhìn một cái liền đối tới một trận cười vui vẻ.

Trần Phù Dung thân người cao cao chỉ dạy một tiểu cô nương nhỏ nhắn bật gốc rau mùa.

Tiểu cô nương thân người bao bọc bởi áo bông trắng, hai đỉnh tóc búi như hai quả đào nhỏ, dung nhan trắng ngần, môi đỏ còn thò ra làn khói trắng.

Tiểu cô nương bộ dạng chăm chú bật gốc rau mùa, sau đó té nhào ra đằng sau, ngay cả hai chân nhỏ xíu cũng bật lên trời.

Viễn Xuyên cười đến nội thương.

Thật sự quá đáng yêu!

Nhưng là Trần A Nam lại xấu hổ đến chết, hai tay ôm lấy rau mùa, ngượng ngùng cúi đầu, rầu rĩ muốn độn thổ, hận không thể đào ra một thước đất mà chui xuống.

Thấy hẳn vẫn còn cười, thậm chí còn châm biếm nàng mấy câu, Trần A Nam nhin không được khẽ mặt.

”Cười cái gì? Không cho cười!”

Viễn Xuyên cười càng to.

”Xuyên ca ca, huynh đừng chọc muội ấy nữa.”

Trần Phù Dung nhìn muội muội tức giận, hệt như nhím nhỏ, áo bông trắng cũng bẩn đi, lòng nàng liền mềm nhũn, vừa xoa đầu muội muội vừa nói với Viễn Xuyên.

”Huynh nào muốn, tại muội ấy nha?”

Viễn Xuyên mắt cong như trăng cười cười, nhìn chăm chăm bóng dáng bé nhỏ bên cạnh Trần Phù Dung.

Nàng cả người vui trong áo bông, hai tay còn ôm chặt lấy gốc rau mùa, chỉ lộ ra nửa đầu tóc bím cùng đôi con ngươi trong vắt ánh lên đầy sự bất bình ảm ức kia.

Càng nhìn càng thấy nàng dễ thương chết người.

Trần A Nam nhìn thấy Viễn Xuyên khoe môi còn nhếch, nghĩ hẳn lại châm chọc nàng, Trần A Nam hận không thể biến lớn như kiếp trước, ưỡng ngực sửa to lớn, bật mấy chục gốc rau rồi đập vào mặt hẳn.

”A Na, muội lên nhà thay đồ đi, coi chừng mẫu thân thấy muội thế này sẽ bị mắng đấy.”

Trần Phù Dung biết muối muối phát hỏa, rất tốt ý kiếm cơ bảo nàng rời đi.

Trần A Nam hận không thể nhào tới hôn mấy phát chốc chốc vào mặt tỷ tỷ.

Quả nhiên là tỷ muội tình thân!

Trần A Nam nhanh chóng rời đi, nhưng là không quên quăng qua cái lùm đầy lửa về phía Viễn Xuyên.

Nguy ý rõ ràng: Ngươi đợi đấy.

Viễn Xuyên càng cười đến nội thương.

Trần A Nam hai má đỏ bừng, tức giận chạy đi.

Viễn Xuyên, cô nài nài nhớ kĩ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đọc sách

Trần Nguyên thân người cao gầy đứng thẳng, cả người hần ướt đầm mồ hôi vì oi bức, khiến cho cả làn da lúa mạch khỏe mạnh cũng bóng lên một tầng màu. Cánh tay lộ ra bên ngoài vì làm việc đồng cũng nổi lên cơ, nhìn qua đáng vẻ vô cùng khỏe mạnh.

Trần Nguyên vác cuốc lên vai, đôi chân to lớn bước khỏi cánh đồng, đi được vài ba bước, hần liền nhìn thấy đằng đó không xa có một bóng dáng quen thuộc.

Viễn Xuyên thân người cao dựa cây bóng mát, nhìn về phía Trần Nguyên mà cười một cái.

Trần Nguyên gương mặt anh tuấn không đổi, ung dung mà tới. Tới gần bạn tốt liền nhướn cao mày kiếm mà hỏi.

”Có chuyện gì mà đứng đây vậy? Lão bá không kêu ngươi đi làm vườn sao?”

”Là ta trốn. Nguyên, ta theo ngươi về nhà chơi.”

Trần Nguyên nhìn người trước mắt mái tóc xù lay động theo gió, hai mắt cong như trăng khuyết, cười rộ cả răng trắng, phần khích ngoe nguẩy đám thịt thỏ rừng trong tay đang đưa, lộ ra vẻ hoang dã mà anh tuấn.

Trần Nguyên cầm lấy đồng thịt thỏ trong tay của Viễn Xuyên, sau đó quăng cho hần vài ba cái cuốc trên vai, bước chân nhẹ như gió mà đi.

”Đi thôi.”

Viễn Xuyên bị quăng cuốc nặng vào người, không kịp thích ứng nên đập cả vào ngực lớn, nhịn không được mà chửi tục vài câu.

”Mẹ nó! Nhẹ tay chết ngươi sao?”

Trần Nguyên bóng lưng thẳng như tùng, như không nghe thấy âm thanh mà cứ khoan thai bước đi.

Viễn Xuyên bất bình, nhưng vẫn là nhịn xuống vác cuốc chạy theo.

Hai người đi kế nhau, một kẻ thao thao bất tuyệt, một kẻ lấy im làm vàng mà ngậm, nhưng cả hai đều tuấn tú theo những vẻ khác nhau. Cũng vì thế mà những cô nương trong làng đều như một vẻ si mê cùng ngai ngừng, lén lút nhìn bọn họ.

”A Nam nhà ngươi dạo này thế nào?”

Viễn Xuyên vốn đang nói những thứ trên trời dưới đất đột nhiên lại hỏi đến muội muội nhà họ Trần, cũng vì có đề cập đến Trần A Nam nên Trần Nguyên mới chú ý đến Viễn Xuyên.

Chỉ thấy hần vốn dung nhan anh tuấn lạnh nhạt như biến đổi, một tầng ôn nhu như gió xuân không thể không phát ra từ ánh mắt của hần.

”Muội ấy rất tốt.”

Viễn Xuyên vác cuốc, không tiêu điểm nhìn lên trời cao oi bức, nghe ra tiểu cô nương có vẻ vẫn ổn, sau đó hần dường như nhớ tới hình ảnh ngày hôm nọ

của Trần A Nam, khoe mỗi nhện không được mà nhếch lên độ cung nhỏ khó thấy.

Trong lúc hai người nam nhân họ Trần cùng họ Viễn đề cập đến Trần A Nam thì nàng hiện ở nhà chính là tình trạng lổ tai không ngứa thì cũng hắt hơi.

Trần A Nam nhũu mày, thăm nghĩ là ai lại nói xấu nàng? Thời tiết oi bức giữa trưa thế này thì khả năng bị cảm là rất ít, dù tiết trời đã vào thu nhưng buổi trưa vẫn nóng đến đáng giận.

Trần A Nam tay nhỏ cầm quạt khẽ phe phẩy, lười biếng nằm dài trên võng bằng vải mắc ngang giữa nhà.

Trần Phù Dung từ bên ngoài bước vào, tay ôm đồng quần áo sạch đã phơi khô. Nhìn tới hình ảnh lười biếng của A Nam, nàng nhện không được trêu chọc vài câu.

”Xem muội kia, lười biếng đến vậy. Vải hôm nữa trời trở lạnh xem muội có còn nằm võng quạt mát thế này không?”

Trần A Nam bĩu môi, gương mặt nhỏ phụng phịu nói.

”Lạnh thì muội liền leo lên kháng nằm.”

”Muội không lo đọc sách, cha thấy muội lười biếng coi có đánh mông muội đồ lên không?”

Trần Phù Dung vừa xếp đồ vào tủ gỗ, vừa mắng yêu A Nam.

Trần A Nam nằm trên võng nghe tý tý nói đến vụ đọc sách liền mới nhớ ra kiếp trước đúng là nàng được cha cho phép đọc sách.

Vốn nhà nông ở thôn nàng thì đọc sách vốn không cần, chỉ cần người biết cấy cấy là không lo bị đói, không như ở kinh thành xa xôi, mười hộ nhà thì hết chín hộ đã cho con đi đọc sách.

Nhà nàng tuy làm nông nhưng bên ngoài làm thương nhân, tiền bạc có thể nói là khá giả, cha nàng làm nông cũng ổn, bạc không thiếu nên cha nghĩ trong nhà ít nhiều cũng phải có một người biết đến đèn sách.

Để mai sau có chuyện gì cũng có thể thay cả nhà đọc chữ như những bản cáo dán đề thông tri cho dân như chúng ta.

Vì cả ca ca và tỷ tỷ đều lớn nên việc đọc sách này rất vui vẻ liền rơi trên người Trần A Nam.

Trần A Nam kiếp trước đúng là có hứng thú trong việc đọc sách, có thể nói nàng đọc rất tốt, mấy lần đều được phu tử khen nức mũi, hận nàng không phải nam tử để hẳn có thể đem nàng luyện sách thành Trạng Nguyên.

Nhưng là trong xóm, những cô nương cùng tuổi nàng đều không đọc sách, thành ra nàng trở nên đặc biệt và thành đối tượng “bị cô lập”.

Nàng kiếp trước suy nghĩ đơn giản, nghĩ đọc sách hại bản thân không có bạn, còn bị những người đồng trang ganh ghét cho nên việc đọc sách tuy đã học hai phần ba nhưng nàng liền náo loạn, khóc lóc ầm ĩ không chịu học nữa.

Khiến cả nhà tức đến bể phôi nhưng là thương nàng, lại nghĩ cả nhà vốn làm nông, thương gia đó giờ, không có duyên với việc đọc sách, dù không cam lòng nhưng cũng chấp thuận.

Nay sống lại, nàng không ngờ bản thân vẫn được cha nhắm đến công việc đọc sách nhỏ nhẽ, nghĩ lại kiếp trước bản thân ngu dốt quan tâm cái nhìn của người ngoài mà từ bỏ đèn sách liền thấy hận bản thân nhu nhược, không chính kiến.

Nàng không thể không thừa nhận bản thân có yêu thích sách, cho nên ở kiếp trước khi từ bỏ việc đọc sách, mấy tháng đầu liền nàng đều ngủ không ngon.

Nay nghe tỷ tỷ đề cập đến, Trần A Nam nhanh chóng ngồi dậy, quạt mát cũng quăng qua một bên chạy đi kiếm sách.

”Tỷ tỷ, sách của muội ở đâu ạ?”

Trần Phù Dung đang sắp xếp quần áo, nghe tiếng bình bịch chạy khắp nơi kiếm đồ của tiểu muội bảo bối liền có chút dờ khóc dờ cười.

Có ai đòi để người khác nhắc đến mới nhớ bản thân cần làm gì đâu?

Thậm chí sách để đâu còn không nhớ.

”Muội chả phải hay để sách dưới rương đồ sao?”

Trần A Nam vội lục rương đồ, quả nhiên liền thấy đóng sách có cũ có mới, vô số chủng loại kì lạ, nàng phấn khích đến mặt đỏ bừng.

Trần A Nam cầm sách trên tay, vuốt ve rồi lại ôm, ôm rồi lại vuốt, sau đó hôn chốc chốc lên mặt sách mấy cái.

Cái cảm giác rung động này quả nhiên chỉ có sách mới có.

Trần A Nam ôm một quyển, sau đó đóng rương đồ, chạy ra sân nhà có cái xích đu nhỏ được làm cho nàng.

Trần A Nam ngồi trên xích đu đung đưa, gió mát luồng khoan thai, cả người lâng lâng, mở sách trên tay mà đọc.

Tuy đều là những điều nàng từng học ở kiếp trước và đến giờ vẫn nhớ, nhưng nàng vẫn đọc lại.

Ngay sau đó, trí óc A Nam liền chìm vào sách, như tạo ra một khoảng không gian riêng của mình, ngay cả ca ca về cũng không biết.

Trần Nguyên mở cửa bước vào, theo sau là Viễn Xuyên vác cuốc trên vai. Chân sau vừa vào cửa bọn hắn đều có chút bất ngờ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn ở đằng đó không xa.

Tiểu cô nương áo hồng quần trắng, hai bím tóc nhỏ nhắn được thắt xinh đẹp, ngồi trên xích đu khẽ lay động, những sợi tóc mai chơi đùa trên làn da trắng mịn hồng hào, đôi con ngươi đen láy như ngọc chăm chú nhìn sách, say mê đến hào hứng, bộ dáng xinh xắn vừa nho nhã lại vừa sinh động, quả nhiên khiến người khác dễ rung động.

Viễn Xuyên có từng nghe người ta đồn bảo con út nhà họ Trần được đi đọc sách, cứ ngỡ nàng là bị lão Trần ép buộc, không ngờ nàng chính là chân tâm yêu thích đèn sách.

Nhìn Trần A Nam chăm chú đọc sách, ánh mắt vốn hoang dã tinh anh của Viễn Xuyên liền kì lạ thêm một chút cười, một chút ôn nhu.

”Ngươi theo ta yên lặng vào nhà, để yên cho A Na nàng đọc sách.”

Trần Nguyên vỗ vai bạn tốt khẽ nói, do mãi nhìn tiểu muội muội nên hắn không để ý đến Viễn Xuyên tâm trạng. Nếu hắn biết dám cá Viễn Xuyên dừng hông bước vào nhà của Trần gia bọn hắn.

Dù là bạn tốt đi chăng nữa.

Viễn Xuyên gật đầu, sau đó cả hai người đều rất đồng tâm, bước chân rón rén, nhẹ nhàng vào nhà.

Chỉ duy Trần A Nam vẫn ngồi yên đọc sách, hoàn toàn không biết có gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đi thôn

Viễn Xuyên không vui.

Hắn hoàn toàn cảm thấy không vui.

Nguyên nhân là do đâu?

Tất nhiên là từ Trần A Nam rồi.

Viễn Xuyên hắn tự nghĩ rằng đến Trần gia, tiểu cô nương họ Trần kia ít hay nhiều cũng sẽ ngưỡng mộ hoặc hăm he hắn.

Ai bảo hắn nhìn thấy bộ dạng nàng chật vật kia chứ?

Nhưng là Trần A Nam không như vậy, nàng hoàn toàn bộ dạng bình thản đối với Viễn Xuyên, thậm chí còn có xu hướng không để ý đến hắn.

Trần A Nam khó hiểu nhìn bóng dáng cao gầy tóc xù ngồi đối diện, cảm thấy trên thấp hắn tỏa ra bầu không khí kì lạ.

Thậm chí nàng dường như nhìn thấy đám mây đen bao quanh đỉnh đầu hắn.

Cho nên trong mắt A Nam, Viễn Xuyên cao lớn cũng chỉ là một cậu nhóc mới lớn thôi, nàng quy biểu hiện ảm ức của hắn thành muốn quấy của những đứa trẻ, sau đó cảm thấy không có việc gì lớn nữa liền chăm chú đọc sách.

Đám mây đen trên đầu Viễn Xuyên càng có xu hướng xuất hiện mưa rồi.

”A Na, có muốn cùng cha đi lên thôn trên không?”

Trần A Nam đang chú tâm đọc sách thì nghe âm thanh ôn hòa của phụ thân, bên tai nghe tới thôn trên, Trần A Nam hai con ngươi liền phát sáng, phần

khỏi nhìn cha.

”Muốn ă!”

Trần Bắc cười xùy một cái, bộ dạng con gái phần khích hết một chú cún nhỏ, lúc lắc cái đuôi đàng sau một cách nhiệt tình, nhìn liền khiến người ta muốn yêu chiều nàng.

”Lại đây.”

Trần Bắc khề vẫy tay, ngoắc ngoắc nàng tới.

Trần A Nam cong hai mắt như trăng, khép lại sách, vừa định chạy theo cha thì bên tai lại vang lên âm thanh thì thảo đáng ngờ.

”Huynh đi cùng muội.”

Trần A Nam nghi hoặc nhìn Viễn Xuyên ngồi trên ghế đầu nhỏ xíu bên cạnh xích đu của nàng từ nãy giờ.

Nàng nghiêng đầu, hai mắt chớp hỏi.

”Huynh đi làm gì? Là cha kêu muội đi cùng nha?”

Viễn Xuyên gương mặt đỏ bừng, hần nhận ra bản thân kì lạ buột miệng nói. Cũng tại thấy tiểu cô nương nàng rời đi, lòng có chút không vui, miệng liền thay lòng nói lời bám theo.

Viễn Xuyên chật vật ho khan, tay khề đẩy A Nam đi đi, vừa xấu hổ vừa nói.

”Không có không có, là huynh nói nhầm, muội mau đi đi, lão bá đợi kia.”

Trần A Nam ngờ ngác nhìn đám khói xì xì trên đỉnh đầu Viễn Xuyên.

Nàng trầm nghĩ thật không hiểu rõ những tên trai mới lớn như hấn, quả nhiên bản thân già rồi, không theo kịp tuổi trẻ của người khác.

Cho nên Trần A Nam liền vô tâm vô phé chạy đi luôn.

Để lại Viễn Xuyên rầu rĩ ngồi ghế đầu, tay còn chưa kịp thu về.

Trần A Nam nắm tay phụ thân, hưng phấn cùng cha đi lên thôn trên.

”Cha lên thôn trên để làm gì ă?”

Trần Bắc nhìn tiểu cô nương phần điều mài ngọc bên cạnh, yêu chiều bảo.

”Đi mua giúp nương con vài thứ, còn có nhân dịp dẫn con đi chơi luôn. Chả phải hôm bữa than chán với cha sao?”

Trần A Nam nghe cha nhớ tới câu nói đùa của nàng, sống mũi khề cay.

Nàng chỉ là nói đùa để được cùng cả nhà làm đồng, nào ngờ cha lại đem chuyện đó để trong lòng.

”Cha, con gái yêu người nhất!”

Trần Bắc cười vang, cúi người ôm lấy con gái, hôn mấy cái chốc chốc lên mặt nàng.

”Cha cũng yêu con nhất!”

Trần A Nam cười ngốc.

Thôn trên nói xa cũng không xa, nàng cùng phụ thân cũng không cần đi xe ngựa hay xe bò, chỉ dạo bộ thôi thì qua mấy khắc là tới nơi rồi.

Đến khi đứng trước cổng thôn, Trần A Nam cả người như hóa đá đi.

Con người vốn sáng lung linh cũng tối đi ba bốn phần.

Bởi vì thôn trên này chính là lần đầu nàng diện kiến Dật Lam Phong.

Cho nên thôn này khiến nàng cảm thấy bài xích.

Còn len lỏi không ít sự chán ghét đến kinh tởm.

Trần Bắc khẽ đưa mắt nhìn xuống con gái, thầm nghĩ nàng nhất định là bộ dạng hưng phấn đến chết. Nhưng là khi nhìn tới Trần A Nam dung nhan yên tĩnh âm trầm, đôi con ngươi giấu dưới rèm mi cong cũng nhìn không được lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

”A Na, con khó chịu ở đâu sao?”

Trần A Nam từ âm thanh của phụ thân bình tĩnh, cả người khẽ run lên, nàng dường như đã đem bản thân quay về những kí ức đen tối kia, có chút không khống chế được tâm tình.

Trần A Nam khẽ lắc đầu, nàng nhớ không lầm bản thân gặp Dật Lam Phong lần đầu đúng là ở thôn này nhưng là khi nàng mười bảy tuổi kia.

Lần đó phụ thân cũng muốn dẫn nàng đi chơi, nhưng giờ nghĩ lại bản thân chỉ mới gần lên năm thôi, nên sẽ không có dính tới xui xẻo như thế đâu.

Cho nên Trần A Nam lấy lại tâm trạng, nhoen miệng cười thật tươi với Trần Bắc, hai mắt sáng rực rỡ bảo.

”Không có nha. Cha đi thôi.”

Trần Bắc bị nàng lôi kéo, thầm nghĩ ban nãy có lẽ là nàng đi bộ mệt nên mới vậy, liền nhanh chóng quảng chuyện ưu sầu của Trần A Nam ra sau đầu, vui vẻ theo chân con gái bước vào thôn.

Trần A Nam vui muốn chết luôn rồi.

Nàng nhìn hai hàng kéo dài đồng đúc nhộn nhịp người tới lui của phiên chợ, một đồng đồ ăn ngon khắp chủng loại, một đồng đồ chơi đồ đồ xanh xanh.

Trần A Nam hưng phấn đến nỗi thiếu nước nhảy cẫng lên cao ba sào thôi.

”Xem con kia, hưng phấn đến muốn chảy cả nước dãi. Có thiếu nữ nào xấu như thế không?”

Trần Bắc nửa cười nửa khóc xoa đầu con gái nhỏ, khẽ châm chọc bộ dạng phấn khích động lòng người của nàng.

Trần A Nam không dấu vết lau đi nước dãi bên khóe môi, mặt cười hì hì kéo tay áo của phụ thân đi khắp nơi.

Trần Bắc dung túng nàng, lẻo đẻo theo sau bước chân nhỏ bé của nàng, sợ nàng đi lạc hoặc bị thương giữa một đồng người đông đúc, cho nên liền khẽ néo néo tay nhỏ của A Nam mà bảo.

”A Na, người đông như vậy nhớ bám chặt cha, kéo lạc là cha đánh mông con đấy.”

Trần A Nam ngoan ngoãn gật đầu, tay nhỏ tăng thêm lực nắm lấy tay của phụ thân.

Trần Bắc hài lòng, sau đó liền dắt nàng thăm thú khắp nơi trong phiên chợ.

”Cậu Trần! Lâu lắm mới thấy lên phiên chợ đấy!”

Trần A Nam nghe theo tiếng gọi to lớn mà nhìn qua. Chỉ thấy đằng đó không xa là một sạp bánh bao hấp nhỏ, lão chủ gương mặt đầy nếp nhăn vui vẻ nhìn về phía cha con nàng vẫy tay.

”Lão Lý!”

Trần Bắc cũng phấn khởi đáp lại, hần kéo A Nam lại gần sạp bánh bao hấp của lão Lý. Trần A Nam nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, thậm chí lão Lý cũng không thèm để tâm đến hàng người dài xếp chờ mua bánh, vẫn thao thao bất tuyệt nói chuyện phiếm với cha nàng.

Kì lạ là không một ai bất bình máng nhiếc hoặc bỏ đi.

”Ồ, con gái cậu đây sao? Thật xinh đẹp! Còn muốn hơn cả nha đầu Lệ kia mấy phần đấy!”

Trần Bắc nghe có người khen ngợi con gái út, mặt mày liền cười đến ngây ngô.

Trần A Nam thì ngược lại, không hề giống những tiểu nha đầu khác được khen ngợi liền e thẹn cúi đầu hoặc phách lối kiêu căng, chỉ thấy nàng rất ngoan, hai tay khẽ ôm, cúi người nhả nhận bảo.

”A Nam ra mắt Lý gia gia.”

Lão Lý nhìn nàng mặt mày xinh xắn, phấn điều ngọc mài, lại hết mực ngoan ngoãn liền vui vẻ cười lớn, liên tục bảo tốt tốt.

”Ng ngoan lắm! Cậu Trần dạy con rất được!”

”Lão Lý quá khen, đứa nhỏ còn phải học hỏi nhiều lắm.”

Tuy là nói thế nhưng là Trần Bắc cười đến hòng rồi.

”Đây đây, cho cháu!”

Trần A Nam hai mắt mở lớn nhìn túi bánh bao hấp nóng hổi trước mắt, thân người liền giật bắn lên, liên tục xua tay.

”Ồi? Không không, cháu không nhận được!”

Lão Lý thấy nàng hai má đỏ bừng, bối rối từ chối. Càng cảm thấy nàng được lòng đến chết. Cho nên lão khẽ tăng giọng, uy hiếp nhét vào lòng nàng.

”Cho thì cứ lấy đi! Lão phu không thiếu hai ba cái bánh cho cháu đâu!”

Trần A Nam bối rối nhìn lão Lý hai mắt tròn trĩnh với nàng, nhìn phụ thân khẽ gật đầu, tuy là nàng không tài nào nhận đồ không của người khác, nhưng là sợ phạt ý lão Lý nên đành xấu hổ nói cảm ơn, sau đó mặt mũi liền đỏ bừng.

Dẫn đến lão Lý cười vui vẻ.

”Thôi lâu lắm mới có dịp hai cha con bày lên đây, liền nhanh chóng đi dạo xung quanh đi đừng hắt hủi lão phu nữa!”

”Vậy chúng ta đi đây.”

Trần Bắc cười dắt tay A Nam rời đi.

Trần A Nam khẽ cúi người, thấy lão Lý gật đầu cười liền xoay người đuổi theo cha.

”Đúng là tiểu cô nương ngoan!”

Lão Lý nhìn bóng dáng tiên linh nhỏ nhắn đằng xa, hài lòng khẽ lắc bả.

”Lão gia gia, còn bánh bao hấp của chúng ta thì sao?”

Lão Lý quay lại sạp bánh, khẽ mở miệng quát đã biết với đám người kéo dài kia.

Lão Lý vừa mở nắp nồi vừa hỏi.

”Mấy cái?”

”Năm cái.”

Lão thành thực bỏ năm cái bánh to bằng bàn tay vào túi giấy dầu, khi ngước lên liền có chút giật mình.

”O? Công tử tới khi nào thế?”

Chỉ thấy người trước mắt một thân áo lam tuần dật đơn giản, nhưng là chất liệu lại cực kì đắt tiền, tay áo thêu thân trúc, vải mềm như tơ. Quanh eo khỏe hữu lực đeo một thanh chiến phiết phong lưu, còn có ngọc bội trắng tinh xảo. Thân cao như tùng, khí phách凛冽. Lại mang dung nhan đẹp như tiên, không phải đẹp kiều hóa thủy như Phan An, mà là vẻ đẹp ôn hòa như gió xuân nhưng lại chan hòa một ít lạnh nhạt ngạo nghễ chí tôn. Mái tóc đen như lụa cột tỳ hứng, đôi con ngươi như trắng, khẽ cười ôn hòa.

”Vừa mới tới thôi.”

Âm thanh như gió xuân man mát thổi qua lòng người lay động.

Người đẹp như thế này, kiếm khắp châu lục cũng không quá số hai.

Lão Lý khẽ chặt lưỡi, lần nào tên nhóc này xuất hiện cũng khiến người khác bất ngờ với dáng vẻ của hắn. Dù lão không biết hắn từ đâu tới thôn này, chỉ biết thỉnh thoảng vài tháng sẽ gặp hắn đi ngang qua thôn, sau đó mua một túi bánh bao rồi rời đi. Chỉ là do bộ dạng hắn quá xuất, lại nhìn rất cao quý nên gặp hắn, lão liền tự giác mà gọi công tử.

”Mới tới mà đã khiến cho cái sạp hàng này của lão thật đông đây.”

Lão Lý trêu chọc nhìn đám hàng người dài, đa số là những cô nương đầy chùng loại, son phấn đủ điều, mỹ miều như tơ.

Nhưng vẫn không bằng một góc của tiểu cô nương nhà Trần.

Lão Lý đó giờ ghét nhất đàn bà son phấn.

Nam nhân đứng trước mặt lão Lý có chút dờ khóc dờ cười.

”Lâu lắm mới thấy công tử, để lão phu cho thêm một gói bánh.”

”Ồ?”

Lão Lý nhìn hấn bất ngờ, khẽ phì một tiếng, quăng hai túi bánh cho hấn.

”Lão gia gia thật sự rất thích tặng bánh cho người khác.”

Âm thanh ôn nhuận vang lên, dẫn đến một hồi tiếng kêu réo của đám nữ nhân.

Lão Lý khẽ xùy một tiếng, âm thanh hết hò liền im bật.

”Công tử thấy rồi à? Hừ, cũng là do tiểu nha đầu ấy đáng yêu, ngoan ngoãn nên lão phu mới cho thôi.”

”Nha?”

”Mà nói chứ họ Trần quả nhiên biết nuôi dạy con gái, vừa xinh đẹp lại vừa ngoan. Ai cũng hận không thể không có đứa như nàng!”

Lão Lý mãi lăm lăm với suy nghĩ của mình nên bỏ qua dung nhan của người trước mắt.

Chỉ thấy hấn như đang nghe lão nói lại như không, đôi con ngươi đen như mặt hồ, không ai có thể biết hấn nghĩ gì.

Chỉ thấy khóe môi hấn nhếch lên độ cung rất nhỏ, khẽ thì thào.

”Họ Trần à?”

”Hả? Công tử nói gì?”

Lão Lý nghe thấy tiếng nói nhỏ, tưởng bản thân bỏ lỡ câu chuyện của chàng trai trẻ liền hỏi lại.

Chỉ thấy vị công tử trước mắt anh tuấn phi phàm ôn hòa cười như gió xuân.

”Không có gì. Cũng không còn sớm, sau này gặp lại lão gia gia.”

”Được được.”

Lão Lý nhìn bóng lưng như từng rời đi đằng xa. Dù hấn rất trẻ, nếu không nhầm chỉ mới độ mười ba mười bốn thôi? Nhưng là khí phách quanh thân chính là độc nhất vô nhị. Muốn trăm có trăm, muốn ngàn có ngàn.

Tiêu dao tại tự.

Ài, tự nhiên cảm thấy bản thân già rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Xui xẻo

Trần A Nam tự nhận bản thân ngoài việc may mắn trùng sinh gặp lại người thân thì từ kiếp trước đến nay nàng chính là thuộc diện người xui xẻo.

Phải nói là cực kì xui xẻo.

Trần A Nam trầm nghĩ kiếp trước tuy có oán có hận nhưng kiếp này nếu có thể cùng cả nhà bình an trải qua một đời vô ưu vô lo thì nàng cũng không cần quan tâm đến vấn đề trả thù.

Nhưng là ông trời quả nhiên xem nàng là con ghê, rất ghét nàng.

Trần A Nam tâm tình trùng xuống như đáy vực, dung nhan có phần trắng bệch, âm u nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Trần Bắc phụ thân nàng thân cao bảy thước, lưng gấu khỏe mạnh, một tay cản lại xe bò bị lật, gồng mình đem người dưới xe kéo ra.

Người dưới xe bò được phụ thân nàng kéo ra chỉ là một tiểu hài tử nhỏ nhắn, phục trang trên dưới lụa là mắc tiền, vốn là nàng không cần vì vậy mà mất tâm tình chỉ là khi nhìn tới dung nhan nhỏ nhắn của tiểu hài tử đấy, A Nam liền cảm thấy như tên trộm bị bắt, hốt hoảng đến run người.

Dật Biểu Cát, tiểu đệ của Dật Lam Phong, con trai nhỏ nhất của Dật phủ hiện nay.

Ấn tượng về nhân vật này ở nàng chính là hấn kiếp trước thuộc dạng bại gia chi tử, cuộc sống thú vui chỉ loanh quanh bên lầu xanh, còn chạy theo bạn bè nghiện ngập thuốc phiện, A Nam vốn không cần để ý đến hấn nhưng nàng không quên được tên này kiếp trước như thế nào sở khanh bại hoại.

Hai ba lần đều tìm cách giờ trò với nha hoàn trong phủ, ngay cả thị thiếp của đại ca mình cũng không bỏ qua.

Đương nhiên nàng cũng nằm trong diện bị hấn đề ý.

Trần A Nam nhớ đến kiếp mém chút nữa là bị Dật Biểu Cát nhúng chàm liền hận đến nghiến răng.

Nay nhìn dung nhan đằng kia tuy là đứa nhỏ non nớt, nhưng bộ dạng như đúc Dật Biểu Cát khi lớn thu nhỏ, nàng không thể không nhận ra hấn.

Tuy hấn bại hoại nhưng không thể phủ nhận Dật Biểu Cát là tên họa thủy gây họa, cho nên nàng mới có thể ghi nhớ dung nhan của hấn.

Trần A Nam tự mắng quả nhiên là họa, xui xẻo đến cùng cực.

”A Na!”

Trong lúc nàng suy nghĩ miên man thì Trần Bắc đứng đằng xa liền quay lại tìm kiếm bóng dáng của con gái.

Khi thấy dung nhan nàng yêu kiều trắng bệch như sứ, tâm Trần Bắc khẽ run lên, cho nên liền mở miệng lớn gọi nàng.

Trần A Nam nghe âm thanh của phụ thân, nhìn tới ánh nhìn lo âu của cha, nàng thầm nghĩ bản thân suy nghĩ quá nhiều, lại không muốn phụ thân lo lắng cho nên liền khẽ run rẩy cười một cái.

Trần Bắc một tay dắt Dật Biểu Cát được kéo ra khỏi xe bò, chạy vội tới bên nàng.

Trần A Nam vốn tính lấy lại tinh thần để cha nàng không lo lắng nhưng lần này đích thực là nàng bị hoảng sợ đến trắng bệch mặt mày.

Bởi vết máu trên tay phụ thân như con dao đâm đến đau thấu tim gan nàng.

Ám ảnh mắt người thân kiếp trước như khí lạnh sộc tới lần át khắp cơ thể nhỏ bé của nàng.

”A! Cha cha!”

Trần A Nam dung nhan ngập trong nước, đôi con ngươi to tròn tràn ra những giọt lệ như viên trân châu trắng, hai tay nhỏ nàng gấp rút che đi vết thương tràn máu đỏ trên tay cha, chỉ suy nghĩ phải chặn lại, không thể để máu đỏ ra ngoài.

Nàng lo lắng, hoảng loạn, khóc như mưa rút, khiến người khác nhìn tâm cũng hoảng, lòng cũng đau, hận không thể đưa tay ngăn lệ nàng, thay nàng gánh hết những đau khổ.

Sau đó Trần A Nam như thế nào được Trần Bắc dỗ nín khóc nàng cũng không rõ, chỉ biết khi nước mắt khô, tâm cũng dần lắng xuống, tâm trí quay về thì nàng đã thấy bản thân như tượng đứng ngẩn trước một phòng khám của đại phu.

Trần A Nam nhìn cánh cửa đóng im lìm trước mắt, nàng biết khi khám bệnh nhất định phải đóng kín cửa, ngay cả người ra vào cũng hạn chế, nàng không biết là vì cái gì nhưng thâm biết phụ thân sẽ không sao nên chỉ có thể đứng yên bên ngoài, tự nhủ bản thân rồi chờ đợi.

Chợt nàng cảm thấy bên thân hông vấy bị kéo, Trần A Nam khẽ nghiêng đầu nhìn, vừa nhìn mặt liền đen.

Chỉ thấy Dật Biểu Cát bộ dạng nhỏ nhắn, có lẽ vì hấn được nuôi trong phủ, ăn ngon mặc sướng, còn nàng thì là con nhà nông nên hấn thấp hơn nàng cả một cái đầu, bộ quần áo lụa trên người cũng nhiễm bẩn, chật vật lòi thối, duy chỉ có dung nhan xinh đẹp của hấn thì không bị gì, thậm chí hấn còn rất ngoan ngoãn đứng đó, tay nhỏ như đĩa bắm lấy váy nàng không buông.

Trần A Nam mặt đen như đáy nồi, đại não như hiện lên bộ dạng họa thủy của hấn đêm trăng ấy âm trầm nhìn nàng, dồn nàng vào một góc tường, gương mặt hấn khuất trong bóng tối khiến nàng không đoán được hấn suy nghĩ, chỉ nghe thấy âm thanh hấn gọi A Nam rồi A Nam.

Cổ họng dấy lên cảm giác ghét bỏ, kinh tởm.

Trần A Nam theo quán tính hất người bên cạnh ra.

Dật Biểu Cát theo cái hất của nàng, chân lão đảo khụy té nhào qua một bên, âm thanh té bình bịch, bụi mịt mù đánh thức tâm trí của Trần A Nam.

Trần A Nam khẽ chau mày một cái, cảm thấy bản thân có lẽ vừa gây họa, theo hướng bên cạnh nhìn qua.

Chỉ thấy Dật Biểu Cát dung nhan ngơ ngác ngồi chỗ đó, áo quần bắm đầy bụi đất, bùn cũng văng lên cả da mặt trắng ngần, tay nhỏ rớm máu nhỏ, đặc biệt đôi con ngươi khó hiểu, trong vắt nhìn chăm chăm Trần A Nam, khiến tâm nàng run lên.

Lúc này A Nam mới nhớ ra rằng, hán bắt quá bây giờ cũng chỉ là một đứa nhỏ.

Nào phải Dật Biểu Cát bại gia chi tử, làm mọi chuyện trái luân thường kia?

Mà nàng khó chịu như vậy, với một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, là để làm gì?

Giải tỏa nỗi ảm ức?

Đánh hán kiếp trước suy nghĩ bản thiêu?

Là vì cái gì?

Trần A Nam khẽ thở hắt một cái, tay nhỏ sờ ngực, cảm thấy lòng ngực trống rỗng, sau đó nàng nhìn Dật Biểu Cát ngồi dưới đất.

Chỉ thấy hán cúi gầm mặt, đôi môi đỏ mím chặt, tay cũng run bần bật, nhưng là không kêu ra một câu.

”Tay.”

Dật Biểu Cát nhìn đôi tay nhỏ trắng ngần trước mắt, chỉ thấy hán ngơ ngác ngẩng người nhìn Trần A Nam. Khỏe mắt cũng không giấu được tia óng ánh, sự tủi hờn còn đọng lại dưới đáy mắt nhưng là được thay thế bởi sự kinh ngạc.

Trần A Nam càng thở dài.

Quả nhiên là nàng vô tâm, lại hồ đồ đi tổn thương một đứa nhỏ.

Nàng không nghĩ chấp nhặt một đứa trẻ, quả thật hán kiếp trước khó dung nhưng ai có thể biết được kiếp này hán thay đổi?

Cho nên Trần A Nam sau khi suy nghĩ thấu đáo, nhìn Dật Biểu Cát vẫn ngơ ngác ngồi lì dưới đất, nàng không khỏi nhăn mày, đưa hai tay xốc nách hán lên. Sau đó còn cẩn thận phùi đất phùi cát trên quần áo hán xuống, vừa hắt vừa nói.

”Ban này không cố ý hắt đệ, đệ có đau thì nói nhé, ta dẫn vào đại phu xem.”

Dật Biểu Cát nghe nàng nhu nhu ân cần, hai mắt liền ửng đỏ, chìa hai bàn tay trắng trắng mập mập dính chút ít vết thương ra cho nàng xem.

Trần A Nam lúc này mới để ý tới lòng bàn tay múp thịt của hán, không khỏi chặt lưỡi vài tiếng. Quả nhiên là con nhà quan.

Sau đó nàng kéo Dật Biểu Cát ra đằng sau nhà đại phu, Trần A Nam nhìn ngó xung quanh, khi không thấy ai ngoài hai người bọn họ, liền nhanh nhẹn cầm gáo nước, múc nước giếng rửa vết thương sạch sẽ cho Dật Biểu Cát.

”Tỷ tỷ, đau..”

Trần A Nam nhìn hán dung nhan xinh đẹp, họa thủy rõ nét, ảm ức ngoan ngoãn liền muốn thở dài ngao ngán. Có ai ngờ đứa trẻ như hoa thế này sau này biến thành bại gia chi tử, đệ nhất phá phách của cả một quan huyện chứ?

Cho nên mới bảo không thể nhìn người qua bộ dạng.

Rửa sạch sẽ, Trần A Nam để mặc cho Dật Biểu Cát nắm váy áo nàng, hết như cái đuôi đi theo nàng ở đằng sau.

Nàng tự huyễn, xem như là tiểu tiểu đệ đệ hàng xóm bám vậy.

Tới lúc Trần A Nam đi ra ngoài liền thấy phụ thân tay băng bó như bánh tét đứng đợi nàng cách đó không xa.

Hai bước biến thành bốn bước.

Trần A Nam rất nhanh tới trước mặt phụ thân, non nót kêu lên.

”Đại phu bảo thế nào ạ? Tay cha không sao chứ?”

Trần Bắc xoa đầu con gái, vẻ mặt ôn hòa vừa gật vừa nói.

”Đại phu bảo chỉ cần không để chạm nước, qua mấy ngày sau mọc vậy, tay cha liền khỏi.”

Trần A Nam nghe vậy liền gật gù, không sao là tốt không sao là tốt.

Trần Bắc lên nhìn tiểu nữ nhi suy nghĩ, thấy nàng không hoảng loạn khóc lóc nữa lúc này tâm tình mới khẽ buông lỏng ra một chút. Sau đó hán liền để ý tới đứa nhỏ sau lưng A Nam, Trần Bắc dung nhan ôn hòa, thân thiện ngồi khụy xuống, xoa đầu Dật Biểu Cát mà nói.

”Cháu không sao chứ?”

Dật Biểu Cát im lặng gật đầu, tay nhỏ vẫn nắm lấy bên hông váy của Trần A Nam, Trần Bắc xem như không thấy hấn quần con gái, tiếp tục ôn hòa hỏi.

”Vậy có thể nói ta biết cha mẹ cháu ở đâu không? Ta đưa cháu về. Bây giờ ắt hẳn cả nhà đang lo lắng vì cháu đấy.”

Trần A Nam nghe phụ thân, thân người khẽ run. Phủ quan huyện cách đây cũng tới mấy thôn, cha chẳng lẽ muốn nhọc công đưa Dật Biểu Cát về tận phủ nhà hay sao?

Nàng không đồng ý.

Trong lúc Trần A Nam dự định phản đối thì đột ngột từ phía sau lưng nàng vang lên âm thanh khiến A Nam sống lưng đều lạnh, tinh thần như rơi xuống vực sâu ba ngàn trượng.

Chỉ biết nàng nghe thấy âm thanh vang lên bảo.

”Biểu Cát!”

Dung nhan Trần A Nam trắng bệch.

Quả nhiên vẫn không thể trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Dật lam phong

Nếu phân chia cấp bậc về nữ nhân thì dẫn đầu đỉnh cao đương nhiên là thuộc về dòng dõi cao quý hoàng triều, thấp hơn một bậc là tiểu thư khuê các của các quan đại thần, thấp hơn nữa là con gái nhà nòi, gia thế lâu năm, tiếp đến là tiểu thư trọc phú, tiểu thư thương gia, vân vân và mây mây.

Trần A Nam tuy không thể với tay cao đến đỉnh cao của cấp bậc như trên, nhưng ít nhiều nàng bên phải là cháu gái duy nhất của thương nhân giàu có nhất thôn trên, trái lại là con út của nhà nông họ Trần, tài sản cũng có mấy mảnh đất rộng phì nhiêu, không quý cũng sang, đó là chi Trần A Nam.

Cho nên từ thuở còn bé, tất cả mọi thứ về lễ nghi gia giáo, đạo lý luân thường, Trần A Nam xem như là thuộc lâu lâu, dù sau này nàng có đồ đốn nhưng những bài học đó hết ma chú, cứ ở mãi trong đầu nàng không đi. Cho nên kiếp này trùng sinh, Trần A Nam phải nói là cực kì thuận lợi trong việc đọc sách hiền.

Tuy nhiên, Trần A Nam vẫn còn một sở thích khác, đó chính là thưởng thức những quyển sách hoa hoa nguyệt nguyệt tình trường.

Càng là nẫu tiểu thuyết tình yêu bị cấm nàng càng phải kiếm được và đọc.

Tất nhiên sở thích này bị Trần A Nam giấu kĩ như chôn một thanh kim chi xuống đất. Bởi nẫu thân nàng tuy là hiền nương, nhưng nếu biết nàng lén lút đọc tình trường sử bị cấm, nàng chắc chắn bị nương phạt rất nặng.

Cũng từ đó mà trong lòng Trần A Nam nhiễm suy nghĩ khác thường về nam nhân.

Tiêu chuẩn nam nhân của Trần A Nam cũng là vì nhờ đọc tiểu thuyết thiếu nữ mà nâng cấp rất cao, phải có phong độ, phải có dung nhan, phải có khí chất, vân vân và mây mây.

Cho nên dù kiếp trước xinh đẹp yêu kiều nhưng vì mất cao của nàng nên ba dặm quanh thôn không nam tử nào dám cầu hôn nàng.

Một là thanh danh của nàng, hai lại do nàng quá kiêu ngạo, ai đòi lại muốn đi rước một nữ nhân ngay cả phu quân còn không thèm nhìn vào cửa?

Cho nên Trần A Nam kiếp trước chính là thuộc dạng quý hiếm của cả thôn.

Đó cũng là nguyên do khi Trần A Nam lần đầu nhìn Dật Lam Phong cười ngửa trắng oai phong bất cươp, không nói hai lời liền đòi gả cho hắn.

Cuộc sống sau đó như thế nào nàng cũng không dám nghĩ nữa.

Trần A Nam suy tư.

Sau khi nghĩ về tác hại quá lớn của tiểu thuyết tình trường, hại nàng một kiếp thê thảm liền hận đến nghiến răng.

Cho nên mới thành ra cục diện nàng cả người âm trầm lạnh lẽo ngồi yên trên ghế cao.

Mà đối diện lại chính là bóng dáng nàng hận đến học máu, hận không thể nhào tới và chết hẳn để trả thù người thân kiếp trước.

Dật Lam Phong cũng lâm vào suy tư.

Hắn thầm suy nghĩ về bản thân từ nhỏ đến bây giờ, cha là quan huyện, mẫu thân lại là khuê nữ của một đại gia đình lớn, danh thế siêu cấp giàu sang, lại có dung nhan anh tuấn, học vấn hắn cũng rất tốt, được phu sĩ khen rất nhiều, năm sau hắn còn tính sẽ đi thi tuyển, nếu may mắn thì có thể làm Thám Hoa hay Trạng Nguyên. Nói chung là Dật Lam Phong hắn đủ điều tốt, soái ra soái, quý ra quý, thân phận tốt, nữ nhân ai gặp hắn không thẹn thùng cũng đỏ mặt?

Duy chỉ có người trước mắt là lần đầu khiến hắn thấy thật hoang mang.

Bởi từ đầu đến cuối, một cái cười khách sáo của nàng đều không xuất hiện, chỉ có lạnh nhạt cùng chán ghét.

Tuy là vậy nhưng không thể phủ nhận một điều, vị tiểu cô nương này quả thật rất xinh xắn.

Nàng nhỏ nhắn, trắng bóc, yêu kiều như một đoá bông tuyết trắng quý hiếm, nếu xét qua những cô nương nhỏ khác hắn từng gặp, ngay cả vị thanh mai trúc mã hàng xóm, cũng không bằng nàng.

Cho nên Dật Lam Phong càng suy tư.

Hắn thầm nghĩ, bản thân có phải đã đắc tội một tiểu cô nương như nàng nên nàng mới lộ ra vẻ mặt lạnh như vậy với hắn hay không?

Suy tư cũng không ra, Dật Lam Phong chỉ còn biết bất đắc dĩ nhún mày, sau đó vì muốn xóa tan không khí ngưng ngội này, chỉ thấy hắn mặt mày ôn hòa, dịu giọng cất lời.

”A Nam muội nhà ở đâu?”

Một tiếng “A Nam muội” thân thiết tuột khỏi miệng của Dật Lam Phong như hất một nôi dầu hỏa vào lửa.

Trần A Nam cảm thấy buồn nôn.

Nàng nghiêm mặt, mở miệng nhỏ ra nhắc nhở hắn.

”Phiền công tử gọi ta một tiếng Trần cô nương.”

Dật Lam Phong á hợm, trần trối một lúc rồi khẽ chặt vật gọi lại.

”Trần cô nương.”

Trần A Nam hừ lạnh.

Dật Lam Phong: “....”

Đang lúc ngưng ngội như thế này thì Trần Bắc liền từ bên ngoài đi vào, bên cạnh còn dắt theo tiểu huynh đệ Biểu Cát chạy theo. Trần A Nam nhìn cái tay gỏi như bánh tét của phụ thân, liền hận không thể nhào qua đánh Dật Lam Phong thêm mấy cái tát.

Dù hắn không phải người khiến Trần Bắc bị như thế nhưng Biểu Cát xuất hiện ở đây nhất định là do hắn.

Trần A Nam càng thêm căm ghét Dật Lam Phong.

”Bên ngoài đã kiếm được xe ngựa cho hai cậu, bây giờ có thể đi nếu không tí nữa trời mưa, đường xá sẽ khó khăn hơn.”

Trần Bắc giao Biểu Cát lại cho ca ca hắn, ôn hậu chỉ ra chiếc xe ngựa vừa mới kiếm được đậu bên ngoài, sau đó tới bên cạnh Trần A Nam vuốt đầu nàng.

Dật Lam Phong đón lấy tiểu đệ, nhìn Trần A Nam nhu thuận ngồi ngoan trên ghế, hưởng thụ tay Trần Bắc xoa đầu, hết mèo trắng nhỏ, tim khẽ run lên một cái, thầm nghĩ cũng muốn xoa một cái.

Tuy là nghĩ như vậy nhưng Dật Lam Phong không hề luống cuống, hắn nghĩ tới công chuyện gấp cần làm, tuy có một cảm giác không muốn đi nhưng không được, cho nên hắn liền dắt tiểu đệ vẫn ngoan cố nhìn Trần A Nam rời đi, trước khi đi còn không quên đa tạ cha con Trần A Nam mấy câu.

Trần Bắc dắt con gái đi tới cạnh xe ngựa, hào phóng bảo.

”Không cần đa tạ, chỉ là thuận tay cứu giúp.”

”Trần bá bá đừng nói vậy, bá bá cứu tiểu đệ của ta một mạng, ân này khó quên.”

Dật Lam Phong tuy hạ người cảm tạ Trần Bắc, nhưng là đôi con người lại lén lút nhìn bóng dáng nhỏ bé bên cạnh, chỉ thấy nàng không chút để ý hấn, thậm chí còn giục phu xe mau chóng rời đi, tâm không khỏi hụt hẫng vài cái.

Sau đó hai vị ôn thần họ Dật liền ngồi xe ngựa rời đi, chỉ để lại một câu sau này gặp lại cho cha con A Nam. Trần A Nam còn ra sức cầu nguyện, hy vọng hấn không cần quay lại.

Tốt nhất đừng bao giờ gặp lại.

Trần A Nam thành tâm cầu khẩn.

Trần Bắc làm gì để ý đến suy nghĩ của nàng, giờ phút này chỉ thấy hấn chuyên chú nhìn trời cao âm u, mưa nhất định sẽ rơi, nhà lại xa có lẽ không về kịp, cho nên liền dắt Trần A Nam ghé qua mấy cửa hàng mua đồ đầy đủ mà phu nhân đã dặn, sau đó mua thêm mấy cái màn thầu bánh bao cất đi, hòng khi trường hợp xấu nhất là phải tránh mưa qua đêm ở bên ngoài.

Cũng tại việc kiểm xe ngựa đã lấy hết một phần ba số tiền trên người Trần Bắc, cho nên cha con họ Trần đành phải biến hai bước thành sáu bước, đi nhanh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đêm mưa gặp phan an

Sau đó Trần A Nam bắt lực nhìn con mưa nặng trắng xóa mịt mù bên ngoài, bản thân cùng phụ thân ngồi trú trong một cái miếu bỏ hoang, nàng liền muốn lệ rơi đầy mặt.

Chỉ hy vọng con mưa chóng đi, để nàng không phải ngủ ở bên ngoài, phụ thân còn đang bị thương, nếu nhiễm phong hàn thì nàng sẽ đau lòng đến chết mất.

Mặc dù là vậy nhưng con mưa bên ngoài không hề có xu hướng nhỏ đi mà thậm chí ngày càng nặng hạt, Trần A Nam khẽ suy tư, nàng cần đi chùa khẩn phạt. Số mạng vậy quá xui xẻo rồi. Cầu gì trái đấy.

”A Na lạnh không?”

Trần Bắc khẽ vỗ đầu con gái, ôn nhu hỏi.

Đang lúc nàng tính trả lời thì bên ngoài miếu lại vang lên những âm thanh khác lạ, gây sự chú ý của nàng.

Chỉ thấy không lâu sau đó trong miếu thờ bỏ hoang, ngoài hai cha con Trần A Nam lại kì dị xuất hiện thêm bốn con người, bốn con ngựa. Diện tích miếu thờ liền như vậy mà trở nên thu hẹp.

Vốn Trần A Nam cũng không thuộc dạng để ý những chuyện xung quanh, nhưng do lúc này quá rảnh rỗi, lại không có gì làm, cho nên nàng liền ngồi yên trong lòng phụ thân, mở một cuộc đánh giá người khác ở trong đầu.

Bốn người này có ba là nam, một là nữ. Vốn nàng cũng sẽ không nhìn rõ số nam nữ trong đó, ban đầu nghĩ tất cả đều là nam vì họ toàn thân đều mặc đồ tối màu, thân người lại cao to như gấu rừng, chỉ khi họ tới gần chỗ Trần A Nam, nàng mới thấy được hóa ra cái vị thân cao nhất bọn ấy có ngực, lại rất đồ sộ, cho nên A Nam mới nhận ra nữ nhân ấy.

Tuy tất cả bọn họ thân người ướt sũng đến đáng thương, nhưng không ai không thân cao bảy thước, tay gấu chân voi, ngay cả vị nữ nhân kia nhìn cũng thật khỏe mạnh, ấy lại xuất hiện một bóng dáng nhìn so với bọn họ thấp bé hơn rất nhiều.

Và bởi hấn bị ba người kia bu quanh ân cần nên nàng không nhìn rõ dung nhan hấn. Cho đến khi bốn người bọn họ phát hiện trong miếu còn người khác tồn tại, Trần A Nam liền nhìn rõ dung nhan của bọn họ.

Vị nữ nhân kia dung nhan thanh tú, e lệ hoàn toàn đối lập với dáng vẻ cao lớn khỏe mạnh, khiến cho da đầu A Nam khẽ run bần bật. Kế đó là hai vị huynh đệ vai gấu eo voi, rất thần kì lại là sinh đôi, nhìn hết hai giọt nước, chỉ là một tên da đen một tên da trắng, cho nên da đầu A Nam khẽ run lần hai.

Lúc này nàng mới để ý đến bóng dáng thấp bé hơn còn lại, vừa nhìn, Trần A Nam liền xúc động thiếu nước sắc nước miếng.

Thiên hạ đó giờ đẹp nhất là Phan An, suất nhất là Tống Ngọc, A Nam không biết hai vị tổ tông này dung mạo có bao nhiêu suất chúng nhưng khi nhìn tới người trước mắt, nàng thật xúc động muốn hỏi, phải chăng dung mạo Phan An, Tống Ngọc chính là như vậy?

Chính là đẹp không góc chết, không thể tả thành lời.

Trần A Nam cảm thấy, phụ nữ bọn họ thật quá đáng thương..

Do Trần A Nam vẫn còn chìm trong nỗi bi thương đại diện cho toàn thể nữ nhân thiên hạ nên nàng không nhìn thấy vẻ bất ngờ trên dung nhan “Phan An huyền thoại” theo cảm nhận của nàng ở người trước mắt.

”Thật ngại quá, mưa lớn như trút nước nên liền chạy vào miếu trống, không nghĩ trong đây lại có người, làm phiền các hạ rồi.”

Một trong hai vị song sinh bước lên, chính là vị làn da đen như bóng tối, chỉ thấy hân miệng tươi cười lộ hàm răng trắng, Trần A Nam có chút bị hân dọa cho tỉnh, nhưng Trần Bắc thì khí thế phong độ, khách sáo đáp trả.

”Nào có! Miếu này cũng không phải của chúng ta, mọi người cứ tự nhiên tự nhiên.”

Sau đó còn ôm Trần A Nam xích qua một bên, lộ ra những vị trí trống khác.

Bọn họ liên tục cảm tạ cha con A Nam, sau đó A Nam chớp đôi con ngươi to tròn, nhìn ba người họ gấu đứng sau vị Phan An nhỏ bé hơn kia, cực kì cung kính bảo hân.

”Công tử ngài ngồi trước đi.”

Vị trí họ chỉ kì diệu là bên cạnh A Nam nàng..

Cũng bởi nàng ngồi gần đồng lửa nhất, nên vị trí bên cạnh chính là ấm áp nhất.

Phan An tái thể tuy ướt như bị lột sạch, chật vật, mặt trắng vì lạnh, nhưng lại rất cao quý, có khí thế của một vị quan to mà nhã nhặn ngồi xuống.

Hân ngồi ba vị họ gấu kia liền lần lượt ngồi theo.

Không biết có phải do khí thế hân quá bức người, quá cao quý không mà Trần A Nam cảm thấy thật cảm lạnh, lưng nàng cũng tự giác mà thẳng tắp như từng.

Hân khiến nàng thấy vô cùng quen thuộc.

Cái cảm giác này..

Cứ như ngồi kế phu tử vậy...

Trần A Nam thấy thật ngượng ngịu.

Trong lúc nàng suy nghĩ miên man thì bên tai lại như có như không vang lên tiếng hắt hơi rất nhỏ. Phải nói là cực kì nhỏ, nếu không phải nàng ngồi quá gần hân, thì ắt hân nàng cũng không nghe được.

Trần A Nam lúc này mới có can đảm lén lút nhìn vị Phan An tổ tông bên cạnh, sau đó nhin không được chặt lưỡi đồ kị.

Mày cong vút, da dẻ trắng ngần, khớp xương hoàn hảo, tỉ lệ mặt mũi là con số vàng, quả nhiên là đã kích nữ nhân..

Nhưng khiến nàng để ý, dù hân dung nhan lạnh nhạt nghiêm túc, cao quý như tiên thiên, nhưng khóe miệng cùng cái cảm cương nghị của hân lại khẽ run bần bật, không để ý sẽ không nhìn ra.

Trần A Nam nhìn đồng lửa trước mắt, lại nhìn xuống túi sười trong ngực, sau đó chỉ thấy nàng cắn răng, đau lòng mà nhét túi sười ấm áp ấy vào lòng Phan An, Trần A Nam đau muốn ngất.

Túi sười ấm áp của nàng..

Vị Phan An bên cạnh chính là bị nàng làm cho bất ngờ đến trợn trừng, quên luôn cả việc run bần bật vì lạnh.

Trần A Nam bị hân nhìn có chút xấu hổ, khẽ gãi mũi mấy cái, ấp úng chỉ vào túi sười trong ngực hân, nhỏ giọng bảo.

”Cho huynh mượn.”

Trần A Nam rõ ràng nhìn thấy khóe miệng hân co rút.

Nàng khẽ khinh bỉ, túi sười rất đắt tiền, nàng không đành lòng cho không đâu. Mua cái túi này cha nàng cũng phải bỏ ra ít nhất ba đồng bạc, cha không tiếc nhưng là tìm nàng máu chảy thành sông rồi đây.

Sau đó chỉ thấy vị Phan An ôm lấy túi sười của A Nam, cũng bởi túi được A Nam ôm trong ngực rất lâu nên vẫn còn rất ấm, ôm một cái lạnh lẽo liền biến mất, thậm chí còn thoang thoảng hương thơm sữa nhẹ nhàng, tâm trí của vị Phan An liền bay vào suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chuyện cái tên

Cho dù là vậy, vẫn thấy hân dung nhan suất chúng, đôi con ngươi như trăng rằm trên cao, nhìn Trần A Nam nhẹ giọng nói hai tiếng đa tạ.

Trần A Nam ngược mắt nhìn hân, khách khách cười vài cái, không khí vốn ngưng ngưu giữa hai người liền biến mất.

Tiếng cười khanh khách của Trần A Nam càng khiến cho đôi con ngươi trước mắt biến đổi, như mặt hồ bị sóng sánh, có lẽ do mưa quá lớn, trời về đêm nên A Nam không nhận ra, nàng vẫn chú tâm ngồi thẳng, hai tay nhỏ huơ lửa giữ ấm, chốc chốc lại quay sang Trần Bắc vì mệt mỏi nhắm mắt ngồi ngủ, thay hân vén chăn, ân cần đến âm lòng.

Trần A Nam nghĩ ngợi, bản thân không buồn ngủ, mọi người xung quanh kì dị lại đua nhau nhắm mắt dưỡng thần, chỉ còn tiếng mưa rơi nặng nề, cùng với sự tĩnh táo của hai người duy nhất là nàng và vị Phan An, A Nam cảm thấy không khí trầm lắng này thật khiến người ta nổi gai óc, cho nên nàng đảo mắt, mở miệng bắt chuyện, đánh tan bầu không khí này.

”Dù gì cũng không có gì làm, ta với huynh cùng nhau trò chuyện đi?”

Người bên cạnh lông mi dài như cánh bướm khẽ run, chỉ nghe hân cất giọng ôn hòa như tiếng đàn, đối đáp cùng Trần A Nam.

”Được.”

”Ta gọi Trần A Nam, Trần trong Yên Trần*, Nam trong Bắc nhận nam hồng*.”

Vị Phan An khẽ liếc nhìn một bên mặt của A Nam, sau đó khẽ thì thào.

”Tên của muội, có ý tứ.”

Trần A Nam nghe ra ý tứ của người bên cạnh, lòng không khỏi hơi sầu. Vốn cái tên của nàng toát ra đầy mùi bi thương xa cách như vậy, cũng bởi do bà ngoại, ông ngoại nàng nhất thời sốt ruột. Sở dĩ ban đầu cả nhà nàng không hề sinh sống ở thôn, mà là từ thôn của nhà mẹ nàng di cư sang mà lập nghiệp. Phụ thân nàng tuy gia cảnh mồ côi cha mẹ từ bé nhưng lại rất có chí hướng nam nhi, quân tử đầu đội trời, chân đạp đất, lòng tự tôn như biển rộng chảy dài, có chết cũng không muốn mất mặt rồi nương nhờ nhà vợ mà sống, cho nên phụ thân nàng rất mạnh mẽ, từ chối yêu cầu ở rể an nhàn của ông ngoại, dắt tay mẹ nàng đi lập nghiệp, lấy nghề nông làm gốc mà đi lên.

Ông ngoại cùng bà ngoại đó giờ có phải xa con gái đâu nên khi nghe cha nàng quyết chí làm ăn, xa con xa cháu, liền đau lòng, bi thương tới mấy tháng.

Vì để nói lên nỗi đau da diết, không nỡ rời xa của hai lão thái thái, tên của nàng liền từ đó mà ra đời.

Sau này lớn lên một chút, đọc hiểu sách vở thánh hiền, Trần A Nam đương nhiên sẽ nghiên cứu tên của mình, khi nghiệm ra ý nghĩa, nàng liền cảm thấy ông ngoại bà ngoại đáng thương, muốn quay về thăm hai lão thái thái một cái, để cho cái tên của nàng không bị uổng phí.

Nhưng đó là khi nàng tin rằng nhà mẹ nàng cùng nhà nàng xa cách trùng trùng điệp điệp, tận mấy con sông, mấy dãy núi, mấy quận huyện, mấy kinh thành. Cho đến khi nàng nhận ra nhà ngoại chỉ cách nhà nàng mỗi năm con thôn, A Nam lúc đó đích thị bị tức đến bệnh luôn.

Sốt trên giường tận ba bốn ngày mới nguôi.

Nay đem ra giới thiệu, nàng chỉ còn biết giả mù phun sương, trưng ra cốt cách của vị cao nhân thể nhân với một cái tên đậm chất bi thương của trần thế, khóe miệng nhếch một ít, giãn cơ mặt một ít, sau đó thở dài một ít.

Nhưng nếu là lúc nàng quay về thiếu nữ mười mấy hai mươi tuổi thì còn được, bây giờ chỉ là một đứa trẻ, cố làm cao nhân cấp mấy cũng biến thành trò cười.

Cho nên vị Phan An ngồi bên cạnh mới nhìn không được mà che miệng, quay đầu run bả vai.

Trần A Nam khẽ suy tư....

”Khụ.”

Trần A Nam khẽ liếc nhìn một cái, chỉ thấy người bên cạnh tuy trước sau nghiêm túc nhưng cái mũi cùng con ngươi khẽ ửng đỏ, cũng thông cảm hân nhìn cười đến nội thương, nàng cũng không so đo bắt bẻ hân, thử gặp những tiểu thư khuê các khác bị cười đến như vậy coi có được tĩnh táo bình tĩnh như A Nam không?

Trần A Nam thầm vỗ ngực khen bản thân rộng lượng.

Được một hồi nghĩ ngợi, chỉ thấy A Nam tay nhỏ gác lên đầu gối, cầm chống lên tay, nghiêng đầu nhìn vị nam tử bên cạnh, mở miệng dò hỏi.

”Huynh không phải người ở gần đây.”

Đôi con ngươi như ngọc bích nhìn A Nam, khóe miệng cong lên ôn hòa, khẽ hỏi.

”Sao muội nghĩ vậy?”

”Người sống gần đây, thôn nào, ta đều có thể nhìn ra, còn huynh thì quá khác với dân thôn như bọn ta, không chỉ riêng ta nhận ra, đưa cho một đứa trẻ trong thôn nó cũng biết.”

Người bên cạnh trầm nghĩ, nàng không phải là một đứa trẻ sao...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Về nhà

Trần A Nam thấy hấn yên lặng, tuy ngoài mặt nàng ung dung chờ hấn trả lời nhưng là hoi hận muốn cắn đứt lưỡi rồi.

Quá hồ đồ!

Hấn là người nơi khác tới thì đã làm sao? Cũng không can hệ với nàng. Mà nếu như hấn không phải tới đây vì việc tốt gì, kéo như hấn thuộc vùng xấu xa đen tối của thiên hạ giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết của A Nhị, A Sách, việc người chết khi quá nhiều chuyện là chuyện thường..

Trần A Nam hoi hận, Trần A Nam muốn khóc...

Trong lúc Trần A Nam dự định đập đầu già bộ bất tỉnh thì đột nhiên người bên cạnh lại mở miệng nói chuyện, thiếu chút nữa dọa Trần A Nam giật mình đánh người.

”Đừng ý muội. Ta chỉ là đi ngang qua đây.”

Trần A Nam nghe hấn nói, liền gật đầu như già tòi, được, là khách đi ngang, khách đi ngang.

”Cũng bởi có nguyên nhân nên mới phải đi ngang qua.”

Trần A Nam...

”Muội biết đình Thiên Lập chứ? Ta muốn tới đó, nhưng không ngờ tiết trời lại xấu như vậy.”

Trần A Nam..

”Vốn ban đầu là chúng ta có rất nhiều người, nhưng xem như bị lạc hết chỉ còn lại bốn..”

Trần A Nam Vị đại ca này, huynh có phải nói hơi nhiều không...

”Muội có muốn biết sao ta lại tới Thiên Lập không?”

Trần A Nam: Không muốn!

Trần A Nam hoảng sắp khóc, nàng chính là không cần biết bọn họ đi đâu, làm gì, nhờ như nhiều chuyện bị giết diệt khẩu, nàng phải làm sao đây? Nhìn ba người sau lưng vị mỹ nam tử này, kẻ nào không thân cao bảy thước, mạnh khỏe hung tàn? Nhưng là, nàng cũng đâu bảo hấn kể chuyện cho nàng nghe a?

Thiên Lập cái khi gì? Cái đình núi vừa cao vừa nguy hiểm đó, nàng để ý làm gì?

Kiếp trước nghe đâu còn có rất nhiều mạng người thiệt khi đi Thiên Lập đấy, nhưng là lúc đó nàng còn nhỏ, cũng cỡ khoảng như bây giờ thì nào để ý, chỉ biết lúc đó khắp cả nước tang thương, cũng chả rõ nguyên nhân.

Trần A Nam lúc này nhìn người trước mắt còn muốn tâm sự, nàng hốt hoảng nhào tới che miệng hấn, trợn mắt khẽ rít.

”Không cần! Đừng kể!”

Đêm tối che khuất dung nhan của hắn nên nàng không rõ hắn nghĩ gì, nhưng sau khi tỉnh táo, thấy bản thân luống cuống, Trần A Nam nhìn tay nhỏ mình còn để trên mặt người ta, người ta ít nhiều cũng là đại nam nhân, Trần A Nam nghe thấy tiếng pháo nổ bùng bùng trong đầu, tay nóng mặt nóng, đỏ như trái táo, nàng nhanh chóng rút tay về.

”Xin lỗi...”

Trần A Nam sầm, hình tượng khuê nữ...

”Không sao, là do ta, không nghĩ muội không muốn nghe.”

Dung nhan hắn hiện khỏi đêm tối, đôi lông mày anh tuấn khẽ nhíu, vẻ bất lực hắn trên mi tâm, khóe môi khẽ nhếch cao nhưng lại khiến người khác thấy kì lạ tổn thương hắn..

”Ách.. không phải.”

”Thế muội muốn nghe à?”

”Không phải.”

Trần A Nam cảm thấy rối tung rối mù.

Ban đầu còn xa lạ ngược ngui mà bắt chuyện với hắn, nhưng bây giờ nàng hận không thể cong móng bò chạy, bởi nàng cảm thấy nói chuyện với hắn, rất giống nàng đang bị người khác đùa giỡn..

Không vui tí nào..

Trần A Nam nhìn dung nhan đẹp đẽ trước mắt, do hắn quay lưng với cửa miếu, nên lúc chìm trong bóng tối lúc lại xuất hiện, nên nàng không thấy rõ cùng đoán được hắn nghĩ gì, nhưng xét theo kinh nghiệm ít ỏi vừa rồi, hắn nhất định sẽ muốn kể chuyện cho nàng nghe, nàng lại không hề chấp nhận, cho nên khi Trần A Nam nhìn ra bên ngoài miếu, thấy mưa đều tạnh, trời cũng sáng lên, tim nàng thích một cái, đại não sáng trưng như ánh mặt trời.

”Mưa tạnh rồi! Huynh không phải có chuyện sao? Thiên Lập cũng không gần, nên nhanh nhanh đi trước khi lại mưa a!”

Tiểu Phan An dung nhan dõng mãnh cười nhìn Trần A Nam trưng ra bộ dạng sốt sắn, suy nghĩ chu đáo cho người khác, còn làm bộ làm tịch đá đá thuộc hạ của hắn, chỉ ra bên ngoài trời quang mây đang. Bộ dạng hoàn toàn cung kính đưa tiễn ôn thân, hại tiểu Phan An ruột cũng muốn xoắn vì nhin cười.

Sau đó mới có cảnh tượng Trần A Nam cùng Trần Bắc mới tỉnh ngủ đưa tiễn những vị khách lạ mới gặp ít ỏi, khách sáo chúc người người đi đường gặp lành.

Trần A Nam nhìn phụ thân giúp bọn họ, sau đó mới lên kút đánh giá thêm vài lần tiểu Phan An ngồi trên ngựa đen, nhìn một cái lại muốn nhìn một cái nữa, khí chất cao quý, dung nhan quá anh tuấn, khiến A Nam cảm tưởng như nàng vừa đi lạc chốn tiên giới.

Nhưng đột nhiên trong đại não nàng nhớ tới hai từ Thiên Lập, sau đó không hiểu nguyên do vì đâu, nàng tay nhỏ nắm lấy ống quần của tiểu Phan An, mặt nhỏ ngẩng lên nhìn hắn, thấy hắn dung nhan ôn hòa, hai mắt cong cong như cười như không nhìn nàng, A Nam liền buột miệng.

”Đừng đi.”

Âm thanh của A Nam chính thức khiến bầu không khí rơi vào trong yên lặng đến kì dị.

Thậm chí ngay cả tiếng cóc nhái xung quanh vang lên cũng muốn rõ ràng, thái dương Trần A Nam lạng lẽ rơi mồ hôi.

Sau đó chỉ thấy nàng mặt mũi đỏ bừng, tay nhỏ thả ống quần của tiểu Phan An ra, áp úng xấu hổ bảo.

”Ý ta là tiết trời dạo này xấu, Thiên Lập lại rất cao, nếu được hãy dời ngày leo núi sang mấy tuần...”

Trần Bắc bên cạnh khẽ gật đầu, hóa ra là con gái nghĩ cho người ta khó khăn, cho nên hắn cũng thêm hai ba câu khuyên nhủ, dù gì leo núi ngày mưa thật sự rất nguy hiểm. Dân nông bọn họ chất phác, cũng không thể làm ngơ với người khác được.

Trần A Nam thấy mọi người bình thường, không để ý nàng kì lạ ban nãy nữa liền khẽ thở hắt một cái, tay nhỏ vỗ ngực, thâm trách bản thân luống cuống, ai đời một cô nương lại đi nắm ống quần nam tử người ta bảo ở lại đâu?

Thật không khuê nữ!

Duy chỉ có tiểu Phan An tuấn lãng cười ngựa, dung nhan vốn lạnh lùng nay kì dị mon mon gió xuân, tùy tùng ba người họ gấu nhìn trần trời, sau đó hai tay dụi mắt, nhìn lại thấy hắn vẫn mặt trắng lạnh nhạt, không uy cũng nghiêm, nghĩ bản thân nghĩ nhiều nên liền quăng cảnh tượng vừa thấy lúc nãy ra sau đầu ba vạn trượng.

Sau đó bọn họ khởi hành, Trần A Nam hận không thể nhảy cẫng lên hoan hô, một là mừng họ rời đi, hai là mừng nàng cũng có thể về nhà rồi.

”A Nam.”

Trần A Nam theo tiếng gọi nhìn qua, lộ ra dung nhan không che giấu được sự hưng phấn, đôi má hồng đào, mắt to ngập nước, trông rất thủy linh cùng đáng yêu.

Sau đó chỉ thấy nàng có vẻ luống cuống, bộ dạng ngờ ngác ngoáy đầu nhìn đoàn bốn người cách đó không xa, gió trời thổi tới, lay động tà áo của nàng cũng lay động tà áo của hắn. Vạt áo hắn vốn màu trắng nhưng nhiễm bùn đất, kì lạ lại không khiến hắn trông lòi thối như bao kẻ khác, mà như một đóa sen cao ngạo chớm nở giữa biển đất tanh hôi, đem trong mình hơi thở cao quý đến nỗi người ta chỉ muốn phục tùng.

Gió mạnh thổi bay mái tóc đen nhánh của A Nam, che đi tầm nhìn của nàng, chỉ có thể từ khe hở chút xíu của sợi tóc nhìn tới bóng hắn ngồi trên yên ngựa, sau đó nàng dường như mơ hồ nhìn thấy hắn nói chuyện, là nói cho nàng hay cho ai, nàng không rõ.

Nàng nhìn thấy đôi môi của hắn khẽ cử động.

Ngôn?

Là cái gì Ngôn?

Trần A Nam gạt bỏ mái tóc, nhưng khi nàng nhìn rõ lại chỉ thấy bóng lưng cao cao tại tại của hắn.

Trần A Nam cảm thấy thật choáng váng.

Chợt tay nàng bị kéo đi, A Nam bình tĩnh.

”Sao thế?”

Nàng nhìn phụ thân lo lắng, sau đó liền quẳng suy nghĩ ban nãy đi xa, dung nhan hồng hồng đáng yêu khẽ cười, khanh khách cười với phụ thân, lạnh lạnh bảo.

”Không có gì ạ, đi thôi cha, nương ắt hẳn ở nhà đang rất lo.”

Trần Bắc xoa đầu nàng, cung chiều dắt tay con gái nhỏ đơm bước, vừa cùng nàng nói đùa, tiếng cười như chuông đồng của A Nam vang vang khắp nơi, rộn ràng như ánh nắng vừa lên.

”Chủ tử, sao vậy ạ?”

Hoắc Phẩm Ngôn đương mắt dõi theo bóng dáng nhỏ bé ngày một đi xa kia, cho đến khi chỉ còn là một dấu chấm nhỏ phương xa, xung quanh cũng không vang vang tiếng cười khanh khách như chuông đồng của nàng, hắn khẽ hạ mắt, tay cầm dây cương khẽ kéo, dung nhan một mảng lạnh lùng bức người, cười ngửa rồi đi. Duy chỉ có nơi khóe môi là nhin không được dịu dàng cong.

Nha đầu, sau này lại tái ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhận bắc phu tử

Mặt trời lên cao ba sào, nắng ấm chiếu xuống cả một mảnh đất trống không sau khi gặt hái. Trần Bắc tay gấu vác hai bịch rau mùa nặng mỗi vai, mồ hôi trên trán rịn như suối, bỗng bên tai vang vang âm thanh ho khan nhỏ nhỏ phát ra từ chính căn nhà của mình cách đây không xa, trên vai liền như không thấy sức nặng của rau mùa, ba bước hóa thành một, lo lắng chạy về.

Một chân đá cửa, thân người to lớn liền lách vào, Trần Bắc cất cái giọng to lớn trầm ấm đặc trưng của mình, hướng về phía chính nhà vừa đi vừa kêu.

”Nương tử, a Na nàng vẫn ho sao?”

Lệ Tổ hai tay bưng chậu nước ấm đã nguội lạnh đi ra ngoài, nhìn thấy tướng công nhà mình trên vai vẫn vác rau mùa nặng nề thế mà vẫn chân trước chân sau chạy vào đây, lo lắng hiện rõ trên dung nhan anh tuấn khiến nàng không khỏi thấy nửa khóc nửa cười.

Lệ Tổ cười cười bảo.

”Chàng định bê hai túi rau mùa bự ấy vào trong nhà đến khi nào? Còn không mau chóng cất vào kho a?”

Trần Bắc chau mày anh tuấn, có chút lúng túng tay chân, cũng bởi lo sức khỏe con gái nhỏ quá yếu, chỉ qua đêm một cơn mưa bên ngoài cũng bị nhiễm phong hàn, ho khù khụ mấy ngày nay rồi, hại hẳn cùng gia đình lo đến sốt ruột.

Lệ Tổ một tay cầm chậu nước, một tay đẩy lưng chồng đi về phía nhà kho sau nhà, vừa đi vừa nói.

”Nàng không sao, chỉ là vừa nãy uống thuốc đắng chịu không nổi nên sắc mấy cái thôi. Cũng do chàng tùy hứng kéo nàng đi thôn, bây giờ bệnh như vậy, chàng đừng làm ồn, để con nghỉ ngơi. Muốn thăm thì tay chân cũng phải sạch một chút, chàng nhìn chàng xem, bụi bẩn thế này, bước vào con hội càng ho thêm?”

Trần Bắc bên tai nghe thê tử luyên thuyên trách móc, lòng dạ tuy khó chịu nhưng đúng là do hẳn không để ý thân thể a Nam, cho nên liền rất thức thời, ngậm miệng vàng, chân tay nhanh nhẹn đi theo sau đuôi thê tử.

Trần A Nam một tay chống cằm một tay cầm sách, ngăn người nhìn bóng lưng cha mẹ đi xa, sau đó lại nhìn bản thân bị vùi lấp trong ba bốn chiếc chăn bông, hai góc phòng lại đặt lò sưởi đỏ hồng cháy bùng bùng, nàng không khỏi thở dài một cách bất đắc dĩ.

Chỉ là nhiễm phong hàn, ho khù khụ mấy ngày thôi cũng không cần đối nàng như bệnh nhân lâu năm thế à?

Trần A Nam khẽ lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào sách, đọc đến say mê.

Đương lúc nàng vẫn chăm chú thì bên tai nghe tới tiếng gõ cửa, Trần A Nam ngẩng đầu mà nhìn. Chỉ thấy đại ca thân người cao gầy, hai tay chống hông nhìn nàng.

Trần A Nam không khỏi phản kích, nhoeo miệng gọi hai tiếng đại ca.

Trần Nguyên nhìn tiểu muội vui mừng trong chăn bông, hai má đỏ bừng, âm thanh vốn ngày thường nhu nhu nay có chút khàn, sai chân về phía nàng, tay lớn gõ đầu, mở miệng từ tốn mắng.

”Đại ca đi khỏi nhà có hai ngày, không nghĩ quay về được chứng kiến muội nhiễm bệnh thế này đâu.”

Trần A Nam oan ức đầu môi hồng phẫn bác.

”Muội nào muốn.”

Trần Nguyên sờ trán nàng, quan sát nàng dung nhan có chút khôi sắc, cũng không phải bệnh nặng nên tâm tình liền thả lỏng. Sau đó hẳn đưa tay vào túi áo, lấy ra một phong thư trắng đưa cho A Nam, ôn nhu nhìn nàng bảo.

”Đại ca hai ngày đi kiểm phu tử cho muội, rốt cuộc kiểm được vị phu tử này, danh tiếng nghe bảo rất tốt, học trò nhận vào rất nghiêm khắc, ca đến gặp, chỉ nghe bảo phải qua một kì kiểm tra mới được nhận. Muội đi thử xem?”

Trần A Nam nhận lấy phong thư trắng, tay nhỏ mở thư, quả nhiên là giấy mời.

Chữ viết trên giấy hữu lực, cứng cáp nghiêm cẩn, nhìn lướt cũng khiến người khác thấy kính trọng. Trần A Nam gật gù nói.

”Lát nữa muội sẽ nói chuyện với cha mẹ, ngày mai liền đi thôi.”

”Ngày mai? Muội còn đang bệnh đấy?”

Trần Nguyên không đồng ý bảo nàng, ngày mai có phải quá sớm rồi không?

Dù gì vị phu tử kia bảo ngày nào tới kiểm cũng được.

Trần A Nam thì không nghĩ vậy, muốn học người ta thì nào có chuyện đồng đánh từ từ bái sư học thầy đâu?

”Không sao, bệnh này cũng muốn hết rồi. Huynh xem, với lại đi chậm, phu tử nhất định không hài lòng.”

Trần A Nam hội nhớ kiếp trước cũng có lần nàng đi diện kiến phu tử, cũng bởi chậm chạp, ý y không đi sớm, cho nên lúc học, dù nàng thiên phú hơn người nhưng vẫn bị xếp vào khu vực loại trung, khi ngồi nghe phu tử đọc sách chỉ thấy phía trước bị chắn bởi màn che, ngay cả góc áo của phu tử cũng không được nhìn.

Cho nên kiếp này Trần A Nam không nghĩ muốn như vậy liền tức tốc nói chuyện với cha mẹ, không quản cả nhà ngăn cản bởi lo nàng còn bệnh, Trần A Nam rất có khí chất ưỡn ngực mà vỗ bình bịch, cam kết nàng khỏe mạnh. Qua một hồi năn nỉ cam đoan, Trần A Nam cuối cùng cũng được toại nguyện.

Nhưng vấn đề ở đây khiến nàng không khỏi nhức đầu, đó là nàng chỉ có thể đi một mình.

Nguyên nhân xuất phát cũng bởi rau mùa. Cả nhà nàng trừ nàng, cũng chỉ có bốn người, nếu một trong bốn đi theo nàng kiểm phu tử, nhất định rau mùa không kịp xử lý sẽ hỏng mất, thiệt hại nhất định lớn, đó cũng là lý do vì sao cả nhà không muốn nàng nhanh chóng đi bái sư như vậy, ít nhất cũng muốn nàng đợi một tháng sau.

Nhưng là A Nam kiếp trước cùng kiếp này, giống nhau nhất vẫn là tính ngoan cố, cho nên cả nhà đành ngậm ngùi lo sợ, ngày hôm sau tiễn nàng đi.

Cũng may mắn vị phu tử kia chỉ sống cách họ hai thôn, là dưới chân núi gần thôn, nếu có chuyện gì cũng có thể nhanh chóng chạy đi kiếm nàng.

Trần A Nam vẫy tay chào cả nhà, tay nhỏ nắm chặt lấy tay nai sau lưng, phấn khởi bước đi. Thậm chí còn ngâm nga mà hát, hoàn toàn tiêu dao tự tại, thoải mái vô cùng.

Trên đường đi nàng gặp nhiều người quen, toàn là hàng xóm gần nhà, họ biết con gái út nhà họ Trần hôm nay đi báii sư học chữ nhưng là không nghĩ nàng thế nhưng lại một mình đi, không khỏi sinh lòng yêu đau cùng khen ngợi, hận không thể đẻ ra một đứa như nàng, vừa ngoan lại hiếu học a.

Trần A Nam đi đến miệng nhỏ thờ liên tục, trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi nhỏ mới nhìn tới bảng hiệu chữ rồng bay phượng múa, hữu lực đề bốn chữ “Nhạn Bắc phu tử” trên nhánh cây to phía trước.

Nàng thăm nghĩ quả nhiên trẻ con sức khỏe yếu hơn, kiếp trước nàng đi ba bốn con thôn ngay cả mồ hôi cũng không rơi một giọt.

Sau khi Trần A Nam dựa gốc cây to lấy lại sức, chỉnh lại y phục, sờ sờ tay nai nguyên vẹn, nàng liền phấn chấn sai chân nhỏ đi tiếp.

Chỉ là không lâu sau đó Trần A Nam chính thức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho miệng mồm mở to.

Trước mắt A Nam chính là cảnh tượng ngựa xe người người đông đến chóng mặt.

Chỉ thấy bọn họ đem theo đứa nhỏ nhà mình, trang phục lụa là cao quý, đứng đông đúc xếp hàng dài trước đó.

Trần A Nam con người mở to, đại não khê run.

Người kinh thành!

Người kinh thành vì cái quái gì lại kéo nhau xuống thôn xa xôi này?

Cho đến khi Trần A Nam nhìn tới bảng hiệu dát vàng rồng trên cao, dòng chữ sư phó thiên tử đập vào mắt nàng, hai bên tai liền ù ù.

Vị phu tử này, thế nhưng được chính thiên tử cao quý khâm thử đề cao, người đến cầu học nhiều như vậy chính là bình thường a!

Nhưng là kiếp trước nàng tới cũng không đông như vậy, quả nhiên đó là nguyên nhân nàng ở lớp trung. Báii sư đông như vậy, danh tiếng lớn như thế, ngay cả người cao sang ở kinh thành cũng kéo xuống là hiểu rõ rồi.

Trần A Nam khê nuốt nước bọt, kim hãm rung động lo lắng trong ngực, tự nhủ bản thân nhất định bình tĩnh, lần này có cơ hội làm lại cuộc đời, nàng nhất quyết không buông sự nghiệp đọc sách của mình!

Cho nên Trần A Nam mặc kệ ánh nhìn soi mói, dè biiu của đám người xung quanh, rất ngoan ngoãn đứng yên xếp hàng.

Những kẻ vốn tính chen hàng lên trên khi nhìn thấy A Nam thân người nhỏ bé, áo bông trắng đơn giản đứng yên xếp hàng như vậy, cũng biết xấu hổ dẹp bỏ ý định ban đầu, ngoan ngoãn xếp đuôi nhau.

”Mọi người xin giữ trật tự!”

Bỗng xuất hiện một bóng dáng áo trắng đứng trên nóc nhà, chỉ thấy y dung nhan tuy bình thường như bao kẻ khác, nhưng là khí chất thanh tao, cùng công phu xuất hiện như vậy, liền khiến mọi người vốn ồn ào liền im ắng dị kì.

Trần A Nam ngẩng đầu nhỏ, ánh nắng chói khiến nàng phải híp con mắt lại mà nhìn người nọ.

A! Đó chả phải thư đồng của phu tử sao?

Kiếp trước nàng học lớp trung, người chỉ dạy hầu hết là hán. Và lại nàng vốn thông minh, rất được hán yêu thích, mối quan hệ hai bên cũng rất ổn.

Cho nên rất nhanh A Nam liền nhận ra hán.

Nàng nhớ hán gọi Lâm Duật.

Lâm Duật dung nhan ôn hòa, gió thổi lay tà áo trắng của hán, hai chân đứng trên mái nhà nghiêng nhưng vững chắc như núi, như đạp lên mặt đất bằng phẳng. Chỉ nghe hán ôn nhuận cất giọng.

”Mọi người nghe cho rõ, tại hạ chỉ nói một lần, những đứa trẻ nào muốn báii sư công tử nhà ta, phải tự mình kiểm nghiệm, lần lượt đi vào nhà trong giải câu đố, còn tất cả người lớn đi theo, xin vui lòng đứng ở bên ngoài.”

Sau đó là cảnh tượng một đám đứa nhỏ, bao gồm cả Trần A Nam bước vào nhà trong. Vốn Trần A Nam thân người nhỏ nhắn nhưng đứng giữa đám nhóc một khúc hay nháo đòi nưong, lại bận áo bông trắng tinh, dung nhan xinh đẹp nổi bật, thanh tao yên tĩnh đứng đó, liền như hạc trong bầy gà.

Trần A Nam không quan tâm đám nhóc bên cạnh khóc lóc nỉ non, đòi quay về. Chỉ thấy nàng đôi ngươi to tròn, trong như mặt hồ nhìn xung quanh. Cảnh vật trong đây nếu so với bên ngoài chính là thiếu ánh sáng, cửa sổ cửa chính đều đóng, hết cảnh tượng giam cầm.

Nàng thăm nghĩ muốn kiểm câu đó.

Nhưng là kì lạ, xung quanh lại chẳng thấy câu đó ở đâu, chỉ thấy phía trước lấp lóe ánh lửa sáng rực, dưới đất đặt hỗn độn một xấp sách cũ, bên cạnh chỉ có một nghiền mực cùng bút lông sói trên bàn nhỏ.

Trần A Nam tò mò, rón rén bước tới.

Nàng tay nhỏ cầm sách, chỉ thấy sách này không có tiêu đề, lại cũ đến đáng thương.

A Nam lật mở thử, những dòng chữ muốn phai mờ đập vào mắt nàng.

Đôi con ngươi trong vạt của A Nam vốn yên tĩnh nay kì dị lóe lên ngọn lửa hồng cháy sáng rực rỡ, xinh đẹp tỏa ra bốn phía, tay cầm sách khẽ run, khoe miệng nhin không được giương cao.

Trần A Nam nàng hiểu rồi, người ở đây muốn các nàng đọc những quyển sách này, sau đó từ cảm thụ của mình mà viết tiêu đề lên.

Trần A Nam nhanh chóng mở những quyển khác, cuốn nào cũng giống nhau, nội dung như một, hỗn độn nhiều sách như vậy, quả nhiên đúng với suy nghĩ của nàng.

Trần A Nam khẽ chắc lưỡi, như vậy quả phù hợp và dễ dàng với nàng rồi. Chỉ thấy nàng ngồi thẳng xuống đất, hai chân xếp bằng, một tay cầm sách, một tay dựa bàn chống cằm, vô cùng nhân hạ, thường thức sách trong tay.

Âm thanh hỗn tạp xung quanh, tiếng khóc lóc, nháo loạn hô hào liên như biến mất, Trần A Nam lạc vào thế giới của riêng mình, ở đó chỉ có nàng với thế giới trong sách.

Trần A Nam đọc đến say mê, càng đọc càng phấn khích, tựa như có hàng vạn viên kẹo lấp đầy thân người.

Trang giấy cuối cùng trượt khỏi tay A Nam cũng là lúc bút lông được cầm lên, Trần A Nam dung nhan thỏa mãn, tiên linh vung bút lên mặt giấy.

Chỉ thấy nàng không đề chữ, thay vào đó lại họa một đóa mẫu đơn, diễm đạm đẹp đẽ nhưng lại cao ngạo đến kì lạ.

”Tại sao lại là mẫu đơn?”

”Người viết sách kể về quá trình gầy dựng lên một trang sử hào hùng của hậu cung, của một vị hoàng hậu cao quý vì nước, vì phu, vì con, bán mình cho giặc, giết quân chủ của giặc, bán linh hồn cho quỷ dữ để cứu về đứa nhỏ của mình. Nàng thanh cao như mẫu đơn, cao ngạo như mẫu đơn, lãnh huyết như mẫu đơn, kiên cường như mẫu đơn, vương giả như mẫu đơn, thế vì sao lại không phải là mẫu đơn?”

Trần A Nam dùng nét bút cuối cùng, trong lòng không khỏi ca ngợi, khen ngợi tác giả quyển sách đề cao giá trị của một nữ nhân. Lòng, không khỏi vì vậy mà bồi hồi.

”Đứa nhỏ, con tên gì?”

Trần A Nam ngẩng đầu nhìn bóng dáng ngồi trước mắt, nàng không rõ hẳn ngồi đây từ khi nào, chỉ thấy nàng hai mắt to tròn long lanh nhìn người trước mặt dung nhan anh tuấn đến phi thường, đôi mắt bình thản như mặt hồ, khoe miệng câu hồn, ba vạn sợi tóc trắng rủ xuống, chỉ là vết sẹo dữ tợn bên má trái cùng làn da trắng bệch của hắn thật dọa người, phá hỏng cả một dung nhan anh tuấn tựa tiên nhân.

”A Nam, tiểu nữ gọi Trần A Nam.”

Trần A Nam cong khóe mắt, nhu nhu âm thanh mà kêu.

”Trần A Nam, từ giờ ngươi là học trò duy nhất của Nhạn Bắc ta.”

Trần A Nam con ngươi tròn lớn, kinh ngạc nhìn người trước mắt khoe môi khẽ cong, đậm bạc vuốt tóc nàng.

Trần A Nam thân người nhỏ nhắn khẽ run, hai chân quỳ, tay nhỏ chắp vào nhau, cung kính khẽ hô.

”Học trò ra mắt phu tử!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Trần a nam xúc động

Thu đi đông tới, khí trời lạnh lẽo, dù mặt trời đã lên tận trên cao cũng không thể xua đi cái lạnh ẩm ướt ở chốn thôn này.

Trần A Nam miệng nhỏ thở ra làn khói mỏng, áo bông trắng dày thêm mấy lớp, trong ngực được nhét thêm một túi sưởi ấm áp, từ cổ đến chân, được bao bọc kín mít, nhìn từ xa chả khác nào một tiểu tinh linh tuyết.

Trần A Nam nhìn chăm chăm đôi tay nhỏ nhắn ôm ấm trà nóng trong tay, mày liễu khẽ nhú, nàng lâm vào suy tư.

Nàng trầm nghĩ, tại sao tay nàng phải cầm ấm trà, pha nước thay vì cầm bút đọc sách?

Tuy là vậy, Trần A Nam vẫn rất chuẩn mực, lưng thẳng chân quỳ, tay nhỏ cẩn thận cầm ấm, rót trà vào tách sứ, hơi nóng bốc lên cao, khiến cho dung nhan nàng lấp ló mờ ảo.

Trần A Nam khoe môi khẽ nhoen, rất khuê nữ nhu nhu giọng kêu.

”Sư phụ, trà đã pha xong.”

Chỉ thấy đối diện nàng không xa là bóng dáng nam nhân cao gầy vận đồ tím, nằm dài trên kháng, ba vụn tóc dài xỏa tung tự do che đi một bên mặt sẹo, lộ ra bên mặt dung nhan anh tuấn, tuy thời tiết vào đông, gió lạnh ủa tới, nhưng y tà áo lại mở rộng, lấp ló khuôn ngực, ngay cả áo khoác cũng không có, lười biếng nằm đấy.

Trần A Nam nhìn nhìn, trầm nghĩ không lạnh sao?

Nhận Bắc hai mắt nhắm nghiền, một tay chống cằm, một tay vờn tới, mờ miệng khẽ bảo.

”Đưa cho ta.”

Thái dương Trần A Nam bật lên gân xanh.

Cái gì sư phó tiền hoàng khâm thử, cái gì phu tử cao cao tại tại, học vấn uyên thâm, nàng bá chính là một phu tử lười!

Trần A Nam không nghĩ nàng theo hần năm ngày, năm ngày này nàng phải ngồi pha trà thế này, pha đến nỗi công phu mào quào về trà đạo của nàng cũng muốn tiến bộ mấy bậc rồi!

Trần A Nam mắt tóe lửa nhìn bàn tay cách tách sứ chưa tới một gang tay, lười biếng đến nỗi như thế, thật khiến người khác đau cả đầu.

Tuy là vậy, trừ khi một trong hai người bọn nàng chết đi, nếu không nàng vẫn là trò hần vẫn là phu. Ai kêu nàng đã dưới gối hần đập đầu ba cái, uống trà hần đưa a?

Trần A Nam nhin xúc động muốn bóp chết sư phụ, nhẹ nhàng đặt tách vào tay hần.

Nhận Bắc khoe miệng chạm miệng tách, thanh tao uống cạn, hơi nóng bốc lên từ tách trà, che đi dung nhan của hần, một lúc sau, hần mở đôi con ngươi như mặt hồ, lẳng lặng nhìn A Nam, ôn nhuận khen ngợi.

”Tiến bộ rồi.”

Trần A Nam miệng cười ôn nhu nhưng là thái dương bần bật gân xanh, tay nhỏ giấu trong tay áo nắm chặt, nhin xuống cảm xúc phải đá chết hần.

Tiến bộ đương nhiên là tiến bộ a!

Không khí giữa hai người liền lâm vào khoảng lặng, Trần A Nam cảm thấy có chút kì dị, môi nhỏ khẽ hé, dự định cất tiếng thì âm thanh chi cha của mở cắt đứt ý định của nàng.

Trần A Nam con ngươi to tròn nhìn Lâm Duật bước vào, chỉ thấy y dung nhan khẽ cười ôn nhuận, tay lớn sờ sờ đầu nàng, cũng không quan tâm trước mắt còn có Nhận Bắc phu tử nằm chết ở đấy, mà ôn nhu bảo nàng.

”A Nam, muội xem ai tới.”

Trần A Nam vênh vênh tai nhỏ, một bước chân, hai bước rồi ba bước, nhin không được quay đầu, chỉ thấy dung nhan xinh đẹp của nàng như bùng lên, sáng lấp lánh như ngọc trai, con ngươi cong như trăng rằm, khoe môi nhỏ hồng cắt tiếng cười khanh khách, vui vẻ hồ lên.

”Nương!”

Lệ Tổ gương rộng cánh tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, hôn chốc chốc mấy cái lên đôi má phúng phính rục hồng của nàng, trong con ngươi đầy ôn nhu và nhớ mong.

”Nha đầu con đi năm ngày không về, nếu không phải Lâm công tử tới báo cho chúng ta, có phải muốn cả nhà lo chết không hả?”

Trần A Nam cọ cọ vào người nàng, đầu môi nhỏ kêu.

”Không có, sư phụ không cho con về.”

Nhận Bắc khẽ ho khan, thân người lười biếng ban nãy được đổi thành ngồi xếp bằng hai chân, ngay cả tà áo vốn mở rộng cũng đóng kín mít, một bộ thanh cao uy nghiêm, khác biệt rõ ràng với ban nãy, hại A Nam nàng khóe miệng co rút.

Nhận Bắc dung nhan ôn nhuận, thanh tao phát chiến phiệt, một bộ Không Tử cao quý, nhả nhận nói.

”Phu nhân đường xa tới không kịp đón tiếp, thật thất trách.”

Lệ Tổ lắc đầu, ôm lấy Trần A Nam, khẽ cười cười nói nói.

”Không làm phiền phu tử, A Na nhà ta xin gửi gắm cho ngài, mong ngài có thể chiếu cố đứa nhỏ này, nàng có ngộ nghịch cũng gờ cao đánh khẽ.”

”Nàng là học trò duy nhất của Nhận Bắc ta, phu nhân xin an tâm.”

Trần A Nam nhìn nương ôn nhu, sau đó chỉ thấy Lệ Tổ nhét vào lòng nàng một bọc đồ, khóe mắt A Nam khẽ ửng hồng.

Lệ Tổ xoa mặt nàng, dờ khóc dờ cười bảo.

”A Na ngoan, ở lại cùng phu tử, học thật tốt thật ngoan được không?”

Trần A Nam mếu miệng, nàng ghét quy củ bái sư thì phải ở lại, nàng nhớ kiếp trước cũng không cần ở lại chốn này, ai ngờ kiếp này lại thay đổi như vậy. Thật khiến nàng tay chân lúng túng.

Chợt trên đầu nàng xuất hiện thêm một bàn tay lớn khác, A Nam ngược mắt, chỉ thấy Nhận Bắc dung nhan trước sau ôn nhuận, nhẹ nhàng bảo nàng.

”Mỗi tháng sư phụ cho con về nhà một lần.”

”Ba lần.” Trần A Nam phụng phịu.

”Một.”

”Hai?”

”Một.”

Trần A Nam xúc động trừng mắt, Lệ Tổ khẽ cười, sau đó vì không thể ở lại quá lâu, liền cáo từ con gái nhỏ mà quay người bước đi.

Trần A Nam đứng trước cửa nhìn bóng nương đi xa, lòng không khỏi buồn đến khóe mắt đỏ ửng.

Chợt thân người bị bế lên cao, lọt vào khuôn ngực to lớn, Trần A Nam nhìn vạt áo mở ra không khỏi tròn mắt, chỉ thấy sư phụ nàng bộ dạng thanh cao gì gì đó như chó gặm vút xa tám trượng, lười biếng miệng ngáp một cái, ôm nàng vào nhà, vừa đi vừa nói.

”Thôi nào, tiếp tục pha trà cho sư phụ.”

Trần A Nam tròn mắt hồng, kêu lên.

”Không thể không pha trà nữa sao?”

Chỉ thấy Nhận Bắc nhàn nhạt liếc nhìn nàng, ngã người trên kháng, nghiêm túc nói.

”Được, thay vào đó tới đầm lưng cho sư phụ.”

Trần A Nam mặt đen như đáy nồi.

Nàng có nổi xúc động rất lớn, nương quay về đưa nàng đi đi a!

Nàng nguyện phá vỡ quy tắc nhận trò bái thầy a!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Mười hai năm

Thời gian thấm thoát trôi đưa, xuân đến đông đi, lặp lại tuần hoàn như thế, nhắm mắt mở ra đã là chuyện của mười hai năm sau.

Đồi cao đón gió, xung quanh tĩnh lặng đến kì ảo, giữa khung cảnh vạn loài hoa ẩn ẩn hiện hiện căn nhà nhỏ, khung gỗ bền vững theo thời gian, mầm non mới ngày nào nay nhú cao hóa thành một thân cây lớn kề cạnh cổ thụ năm xưa. Duy chỉ có bảng hiệu “Nhạn Bắc phu tử” là bị mài mòn, tuy bút nét vẫn trước sau hóa rồng mạnh mẽ ấn tượng.

Giữa khóm hoa linh lan trắng ngần, tinh khiết đọng sương sớm, hiện hữu bóng dáng cao gầy áo tím, vạt áo mở rộng ẩn hiện khuôn ngực, ba vạn tóc trắng trước sau tự do che đi một bên dung nhan, lộ ra dung nhan anh tuấn còn lại, ngón tay bạch ngọc vuốt ve miệng tách sứ, ngồi trên mòm đá lớn, ung dung hưởng thụ khí trời lúc hùng đông.

Nhạn Bắc một tay gõ ấm trà đã cạn, một tay chống cằm nhìn trang sách đã mở đặt trên đùi, khẽ than thở.

”A Nam”

Tiếng cửa chi cha mở ra, Nhạn Bắc theo thói quen đưa mắt nhìn, sau đó thân người hóa tượng, đông tử khề co, ngón tay run lên, sách đặt trên đùi theo vậy mà rớt.

Chỉ thấy hần thắt thân nhìn người trước mắt một thân áo vẩy trắng ngần, dài chạm đất, tà áo tung bay, ba vạn tóc đen hờ hững cột lên, tự do bay nhảy như thân tiên, thân người cao gầy, làn da như sứ, eo nhỏ câu hồn, vẻ lạnh nhạt trên dung nhan khuynh thành ấy, ba phần trưởng thành, ba phần câu hồn, ba phần tiên linh, như hòa trộn vào nhau.

Nhưng điều khiến Nhạn Bắc chú ý hơn cả, chính là tay nải sau lưng nàng.

”A Nam, sư phụ nhớ không lầm không dặn con chuẩn bị tay nải.”

Chỉ thấy nàng chớp con ngươi to tròn như ngọc trai, xinh đẹp nhìn hần, ôn nhuận kêu.

”Đúng a, sư phụ không kêu. Nhưng là hôm qua ngài đã đáp ứng học trò, cho phép ta về nhà vô thời hạn.”

”Lời nói lúc say, vốn không thể tin.”

”Ai u, sư phụ ngài lớn tuổi, nói phải giữ lời.”

Nhạn Bắc dung nhan khề tối, nhú mày khề đáp.

”Sư phụ con mới không lớn tuổi.”

Trần A Nam đẩy mắt khinh bỉ, khề trào phúng.

”Quá tam tuần còn kêu không lớn? Ở tuổi ngài phụ thân ta đã có ta rồi. Ai u không nói ngài, ta phải về, trể nãi thành thân của tỷ tỷ xem ta thể nào thu thập ngài.”

Trần A Nam hất tóc, xinh đẹp bước đi. Cũng không quản đằng sau có người u buồn nhìn nàng.

”Sư đồ bất hiếu, con nỡ để sư phụ một mình sao?”

Trần A Nam nghe âm thanh ai oán, nàng khề nghiêng đầu, ôn nhuận chớp mắt kêu.

”Sư phụ còn Duật ca, hần cũng có thể nấu com, cho nên sư phụ, bảo trọng.”

Sau đó A Nam đi thẳng, dung nhan như bùng sáng, phần khởi về nhà.

Nàng đợi ngày này mười hai năm rồi, cuối cùng cũng có thể lừa đảo sư phụ hồ ly, cái gì một tháng thả nàng về nhà, chính là một khắc cũng không cho nàng đi!

Ngày qua ngày châm trà, nấu com, đọc sách, đọc chán thì luyện công, dù chỉ là công phu mèo cào, cho nên khi có cơ hội bắt thóp sư phụ, nàng chính là bản lĩnh trời cao, chặt đứt đường lui có hại cho mình.

Rất khó có dịp sư phụ hần hưng phấn mở rượu, A Nam khôn khéo dụ hần, một lời đã thốt khó có thể nuốt, ai bảo sư phụ nàng trời sinh ưa trà, chỉ cần dụ dỗ hần, uy hiếp đốt vườn trà của hần, lấy rượu thay trà, Trần A Nam thắng lợi đến cười cong hai mắt.

Mười hai năm, hần lấy danh sư phụ ức hiếp nàng, mặc dù hần không chỉ bảo nàng nhiều thứ nhưng kho sách của hần, chính là đại thuốc bổ với nàng, nàng đọc không sót một chữ, đọc đến kiến thức bùng bùng ánh lửa.

Trần A Nam vui đến cười to.

Nhận Bắc phía sau nhìn bóng lưng nàng rời đi, đuôi mắt khẽ cong, nhin không được mà kêu.

”Đi bao lâu?”

”Sư phụ cưới sư mẫu, ta liền về uống rượu mừng a.”

Rất lâu sau không thấy âm thanh đáp lại, A Nam khẽ nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy sư phụ nàng trước sau ngồi đó, vẫn là một dạng lười đến đáng đánh đòn, nhưng là con người đen láy, trong như mặt hồ, nay gọn sóng nhỏ li ti, chỉ thấy hân dung nhan anh tuấn, ôn nhu nhìn nàng, cười cười nói nói.

”Đi đi. Tới lúc, sư phụ liền đi đón con.”

Trần A Nam đỏ mồ hôi lạnh, cảm thấy sư phụ kì lạ, nhất định đang tính toán chuyện xấu, và chắc chắn không có lợi với nàng. Cho nên cái gì khuê nữ, bộ dạng thanh cao, bóng lưng xinh đẹp, A Nam xách cao vác, bỏ chạy thực mạng.

Trưởng thành hơn tất sức khỏe càng lớn, hằng ngày luyện công học võ, hít khí trời trên đồi cao, vốn đã luyện cho nàng một thân khỏe mạnh, mặc dù không thể như các vị nữ anh hùng hào kiệt, xách đao tung hoành giang hồ, nhưng là chạy vượt qua ba con thôn hai dòng sông, đối A Nam chỉ là chuyện còn con.

Cho nên đến khi nàng nhìn tới công thôn quen thuộc, trên trán một giọt mồ hôi cũng không có, hơi thở đều đặn, duy chỉ có dung nhan sáng bừng bừng, phấn khích mà nhìn.

Cuối cùng cũng về nhà.

Nàng nhớ đến sắp hồng rồi.

Trần A Nam vỗ vỗ tay nải, bước chân như cưỡi mây đạp gió, điềm điềm bước vào.

Đám cưới trong thôn mỗi lần tổ chức chính là không rộn ràng cũng hoành tráng, đặc biệt nhà A Nam lại thuộc dạng nhà nông bậc cao, nhà mười mấy mẫu đất đai lớn, bên ngoại lại làm thương gia, hôn lễ lần này chính là không quý cũng sang.

Trần A Nam nhìn dòng người tấp nập, dân thôn ai nấy đỏ màu rực rỡ, vui vẻ cười nói. Một câu chúc mừng hai câu chúc mừng.

Cũng bởi vì vậy mà Trần A Nam đỏ trắng lại đặc biệt nổi bật, còn có dung nhan khuynh thành của nàng, khiến người khác không để ý cũng rất khó.

Vài ba đứa trẻ chạy giỡn nô đùa, va chạm vào A Nam, chỉ thấy bọn trẻ quên cả cái khóc do té đau, thần người nhìn cái người áo trắng lay động, sau đó khẽ kêu.

”Thần tiên tỷ tỷ..”

Trần A Nam có chút hoảng nhìn đám trẻ dưới đất, dự định vội diu chúng lên thì bên tai lại vang lên âm thanh gọi nàng.

”A Na!”

Trần A Nam thân người khẽ cứng ngắc, nàng khóe mắt khẽ hồng, nhìn nam nhân cao lớn cách đó không xa.

”Ca ca!”

Chỉ thấy A Nam như một con gió thổi nhẹ, bay vào lòng của Trần Nguyên.

Trần A Nam nhìn ca ca thay đổi, cao lớn hơn trước rất nhiều, ngay cả dung nhan anh tuấn trong kí ức cũng nhuốm mùi vị nam nhân trưởng thành, mạnh mẽ và kiên nghị. Khóe mắt càng hồng.

Trần Nguyên nhìn tiểu muội nhỏ bé trong ngực, không khỏi cảm thán nàng trưởng thành rồi, lớn như vậy, xinh đẹp như vậy, cha nương nhìn thấy nhất định khóc đến rống to.

”Muội về sao không báo cho cả nhà?”

”Muội nghe tin tỷ tỷ gả, nhin không được chạy về.”

Trần Nguyên khẽ gõ đầu nàng, nhin không được mắng.

”Lớn thế này còn ngỗ nghịch, phu tử không mắng sao?”

Trần A Nam lắc đầu, dầu môi hồng.

”Sư phụ dám mắng muội, muội đốt vườn trà nhà hấn.”

Trần Nguyên dờ khóc dờ cười với nàng.

”Cha.”

Trần A Nam nhìn cục thịt nhỏ nhắn ban nãy đựng nàng té nhào, ôm lấy ống quần của ca ca, mở miệng nhỏ nhắn hô một tiếng cha hai tiếng cha, nàng không khỏi ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Trần Nguyên nhìn muội muội bảo bối kinh ngạc, khẽ cười ra tiếng. Hấn cúi người ôm lấy con trai nhỏ, vỗ vỗ lưng con, ôn nhu bảo.

”Gọi đi nhỏ.”

Chỉ thấy đứa nhỏ hai tay giang ra hướng A Nam, đôi con ngươi đen láy rục rờ, hướng nàng phụng phịu kêu.

”Thần tiên tỷ tỷ, ôm ôm.”

Trần A Nam cười đình đình, vươn tay ôm lấy cháu trai, yêu chiều thay hấn lau bụi bẩn trên mặt, sau đó khẽ liếc ca ca mình, mở miệng mắng.

”Cười tầu tầu lại không báo cho muội, ngay cả đứa nhỏ cũng có, ca giỏi!”

Trần Nguyên ho khan.

Trần A Nam không thèm để ý hấn, ôm lấy cháu trai, vừa đi về hướng ngôi nhà dán giấy hi đỏ mất đông đúc kia vừa đùa với đứa nhỏ trong ngực.

Nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, dung nhan có ba phần giống ca ca, nhất là ánh mắt của hấn, những nét còn lại ắt hẳn giống nương hấn. Nếu nàng nhớ không lầm, kiếp trước ca ca chính là cưới vào cửa đại tiểu thư của một gia tộc nhỏ ở kinh thành, nàng vốn không biết hai người gặp nhau thế nào, chị dâu kia dung nhan ra sao, bởi lúc đấy nàng mãi mê chạy nhảy trên Dật phủ, cho nên lần này không khỏi tò mò hình dáng nàng dâu của ca ca, nhưng nhìn cháu trai, ắt hẳn nàng ấy thuộc dạng thanh tú chi kim a.

”Thần tiên tỷ tỷ.”

”Mạch nhi, gọi đi nhỏ, đi nhỏ không phải thần tiên tỷ tỷ.”

A Nam nhéo má hấn, mềm mại, thật yêu thích.

Chỉ thấy hấn dẩu môi nhỏ, lắc đầu lăm bằm.

”Thần tiên tỷ tỷ.”

Trần A Nam bó tay, lười quản hấn gọi. Tiếp tục bước đi.

Trần Nguyên dờ khóc dờ cười với các nàng, hấn đi trước mở cửa, khuôn mặt vui vẻ nhoẻn miệng cười, vừa đi vừa kêu lớn.

”Cha nương! Ra đây xem ai đại giá quang lâm nhà chúng ta.”

Trần A Nam một cước đá mông ca ca, trừng mắt cảnh cáo, cái gì đại giá quang lâm? Muốn chết sao?

”Ai u chuyện gì mà la hét?”

Trần A Nam nhìn hai người một nam một nữ chạy vội ra, nhìn một cái nước mắt liền rơi như đê vỡ.

Trần Bắc cùng Lệ Tố, đi sau còn có Viễn Xuyên ngày nào, chỉ thấy bọn hấn vội chạy ra, khi nhìn tới vị cô nương khuynh thành, xinh đẹp như đóa hoa sen thanh khiết, thân người thướt tha như tiên linh, xinh đẹp rơi lệ, khiến người khác lòng đều vì nàng mà đau.

Lại còn ôm đứa trẻ trong ngực khóc rống.

Não bộ mọi người trống rỗng.

Ôi chao?

Chuyện gì đây?

Mễ Bối: tay tôi..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khúc thập sơn ca

Trải qua hai kiếp sống, Trần A Nam có thể xác định bản thân không thuộc hạng người động một cái liền có thể khóc đến long trời lở đất, chỉ là đối với người thân nước mắt mới không thể khống chế mà rơi tí tách. Nàng vốn e ngại bản thân xấu mặt, trong ngày thành hôn của tỷ tỷ khóc đau lòng, để cả nhà phải đổ dành như hồi còn bé. Nhưng giờ đây, A Nam hoàn toàn yên lòng, không phải nàng lo sợ nước mắt của chính mình, mà bởi bây giờ nàng chính là ba đầu sáu tay, cố gắng đồ nín cái vị phục trang đồ rực như lửa, tân nương tỷ tỷ đang khóc đến rung trời lở đất của nàng.

Trần Phù Dung khóc nức lên một tiếng, dung nhan xinh đẹp động lòng người, tay nhỏ liên tục đánh lên người A Nam.

”Nha đầu thôi, đi liền mười hai năm, thôi lắm!”

Trần A Nam thái dương đỏ mồ hôi lạnh, một tay lên lút lấy khăn tay trong ngực, đưa cho tỷ tỷ, liên tục kêu.

”Ai u, muội không cố ý. Thôi nào, tỷ tỷ đừng khóc, có nhà nào tân nương đến ngày cưới khóc đến xấu xí như tỷ không?”

Vừa dứt lời bên ngực liền bị đánh một cái. Trần A Nam đỏ mồ hôi, cảm thấy may mắn sức khỏe nàng lớn, mười hai năm học luyện công phu mèo cào xem như không uống.

Nếu không bị đánh đau chết rồi.

”Muội còn dám chê bai ta! Nếu không phải ta thành hôn, muội có chết cũng không về phải không?”

”Ai u muội không có..”

”Còn có đã về, lại thế nào đứng trước nhà ôm đứa trẻ khóc đến thảm thương, muội.. muội hại ta.. ta..”

Trần A Nam đáy mắt đầy ý cười trên chọc, miệng hồng vênh cao cười cười nói nói.

”Tỷ sợ tỷ phu làm việc xấu à?”

Trần Phù Dung nghe nàng nói trúng chỗ xấu hổ của bản thân, mặt mũi đều đỏ bừng, sau đó xấu hổ cầm gối uyên ương ném vào người muội muội bảo bối.

”Nha đầu thôi!”

Trần A Nam chụp lấy, sau đó ranh ma cười hi hi nhìn tỷ tỷ mặt mũi đỏ bừng xấu hổ, còn có con người ngập nước hồng hồng kia, quả nhiên tỷ tỷ xinh đẹp, hại người ta nhìn không được mà muốn trêu chọc.

”Tỷ cũng đừng đánh muội nha, muội là ôm cháu muội, khóc là cảm động, muội thật oan.”

Trần Phù Dung mắt tròn nhìn vị muội muội bảo vật dung nhan xinh đến câu hồn, mở miệng nghe thật ai oán đau lòng người, nhưng là bộ dạng trêu ghẹo đó, thật đáng đánh đòn.

Lệ Tổ hai tay bưng chậu đồng đầy nước đi vào, đỡ khóc đỡ cười nhìn các nàng mặt hồng bừng mắt cười, tuy đuôi mắt bà cũng lộ ra không ít vết hồng hào do ban nãy khóc lóc, nhưng là không giấu được ý vui, dịu dàng bước tới, ôn nhu cất giọng.

”Thôi nào, a Na không chọc tỷ tỷ xấu hổ, nàng còn phải thành hôn.”

Trần A Nam nhận lấy thau nước trên tay nương, nhu thuận gật đầu.

”Tỷ tỷ rửa mặt mèo, muội không trêu tỷ nữa.”

Trần Phù Dung hít cái mũi ừng ừng, lên lút nhéo nhéo cánh tay muội muội, sau đó từ tốn rửa sạch dung nhan.

Trần A Nam le lưỡi, xoa xoa cánh tay bị nhéo đau, ầm ức nhìn mẫu thân, ngụ ý rõ ràng: nương, người ta bị đau.

Lệ Tổ ôn nhu nhoèn môi cười nhìn A Nam bám lấy nàng không buông, có chút đỡ khóc đỡ cười, nàng thế này có chút gì gọi là cô nương đâu? Vẫn chỉ là một đứa nhỏ a.

Trần A Nam vốn đang phụng phịu chơi đùa cùng mẫu thân thì bên tai nghe tới âm thanh nhu nhu của tỷ tỷ.

”A Na, tới giúp tỷ.”

Trần A Nam nhìn tỷ tỷ ngồi trước gương đồng, dung nhan sạch sẽ, làn da tuy không trắng ngần như những cô nương khác nhưng lại đặc biệt thanh tú động lòng, mái tóc đen nhánh xòa tuôn như thác, đưa lưng về phía nàng.

Trần A Nam mắt khẽ cong, cười ôn nhuận bước tới, chỉ thấy nàng cầm lên lược ngà, một tay ôn nhu chải, một tay ôn nhu vuốt ba vọn tóc đen. Đôi môi đỏ như cánh đào ngày xuân, cất âm thanh như tiếng chuông đồng mà khe khẽ hát Thập Sơn Ca.

”Một chải chải đến đuôi

Hai chải cô nương của chúng ta tóc bạc còn cừ án tề mi

Ba chải cô nương con cháu đầy nhà

Bốn chải chồng cô may mắn, ra đường gặp quý nhân

Năm chải con cái thi đỗ về đón mẹ, phú quý giàu sang không thiếu loại nào

Sáu chải thân bằng tới chúc phúc

Bảy chải Thất tiên nữ xuống trần gả Đồng Vĩnh, bắt cầu Hi thước đến gặp nhau

Tám chải Bát tiên tới mừng thọ, cả đời phúc lộc an khang

Chín chải cửu tử liên hoàn loại nào cũng có

Mười chải vợ chồng bên nhau tới bạc đầu”

Trần Phù Dung đối gương đồng nhìn muội muội bảo bối. Nhìn nàng thế nào cao lên, nhìn nàng trưởng thành như nụ sen chớm nở, nhìn dung nhan nàng linh động, một bộ dạng quốc sắc thiên hương, mang bảy phần giống nương ba phần giống cha, nhìn nàng ôn nhu, ánh mắt lay động như vụn vì tinh tú, thân váy trắng hư hực thực, bên tai lại nghe nàng khe khẽ hát Thập Sơn Ca, khóe mắt liên lệ rơi rơi trên châu, lấp lánh biến mất thấm vào cổ áo.

Tuy nhiên khóe môi vẫn trước sau ôn nhu cười hạnh phúc.

Dù mười hai năm không ở bên cạnh muội muội nhưng đối với nàng, A Nam vẫn là bảo bối, là tâm can duy nhất. Nay trước khi gả, được nhìn nàng trưởng thành, được nàng hát khúc Thập Sơn Ca, lòng Trần Phù Dung không còn thấy tiếc nuối điều gì.

Thật may là nàng có thể trở về, nếu không Phù Dung nàng nhất định sẽ mãi canh cánh vị tiểu muội nhỏ bé, lúc trước luôn bám theo sau váy nàng.

Trần A Nam hạ mi mắt, cố gắng dần xuống cảm xúc vỡ òa trong ngực. Mười hai năm không kể, quay về tỷ tỷ liền gả, thật khiến người ta tay chân lúng túng, lòng đau vô hạn.

Nàng tỏ vẻ như không nhìn thấy giọt lệ thấm ướt cổ áo của tỷ tỷ, vẫn khe khẽ hát khúc Thập Sơn Ca, bàn tay ngọc trước sau dịu dàng chải tóc, thay nương búi cao mái đầu, sau khi chải xong cuối cùng được vắn lên. Trần A Nam từ đằng sau ôm lấy Trần Phù Dung, giấu mặt vào cần cổ của nàng, thờ ắt mà nói.

”Tỷ tỷ nhất định phải hạnh phúc, tỷ phu nếu không đối xử tốt với tỷ, cứ về nhà, muội thay tỷ giải quyết, chăm sóc tỷ cả đời.”

Trần Phù Dung cắn chặt môi dưới, con ngươi ngập nước vì cảm động, thân người không khỏi run rẩy.

Lệ Tổ gạt đi giọt lệ bên khóe mắt, dù sao cũng là con gái gả đi, làm nương nhất định rất khổ sở, nay lại chứng kiến một cảnh tỷ muội tình thân thế này, bà không khỏi xúc động bồi hồi, đương nhiên biết tiểu tâm can kia vì mười hai năm xa cách mà day dứt, vừa quay về tỷ tỷ liền đi, nhất định khổ sở trong lòng.

Trần A Nam khẽ hít sâu một cái, sau đó mạnh mẽ cong hai mắt cười cười, bộ dạng xinh đẹp nhưng lưu manh, khanh khách phá vỡ không khí ưu sầu.

”Mặc dù vậy nhưng muội biết tỷ tỷ cộp mẹ, tỷ phu nhất định không dám khi dễ a.”

”Muội! Ăn đòn!”

Trần Phù Dung xấu hổ đỏ mặt, đập mấy cái lên tay A Nam.

Chỉ thấy nàng nhắc chân bỏ chạy, vừa chạy vừa reu.

”Tân nương khóc lóc thật khó coi, muội ra ngoài xem trước. Để nương giúp tỷ trang điểm đi.”

Dứt lời liền biến mất, nhanh như gió thổi mây bay.

Để lại hai người dở khóc dở cười.

Trần A Nam đi lại trong sân nhà, nhìn không được thờ dài, ngực mới thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nàng e ngại nếu tiếp tục ở lại đó, nhất định lại khóc rống thảm thương, long trời lở đất mất.

”Thần tiên tỷ tỷ!”

Trần A Nam xoay người nhìn cục thịt chạy vội tới bên nàng, miệng khẽ thốt lên một tiếng sau đó liền giang rộng vòng tay, ôm lấy cháu trai lăn vào lòng ngực.

”Ai u chạy nhanh như vậy làm gì?”

Trần A Nam ôm hân lên cao xoay mấy vòng, hai hân cười khanh khách ra tiếng, thích thú ôm lấy cổ nàng.

”Đệ tức.”

Lúc này A Nam mới nhận ra bên cạnh còn có người, không khỏi luống cuống nhìn qua.

Chỉ thấy bên cạnh nàng là một nữ nhân, nàng ta thân cao gầy, làn da rất trắng, dung nhan thanh tú xinh xắn, rất giống với cháu trai, một thân váy hồng lay động, hơi thở man mát mùi vị tiểu thư chi kim.

Trần A Nam thông minh, nhoen miệng cười tươi hô một tiếng.

”Tẩu tử!”

Vĩ Thanh Thanh nghe hai tiếng tẩu tử của nàng, vốn còn lo sợ em dâu trong truyền thuyết khó tính nay nhìn tới nàng dung nhan xinh đẹp động lòng, lại thần thiện như vậy, cơ thể dường như mềm nhũn an tâm.

”Đệ tức mới về nhà ắt hẳn mệt mỏi, tỷ thay nhạc mẫu chuẩn bị cho muội đón gió tẩy trần rồi.”

Trần A Nam đặt cháu trai xuống đất, để hân tự do chạy đi chơi, gật đầu đi theo tẩu tử, vừa đi vừa hàn thuyên.

”Tẩu tử không cần nhọc công vậy đâu, muội sơ sài là được.”

”Không được, muội rất lâu rồi mới trở về, ta sơ sài hội không phải không sợ nhạc mẫu phạt lòng sao?”

Trần A Nam nhìn tẩu tử nhu thuận, một bộ nàng dâu đứng chuẩn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, quả nhiên là tiểu thư thiên kim. Nhưng là nàng không quen gò bó như vậy, đã là tẩu tử tất là người nhà, cho nên A Nam liền thân mật ôm lấy cánh tay của nàng, cười hi hi bảo.

”Được rồi được rồi, tùy ý tỷ. Chỉ là muội không muốn nhọc công tỷ, cả ngày chuẩn bị hôn lễ nhất định rất mệt a.”

Vĩ Thanh Thanh thấy nàng cười mở cũng không gượng ép, mỉm cười ôn nhu cùng nàng cười cười nói nói.

”Có nhạc mẫu phụ giúp, cũng không mệt nhọc lắm.”

”Ai u muội nói tẩu tử cứ gọi nương, một tiếng nhạc mẫu hai tiếng nhạc mẫu, nương hội không thích đâu.”

Vĩ Thanh Thanh có chút lúng túng.

”Nhưng là..”

”Không sao, tỷ cứ thoải mái, đây là nhà tỷ, nương cũng không khó khăn cho tỷ.”

Vĩ Thanh Thanh lòng khẽ run, không khỏi xúc động khi nghe nàng nói chữ nhà. Khóe mắt liền hồng hồng, vốn còn câu nệ, nay liền vứt ra sau đầu, vui vẻ nắm lấy tay Trần A Nam, chia sẻ tâm tình.

Trần A Nam thấy nàng vui vẻ, cũng hài lòng. Sau đó Vĩ Thanh Thanh còn có ý giúp nàng chà lưng nhưng là Trần A Nam sống chết từ chối, đành phải ngậm ngùi đi nhà bếp.

Trần A Nam đồ mồ hôi, không nghĩ tẩu tử khi đã thoải mái lại có thể nồng nhiệt đến như vậy.

Sau đó nàng ngắm lại bộ dạng của ca ca, một tảng đá ngày đông, tẩu tử lại nồng nhiệt ấm áp như ánh lửa hồng cháy, không khỏi chặc lưỡi mấy cái.

Thế giới này đúng là cái quái gì cũng xảy ra được.

Ai u, xem ra bản thân già rồi. Không theo kịp người trẻ bọn hân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cướp dâu

Trần gia trên dưới ngập trong sự vui vẻ, âm thanh huyền ảo, ánh lửa đỏ cháy, chữ hỷ dán khắp nơi, kẻ tới chung vui rất đông, dù không thể khoa trương như hôn lễ ở kinh thành nhưng so về chất lượng, chính là không kém.

Trần A Nam dung nhan xinh đẹp tuy lãnh nhưng là đuôi mắt đều nhện không được ánh lên sự vui sướng, phần khôi vô cùng, trên dưới nàng mặc trang phục hồng, nhìn từ xa chẳng khác gì tiên nữ giáng trần, nếu không phải bên cạnh nàng còn có dung nhan khủng bố của anh bạn hàng xóm Viễn Xuyên, thì trai trong thôn này nhất định ngơ ngác tới ta đi, đến bắt chuyện với nàng.

Viễn Xuyên thành công trọn mắt nhỏ dọa đám tiểu tử kia cắt thật xa, chỉ cần là nam nhân đến gần ba thước, hẳn nhất định chạy đá đuổi đi.

Trần A Nam khẽ liếc nhìn cái người bên cạnh, nhện không được khẽ nhắc nhở hân.

“Viễn Xuyên, huynh có thể yên lặng một tí được không?”

Hết chơi đá rồi chửi người, đây cũng không phải phiên chợ đâu.

Viễn Xuyên bộ dạng tỉnh bơ, anh tuấn nhìn trời, sau đó thỉnh thoảng lén lút nhìn tiểu mỹ nhân bên cạnh, hai tai nóng nghì ngờ, hắng giọng nói.

“Lão bá nhờ huynh trông coi muội, muội mới về làm sao biết được đám tiểu tử kia thế nào xấu, huynh là bảo vệ, đang bảo vệ muội đấy.”

Dứt lời liền một cước đá bay tiểu tử nhà nuôi heo bên cạnh Trần gia.

Trần A Nam tròn mắt, nhưng là thấy phụ thân từ đằng xa hài lòng gật đầu, tiếp tục tiếp khách, nàng không đành để cha lo lắng, cho nên nàng không quản bọn hân chơi đùa, bởi trong mắt nàng kể cả Viễn Xuyên hay đám nam tử ở đây đều là tiểu tử mà thôi.

Viễn Xuyên tiếp tục đá bay, nhưng là khi có vài cô nương đến gần tiếp chuyện, chỉ thấy hân dung nhan anh tuấn, làn da lúa mạch khỏe mạnh, điển trai cười rộ lên, một tiếng ca hai tiếng muội, hại cô nương nhà người ta mặt mũi đều hồng.

Trần A Nam đứng gần đó không xa, da gà theo nhau nổi lên hai ba tầng. Sau đó lén lút, như gió thổi, nhẹ nhàng bước mấy bước rời xa.

Cô nải nải không thèm nhìn bọn con nít các người mà đưa mắt lại, thật ôn lạnh a.

“Thần tiên tỷ tỷ.”

Tay áo A Nam bị kéo, chỉ thấy Trần Mạch nhỏ nhắn chớp con ngươi to tròn, dễ thương chết người nhìn nàng mong đợi.

Trần A Nam khẽ hô một tiếng, liền đưa tay lớn nắm lấy tay nhỏ của hân, cười cười nhìn hân hỏi.

“Mạch nhi có chuyện gì muốn nói sao?”

Sau đó chưa đợi nàng nghe hân trả lời chỉ thấy âm thanh ỳnh ỳnh từ bụng hân phát ra, dung nhan Trần Mạch liền đỏ đến kì dị, Trần A Nam cười ra tiếng.

“Đi thôi, đi dẫn Mạch nhi đi kiếm đồ ăn.”

Trần A Nam tay nắm tay, kéo hân tới chỗ mẫu thân cùng tẩu tử, mặt cười hi hi, khẽ nói.

“Nương, có gì ăn không?”

Lệ Tổ lau tay, nhìn con gái út kéo cháu trai tới, ngạc nhiên hỏi.

“Con đói sao?”

Trần A Nam lắc đầu, chỉ chỉ cục thịt đang mặt mũi đỏ bừng bên cạnh.

“Mạch nhi.”

Vĩ Thanh Thanh thấy thế khẽ phì cười, sau đó đưa tay ôm lấy con trai, vỗ về dẫn hân xuống nhà bếp.

Trần A Nam ngồi xuống bên cạnh nương nàng, nhìn mọi người nhộn nhịp đông đúc, sau đó tò mò nhìn vào trong căn phòng tỷ tỷ vẫn ngồi đấy, chỉ là khăn hỷ che đi, nhện không được nàng khẽ hỏi.

”Nương, tỷ phu chưa tới sao?”

Lệ Tổ rót trà ra tách, ôn nhuận đáp.

”Vẫn chưa, hiền tể nhà ở kinh thành, đường đón dâu xa như vậy, tầm khoảng năm sáu khắc nữa hấn sẽ tới, cha con bảo vậy.”

Trần A Nam kinh ngạc, tỷ phu là người kinh thành?

Tẩu tử cũng là người kinh thành, nàng âm thầm đồ mồ hôi. Nhà nàng có duyên với kinh thành nhỉ?

”Tỷ phu hấn gọi là gì?”

”Gọi Lã Văn Tiêu, bộ dạng rất tốt, gia thế tốt, đối với Phù Dung hết lòng, là một nam tử không tồi.”

Trần A Nam khẽ gật đầu, chỉ cần hấn đối tỷ tỷ nàng tốt, dù gia thế ra sao, nàng đều chấp thuận.

”Tân lang tới!”

Vốn A Nam định cùng mẫu thân nàng hàn thuyên chuyện nhà, dù gì cũng đã đi mười hai năm, không khỏi tò mò một số thứ, chỉ là có người huyền ảo, la hét âm ỉ chạy vào nhà, kêu một tiếng tân lang, chuyện của A Nam liền bị nàng ném ra sau đầu, phần khích nhìn qua.

Lệ Tổ nhanh chân chạy vào phòng tân nương, sốt sắng thay Trần Phù Dung kiểm tra kĩ càng, bỏ lại A Nam tò mò đứng đó, nhìn đoàn rước dâu thế nào tới.

Nhìn một cái liễn không khỏi chắc lưỡi cảm thán, dân kinh thành quả nhiên không phải người bình thường, tỷ phu lại là con cháu thế gia, rước dâu chính là muốn đồ sộ có đồ sộ, muốn khoa trương có khoa trương.

Xe ngựa nối đuôi nhau, màu đỏ tượng trưng kéo dài, sính lễ thì khỏi nói, chính là rất giàu sang và phú quý.

Trần A Nam nhìn không khỏi chau mày, con cháu thế gia vừa ý tỷ tỷ của nàng? Dù quả thật Trần Phù Dung nhan sắc hơn người, phẩm chất lại cực kì tốt, cầm kì thư họa cũng không kém tiêu thư thiên kim khác là bao, nhưng dù sao vẫn chỉ là con gái của nhà nông, cháu gái của thương nhân, gả vào nhà có gia thế, nhìn mức độ sính lễ hoành tráng như vậy, gia thế nhất định không phải nhỏ đâu, như vậy tỷ tỷ nàng gả cho tỷ phu là làm trắc phu nhân hay làm thiếp?

Dù là cái nào đều khiến tâm tình A Nam xấu đi.

Nhắc đến tỷ phu, Trần A Nam mới đưa mắt nhìn nam nhân đi đầu, chỉ thấy hấn hỷ phục cưỡi ngựa, mày kiếm tuấn lãng, anh khí bừng bừng, không giống với công tử nhà giàu, mà lại có xu hướng làm binh. Ngay cả bên hông cũng đeo bội kiếm thay vì ngọc bội, Trần A Nam mồ hôi liền thấm lưng nhỏ giọt.

Thầm than thở, tỷ tỷ yêu dấu, rốt cuộc tỷ đã trêu chọc đại nhân vật nào a?

Lã Văn Tiêu một bước nhảy xuống yên ngựa, một bộ anh khí tuấn lãng, từ trên xuống dưới toát ra niềm vui ngập trời, con người hẹp cũng ánh lên tia lửa bùng bùng, bước ba bước thành một, nghiêm túc đi đón tân nương.

Sau đó như vô tình ánh mắt nhìn tới bóng dáng thon gầy, phục trang hồng lay động đứng ở một bên, vốn là chỗ khuất, nhưng khí thế tiên linh lạnh nhạt, một bộ diêm nhiêm cùng quốc sắc thiên hương, lại có ba phần giống Trần Phù Dung, khiến cho Lã Văn Tiêu không khỏi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục ý chí, bộ dạng nghiêm chỉnh nhìn nàng hỏi.

”Cho hỏi cô nương là?”

Trần A Nam cất giọng tâm tư, nhovn miệng lạnh nhạt, ôn nhuận đúng mực nghiêng người.

”Lần đầu gặp tỷ phu, muội gọi Trần A Nam.”

Lã Văn Tiêu nghe đến cái tên Trần A Nam, đại não như bùng sáng, sau đó chỉ thấy hấn cất giọng cười vang, sáng khoải vổ vai nàng mấy cái, thân thiết kêu.

”Hóa ra là muội tử! Huynh có nghe Phù Dung kể về muội rất nhiều, tò mò đã lâu, thật vinh hạnh!”

”Đều là người nhà, tỷ phu không cần câu nệ, cứ gọi muội a Nam.”

Trần A Nam không kiêu không siểm nịch, nhìn ra vị tỷ phu này đối với tỷ tỷ nàng tư tưởng không xấu, lại thấy hấn bộ dạng tuy cao lớn dọa người nhưng lại chất phát, cho nên liền không câu nệ, đối đãi thật tâm.

Lã Văn Tiêu thấy nàng tuy bộ dạng nữ tử nhưng lại hào khí như nam nhân, không khách sáo vui vẻ vổ vai nàng khen tốt tốt.

”Tỷ phu, mau vào trong đón tân nương, tỷ ấy nhất định đợi đến sốt ruột rồi.”

Trần A Nam thân người khê nhích, lộ ra cánh cửa phòng tân nương. Lã Văn Tiêu nhớ tới Trần Phù Dung, hai bên tai kì dị ửng đỏ, sau đó làm gì còn bộ dạng anh khí hồi nãy, hoàn toàn hấp tấp chạy vào, vừa chạy vừa hô.

”Nương tử, vì phu tới rồi!”

Trần A Nam phốc một tiếng, cười đến nội thương.

Sau đó chỉ thấy tân lang hai tay nắm chặt lấy tân nương, đỡ dần dìu nàng đi, tân nương dung nhan bị che khuất, nhưng là dáng người thon thả, không khỏi lộ ra phong vị của mỹ nữ, vừa đi vừa lén lút cấu vào bàn tay dầy thịt của tân lang, khe khẽ mắng.

”Ai nương tử chàng, thiếp còn chưa bái đường!”

Lã Văn Tiêu cười ngốc, ôn nhu đỡ eo Trần Phù Dung.

Lệ Tổ đi đằng sau, khoe miệng cười hạnh phúc, sau đó thấy A Nam thế nào mất mặt, bắm vào bệ cửa cười khanh khách, lưu manh mở miệng trêu chọc tân nương tân lang, nàng không khỏi dờ khóc dờ cười, kéo con gái nhỏ rời đi, khẽ dặn nàng ý tứ.

Trần A Nam gạt giọt lệ khoe mắt, theo tay nương đến trước đại sảnh ngồi, chỉ thấy cha ngồi vị trí chính giữa, bên phải là nương, bên trái là ca ca, tiếp ca ca là tẩu tử, còn nàng yên vị bên cạnh nương.

Sau đó Trần A Nam một bộ ngồi yên, chờ đợi hai vị tân nương tân lang đằng kia bước tới, bái đường thành thân, uống rượu được ban, biến thành khách nhân coi kịch vui mà thôi.

Nhưng là khi nhìn tới khung cảnh vốn hài hòa vui vẻ như vậy, lại bị phá vỡ bởi một toán người lạ chạy tới, âm thanh huyền não ồn ã, người sợ chạy tán loạn, Trần A Nam trợn mắt nhìn đám người lạ tay cầm đao kẻ cầm gươm, nhìn tỷ phu cùng thuộc hạ ra sức chống trả, tìm không khỏi nhảy lung tung.

Ôi chao!

Chuyện gì đây??

Trần Bắc một tay vỗ bàn, mặt đỏ tức giận gầm lên.

”To gan! Trần gia ta thành hôn, các người dám tới đây phá rối, là kẻ nào?!”

Lệ Tổ dung nhan trắng bệch, run rẩy tựa vào ghế ngồi.

Trần A Nam cảm thấy tình thế không ổn, phe cánh tỷ phu dường như yếu thế, đám người lạ mặt lại rất đông, nàng không khỏi sốt ruột, nhưng là khi nhìn đến tỷ tỷ vốn đang được tỷ phu bảo hộ, vì có gì lại sơ hở, bị một tên lạ mặt ôm lấy chạy đi, Trần A Nam hoàn toàn phần nộ.

Cướp dâu!

Là cướp dâu!

Sau đó chỉ thấy nàng một thân váy hồng, nhanh như cắt, nhảy vào đám người, dùng công phu mèo cào của mình, đá bay từng tên.

”A Na!”

”Đại ca! Đem cha nương cùng mọi người tránh vào nhà!”

Trần A Nam không rảnh quay đầu nhìn người nhà, một tay thuận tiện cầm lấy ghế đầu, đỡ nhất đao chém tới, sau đó đánh mạnh vào người trước mắt.

”Phù Dung!”

Trần A Nam nhặt lên bảo kiếm bị rơi, không nói hai lời nhảy lên lưng ngựa, sắc mặt âm u nhìn Lã Văn Tiêu, hướng hấn khẽ quát.

”Huynh còn ngây người! Cùng muội đuổi theo!”

Lã Văn Tiêu hai mắt đỏ bừng, leo lên thân ngựa, hai chân thúc mạnh vào bụng chiến mã, đuổi theo bóng lưng của Trần A Nam.

Trần A Nam nghiêng răng lợi hại, thời đại nào rồi còn tục cướp dâu?

Đừng để nàng bắt được, nếu không liền thay mặt tổ tiên ba dòng chín tổ, đánh cho người nhà cửa tan hoang!

Mề Bối: mỗi ngày một chương, thật lợi hại một mối... Tội có thể có ngày nghỉ không huhuu

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại trượng phu

Đấng trượng phu, đại nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, chí hướng làm cao.

Từ trước đến nay Trần A Nam vẫn luôn tin rằng những câu từ đó hoàn toàn phù hợp với nam nhân Trần gia.

Trần Bắc phụ thân nàng tuổi chưa ngũ tuần mà đã trở thành thợ phủ nông dân, đất đai phì nhiêu, mấy trăm mẫu ruộng, mấy trăm cánh ngô, ôi chao có ghi cũng phải ghi hết một quyển sách nhỏ. Mà Trần Nguyên đại ca nàng, tuổi trẻ tài cao, một thân hào hùng, tay bắn nỏ xạ, vốn hấn chỉ muốn làm thợ săn nhân rồi, dăm ba bữa bắn hạ vài con gấu, vác về đôi con hổ mà thôi, nào ngờ tài năng lan tiếng truyền xa, mà cái xa này lan cũng rất hay, tới tận kinh thành.

Tàu tử Trần gia vốn là thiên kim của một gia tộc nhỏ, Vĩ gia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng cung tên hay cánh cung, từ nam chí bắc, đều là từ nhà Vĩ mà ra, cao thủ bắn cung cũng toàn người Vĩ gia. Cho nên khi nghe nói ở một cái thôn hẻo lánh xa xôi nào đó gần biên cương, kì dị xuất hiện nhân tài về cung thần, Vĩ gia đại tiểu thư cùng tiểu công tử hưng phấn bùng bùng, thay mặt lão nhân Vĩ gia đi triệu người tài về.

Lão nhân Vĩ gia vốn luôn dẫn vật về đưa con gái lớn, tuy xuất thân từ nhà buôn mũi tên, cung tên, nhưng là cảm kì thư họa, không gì không biết, chỉ có bắn cung là mù đến đáng giận.

Mặc dù là vậy, nàng cũng đến độ tuổi phải gả, tướng mạo lại như hoa, đối nhân xử thế hài hòa, trai kinh thành không phải cao quý như hoàng thất, nhưng con quan tam phẩm tứ phẩm đến đạp cửa bà mối không ít, cho nên lần triệu nhân tài của đại tiểu thư Vĩ Thanh Thanh này thật chất chỉ là trốn hôn phối mà thôi.

Cho nên lão nhân Vĩ gia sau khi về phủ, nghe báo đại tiểu thư kéo tiểu công tử duy nhất của Vĩ gia đi kiếm nhân tài, không nói hai lời ngắt tại chỗ.

Mà lão nhân Vĩ gia có chết cũng không ngờ, Vĩ Thanh Thanh đúng thật có đem nhân tài đến triệu kiến ông, nam tử này thân cao khỏe mạnh, da nâu lúa mạch, cơ bắp săn chắc, dung nhan anh tuấn, hào khí bùng bùng, một mũi tên xuyên thủng hai hồng tâm kế tiếp nhau, chưa đợi lão nhân Vĩ gia hưng phấn vỗ tay khen ngợi, chỉ thấy Vĩ đại tiểu thư đã đưa tay chỉ người bên cạnh, cực ôn nhuận chỉ lễ bảo ông.

“Cha, hiền tể ngài rất tài năng đúng chứ?”

Lão nhân Vĩ gia thành công ngắt xiu lần nữa.

Cũng vì vậy mà hôn nhân giữa Trần Nguyên và Vĩ Thanh Thanh được tổ chức giữa nụ cười và nước mắt.

Khi nghe chuyện của đại ca cùng tàu tử, Trần A Nam không khỏi ca thán một phen.

Đúng là sự tích cộc đi tìm trâu.

Cho nên nam nhân Trần gia chính là khí phái ngời ngời, nhưng là đến hôm nay Trần A Nam xin giờ hai ngón tay rút lại lời nói. Bởi “đấng trượng phu, đại nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất” còn hoàn toàn phù hợp với nữ nhân Trần gia nữa a.

Chỉ cần nhìn hình ảnh Lã Văn Tiêu mặt mày khóc tang, ôm lấy chân Trần Phù Dung, giọng nói ồm ồm khóc than.

“Nương tử ngày lành thành hôn không thể dính máu a! Điềm hung điềm hung đấy!”

Trần A Nam mặt lạnh nhìn vị tỷ tỷ vốn phải yếu đuối như hoa lê rơi, bị người khác bắt đi lại đứng như núi cao ngời ngời, hai mắt tóe lửa bùng bùng, cảm đao chỉ nam nhân lạ mặt ôm đầu ôm hạ bộ run rẩy dưới đất, hung hăng mắng.

“Chàng tránh ra cho lão nương! Ngày thành hôn của lão nương cũng dám cướp dâu! Ta nhỏ vào!”

Trần Phù Dung hung bạo, Lã Văn Tiên ai u la hét điềm hung. Trần A Nam mặt mày co rút.

Hai tiếng lão nương, đại tỷ nói thật thành thạo.

Trần A Nam hoàn toàn vì tấm lòng thương hại tên lạ mặt kia, nhìn mặt mũi hấn bị sưng phù như đầu heo, đỉnh đầu cũng mất một nhúm tóc, nàng dường như có thể tưởng tượng cảnh tỷ tỷ vẩy vũng trên vai hấn thế nào, nàng động lòng, vỗ vai hấn, ánh mắt tha thiết thương hại, huynh đệ, mốt có cướp dâu cũng phải xem hoàng lịch a.

Tên lạ mặt ôm hạ bộ khóc rống.

Trần A Nam thở dài mấy tiếng.

“Được rồi, tỷ tỷ cùng tỷ phu mau quay về tiếp tục thôi, bọn người kia có lẽ đều sợ mà trốn hết rồi.”

Trần A Nam ngẩng đầu nhìn hướng thôn nhà, không nghĩ lại đi xa đến vậy, ngắm thời gian có lẽ đại ca cùng phụ thân đã trôi bộn kia treo lên xà nhà hết rồi.

Nàng thế nào quên mất thôn nàng gần biên cương, biên cương lại có tộc nhân, tộc nhân này lại có tục cướp dâm, hại bọn họ náo loạn như vậy, tỷ tỷ bạo phát, tỷ phu khóc tang, ai u thật nhức đầu.

Lã Văn Tiêu nghe muội tử nói như vậy, não cũng nhớ hôn lễ chỉ mới làm một nửa, không khỏi ôi chao một tiếng, bất chấp thế tử hung hãn, khiêng Trần Phù Dung lên vai, cười chiến mã chạy về như điên.

Để lại Trần A Nam đứng hất hiu trong gió, ngay cả tên tộc nhân ban này cũng đã trốn đi.

Trần A Nam bi thương.

Tỷ phu ít nhiều cũng phải để lại cho nàng một con ngựa a!

Trần A Nam nhìn hai chiến mã bị nối dây vào nhau, Lã Văn Tiêu có thói quen kì dị, hễ xuống ngựa là buộc chúng lại với nhau, sau đó dắt con đầu đàn đi vào chuồng, nay hẳn quên mất, cho nên cưỡi một chiến mã, chiến mã còn lại liên tung vó chạy theo.

Thái dương khẽ gật, Trần A Nam cảm thán, sau khi nàng trùng sinh, chuyện quái gở càng lúc càng nhiều.

Nay nhìn bản thân thế nhưng lại đứng gần biên cương, thôn nhà tuy cách đó không xa, nhưng là cuộc bộ cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Dùng khinh công chạy về? Nghe thật oách nhưng công phu mèo cào thì khinh công cũng chó tấp, kêu nàng nhảy hai cái bắt chim còn được chứ khinh công đường dài như vậy, đảm bảo ăn cái gì cũng sẽ nôn ra hết thôi.

Trần A Nam nước mắt lã chã, đau lòng vô hạn.

Sau đó khi nàng dự định cứ từ tốn khoan thai trở về thì bên tai lại nghe âm thanh có chút ồn ào, tiếng vó ngựa hỗn tạp, tiếng người nhón nháo đến gần. A Nam khẽ gật mình, phóng người leo lên cành đại thụ gần đó. Sau đó chăm chú nhìn toán người cưỡi ngựa đi tới.

Nơi đây gần biên cương, là quan binh nước nào nàng không dám xác định, thay vì bị nhìn thấy gặp phiền toái, Trần A Nam quyết định im lặng, giấu khí tức ngồi yên trên cây, đợi bọn họ rồi đi rồi sẽ nhanh chóng chạy về.

Dù gì thân phận cũng là nữ tử, một thân một mình đụng chạm một đám nam nhân như vậy cũng không hay ho lắm.

Nhưng là vận khí A Nam quả nhiên xui xẻo, mấy trăm quân binh này trùng hợp lạ thường lại chọn bóng râm cổ thụ nơi có Trần A Nam mà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trần A Nam mồ hôi lạnh lẽo rơi.

“Đại tướng quân, đằng trước hình như có thôn, chúng ta có thể đến đó dừng chân, không nhất thiết phải ngồi ở đây đâu.”

Trần A Nam nhìn một nhà binh áo giáp nghiêm cẩn đứng bên cạnh bóng dáng nam nhân đang ngồi nghỉ dưới gốc cây, chính là vị trí chỉ cần ngược mặt lên là có thể thấy nàng. Trần A Nam đầu nhỏ gật như giả vờ, hoàn toàn đồng tình. Đằng trước là thôn nhà nàng, các vị nhà binh cũng nên mau chóng tới đó thôi, đừng ở đây trễ nãi cô nải nải ta đây dự hôn lễ của đại tỷ. Chỉ cần tưởng tượng dung nhan ngập lửa của Trần Phù Dung, nàng liền nổi lên một tầng mồ hôi mỏng.

“Không cần thiết, cứ ngồi đây một chút, chiến mã cũng cần nghỉ, một tí nữa liền dắt bộ tới thôn tá túc qua đêm.”

Âm thanh ôn nhuận, như tiếng gió phát qua khóm hoa kèn, như giọt sương rơi tĩnh trên mặt hồ, lại có chút khăn khăn mơ hồ phát ra tia hào khí, ba phần sáng khoái, bảy phần lãnh ngạo.

Âm thanh như vậy, là lần đầu khiến A Nam cắn móng tay ghen tị. Một nam nhân, giọng nói hay như vậy làm gì.

Trong lúc Trần A Nam vẫn chìm trong mớ cảm xúc ghen tị trời sinh của nữ nhân, khiến người vốn cảnh giác cao như nàng lại không để ý nhánh cây nàng ngồi lên đang hát lên khúc hát đau thương, âm thanh gây vang lên rặng rạc, chưa đợi Trần A Nam bừng tỉnh, chỉ thấy nhánh cây thế nào anh tuấn, hy sinh thân mình, gãy lìa khỏi cành.

Trần A Nam rơi vào khoảng không trung, cất giọng cao tám quãng kêu một tiếng nương, hoa hoa lệ lệ rơi xuống.

Vốn nàng đã chuẩn bị tinh thần tiếp đất, nhưng là khi rơi xuống, lại không thấy đau như dự kiến, mặt đất sỏi đá bình thường kì dị trở nên thật mềm, Trần A Nam ôi chao mở mắt, vừa mở liền hận bản thân mở quá sớm.

Chỉ thấy người trước mắt dung nhan thật sự quá họa thủy, dù bụi đường phong trần nhưng vẫn không khiến hắn trông ảm đạm đi, ba vụn tóc đen hồ hững, họa thủy câu hồn, mày ngọc tuấn lãng, đặc biệt đôi con ngươi như sao như ngọc, lạnh nhạt lại pha ít vẻ lười biếng, đáy mắt trong như mặt hồ soi gương, khiến người khác không đoán được hắn nghĩ gì.

Trần A Nam khẽ mê mang, cảm thấy hình ảnh hấn quá mức ảo diệu, hư hư thực thực, là nàng té đụng đầu đến thiên giới hay bị ma ngưu đầu trâu tới kéo điện kiến hắc diêm vương rồi?

Chỉ thấy người trước mắt trước sau bộ dạng đẹp mắt, câu hồn ánh mắt khẽ liếc qua Trần A Nam, lười biếng mà nhìn, môi bạc ý vị khẽ thốt.

”Cô nương có phải nên tránh ra rồi không?”

Trần A Nam khẽ a một tiếng, mơ mơ màng màng, sau đó cảm giác có gì không đúng, nhìn lại liền la hét thất thanh, mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ từ vị trí trong lòng ngực của người nào đó chạy vội ra ngoài.

Nàng nàng nàng thế nhưng lại ngồi trên người nam nhân lạ mặt!

Ôi đoàn trang của nàng, hàng hoa phẩm giá của nàng.

Chưa đợi Trần A Nam xấu hổ xong, đã bị đao kiếm sắc bén kề cổ.

Không giống với thể loại đao guom cùn chặt lá còn gãy của tộc nhân ban nãy, kiếm này sắc bén đến lóa mắt, khí lạnh còn vờn quanh cổ, Trần A Nam hai mắt tròn trắng.

”Thích khách to gan! Dám có ý đồ bất chính với đại tướng quân!”

Trần A Nam bị hét đến hoa mắt chóng mặt, bên tai ù ù.

Nhịn xuống cảm giác muốn mắng thích khách con mẹ nhà ngươi!

Nhưng là kiếm kề cổ, bình thường nàng gan có phình to cỡ nào, cũng không dám huênh hoang kiêu ngạo làm càn. Với công phu mèo ba tay của nàng, chân chó vẫn tốt hơn.

”Vị đại ca này hình như có chút hiểu lầm, tiểu nữ không phải thích khách đâu..”

”Không phải thích khách tại sao lại rơi từ trên trời xuống?!”

Dứt lời còn run tay, kiếm bên cổ run, máu huyết A Nam run theo.

Ta nói đại ca ngươi, thích khách cũng không phải thần tiên! Làm sao mà rơi từ trên trời a..

”_____ Ta rơi từ trên cây..”

”Tại sao lại ở trên cây mai phục?!”

”_____ Bắt chim.. bắt chim thôi.. vị đại ca này nhẹ tay chút, đừng run tay..”

Dứt lời nàng có ý khẽ nhích đầu cách xa khỏi đoàn kiếm sắc bén kia.

”Ngươi nhích đi đâu đấy?!”

”_____ Vị đại ca này.. huynh tay có bệnh thì không nên cầm thứ đồ chơi nguy hiểm này đâu..”

Dứt lời còn đưa tay khẽ đẩy đẩy kiếm ra khỏi cổ, bộ dạng hoàn toàn khiến người khác dở khóc dở cười.

Bên tai kì dị lại vang âm thanh phì cười đáng nghi, Trần A Nam khóe miệng co rút nhìn sang hướng cái người bộ dạng xinh đẹp đằng kia, lòng làm gì còn hứng thú ngắm dung nhan hấn, chỉ hận không thể xách vác, dùng khinh công chó tấp chạy đi, chỉ sợ đao kiếm bọn họ không có mắt, chém lộn cổ nàng thôi.

”Đại ca xinh đẹp... huynh bảo hấn là ta không hề thương tổn huynh.. mau bảo chút..”

A Nam trừng mắt nhìn đoàn kiếm vừa đẩy đi lại quay về bên cổ.

Chỉ là cái người ngồi đằng kia, A Nam vốn nghĩ hấn nhất định sẽ giống nam nhân bình thường, khách khí buông tha một cô nương yếu đuối như nàng, nhưng chỉ thấy hấn bộ dạng lười biếng, dung nhan xinh đẹp khẽ nhần một chút, con ngươi như sao như có điều ám ức liếc qua mặt A Nam, cất giọng than thở.

”Nhưng là chân ta bị dè môi rồi..”

Trần A Nam tròn mắt, xinh đẹp quả nhiên không bình thường!

Ngươi môi chả phải do đi bộ sao, liên quan gì tới cô nải nải ta?!

Kiểm lạnh gần thêm một tắc, Trần A Nam chưa kịp chửi người liền hít khí một cái thật nặng thật sâu, lỏng to dựng ngược nhìn trừng trừng thanh grom.

Trong lúc A Nam khóc tang gọi cha gọi mẹ, ngay cả mười tám tổ tông nhà cái người họa thủy đăng kia nàng đều thăm viếng hết cả, thì bên tai lại nghe tới âm thanh quen thuộc, như đấng cứu thế, như chúa trời hiển linh.

”Muội tử!”

Lã Văn Tiêu vốn trong mắt A Nam là một tên nhà binh thô nỏ, không chí khí, bây giờ thẳng cấp lên hình tượng sáng chói ánh hào quang, tựa Phật tổ như lai cứu chúng sinh, xung quanh dường như còn tỏa ra tia sáng lấp lánh.

Trần A Nam xúc động, kêu một tiếng tỷ phu cực thấm thiết.

Lã Văn Tiêu cười ngửa chạy tới, nhìn A Nam kinh hi quỳ dưới đất, bên cổ còn có thanh grom dọa người, không khỏi chấn động. Bên tai dường như hiện lên âm thanh đe dọa nếu không đem A Nam toàn vẹn trở về của kiều thể, Lã Văn Tiêu nuốt nước bọt, đường cứu giá thật gian nan...

Nhưng là sau đó, Trần A Nam ngẩng người nhìn bộ dạng chấn động của tỷ phu, chỉ thấy hán vốn còn sầu não, như được tát máu gà, phóng xuống ngựa, chạy vù vượt qua nàng, tóc mai bên mặt đều bay phấp phới, Trần A Nam liền hóa đá, khóe môi có chút run rẩy.

Lã Văn Tiêu chạy vù tới, hai tay giang lớn, hét một tiếng kêu to.

”Đại tướng quân! Ngài tới rồi!”

Trần A Nam ngó trời, muốn gầm to lên, cô nãi nãi vẫn chưa chết đâu!

Mề Bối: Dạo này tâm trạng xấu quá, chuyện không tốt ủa nhau kéo tới, tôi ừ đột, khóa trái cửa, nhốt mình tự liếm vết thương. Vốn là định qua chuyện, tâm tình khá lên rồi viết tiếp, nhưng là hôm nay mẹ mẹ nhà tôi đột ngột phi cước đập cửa, lôi tôi ra ánh sáng, bảo tôi đi cùng bà giải khuây. Và cuối cùng tôi bị kéo tới ngân hàng, mẹ tôi quả nhiên cao tay, nghe mùi tiền tôi liền có chút phấn khởi lại, cho nên ngồi đánh máy bẹp bẹp liên tù tì đây. Vì thế tôi kết luận, ừ đột cứ ra ngân hàng, ngửi tiền rồi về sẽ hết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vương đại ca?

Trần gia lớn bé trên dưới gọi Trần A Nam là a Na.

Vĩ Thanh Thanh cùng Lã Văn Tiêu gọi Trần A Nam là muội tử.

Trần Mạch sống chết gọi nàng là thân tiên tỷ tỷ.

Thôn dân nơi nàng sinh sống lại gọi nàng là Trần tiểu muội, gọi Trần Phù Dung là Trần đại muội.

Nhận Bắc bình thường nếu tâm tình tốt sẽ kêu nàng hai tiếng A Nam, nếu tâm tình tồi sẽ gần giọng kêu nàng học trò của Nhận Bắc phu tử ta.

Còn nếu dính phải những người xuất thân dòng dõi, bụng đầy kinh thư, thì luôn một tiếng Trần tiểu thử hai tiếng Trần cô nương.

Gần đây nàng còn được hoan nghênh gọi ba tiếng Trần thích khách nữa kìa, cho nên đối với tên gọi người khác dành cho nàng, Trần A Nam hoàn toàn hào phóng, vung tay bào rộng lượng chấp nhận hết.

Cho đến khi nàng nghe ba từ tiểu yến tước, Trần A Nam liền hận không thể dùng chiêu công phu mèo cào chó tấp của mình, đánh cho đối phương mặt mũi thâm đen.

Nhưng xui xẻo cho A Nam, đối tượng mặt mũi cần thâm đen lại là khách quý của Lã Văn Tiêu, đương nhiên cũng sẽ là khách quý của Trần gia nàng.

Cho nên Trần A Nam nắm tay siết chặt, khóe mắt co rút, nhưng vẫn giữ bộ dạng nhã nhặn, lạnh nhạt, ôn nhuận khề cười, chỉ là nghiêng răng mà nói.

”Khách nhân, tiểu nữ họ Trần tên A Nam, không phải tiểu yến tước.”

Lúc nhắc tới “khách nhân” cùng “tiểu yến tước”, bộ dạng A Nam quả thật rất khủng bố. Dường như chỉ cần một đòn đẩy, dung nhan xinh đẹp đăng kia liền bị nàng xé rách.

”A Na, mặt bị chuột rút sao?”

Trần Phù Dung ngậy ngốc, sờ mặt tiểu muội lo lắng hỏi, Trần A Nam trái tim bị đá kích thật lớn.

Bên tai lại kì dị vang lên tiếng cười khê, Trần A Nam tròn mắt, cười cái gì? Chưa gặp người bị chuột rút da mặt bao giờ sao?

Lã Văn Tiêu nào còn tâm tình để ý không khí mập mờ giữa hai người này, chỉ khi nghe đến muội tử gọi vị tổ tông lớn ngồi giữa chính nhà này là khách nhân, trán liền rịn ra một mảng mồ hôi lớn như hạt đậu, ai u nói.

”Muội tử hạ thần lỗ mông, đại tướng quân ngài bỏ qua.”

Vị đại tướng quân một thân lãnh ngạo, dung nhan họa thủy, đôi con ngươi như hắc mâu khê biến đổi, che đi ý cười dưới mắt, một bộ lười biếng thường trà, từ tốn bảo.

”Ta không cùng tiểu cô nương so đo, Lã tướng quân không cần lo sầu.”

Trần A Nam đầu bốc khói nghi ngút, tiểu cô nương?

Bà đây nhỏ vào!

Tuổi đời hai kiếp cộng lại, nếu nói ra không sợ hù chết tên mặt hoa nhà ngươi, cũng khiến ngươi phải gọi bà đây ba tiếng cô nãi nãi!

Trần A Nam trừ kiếp trước ngu ngốc giả nhảm người, thì bình thường nàng thuộc chính sách có qua có lại, ngươi tặng ta ba tiếng tiểu cô nương, cô nãi nãi nàng liền không dám khách khí.

”Ai u lão gia quả nhiên tấm lòng đại trượng phu, khí phách ngời ngời, thật khiến tiểu nữ bội phục quá đi thôi.”

Tách trà trên tay Lã Văn Tiêu trượt xuống lần vài vòng, tay hắn run bần bật hại kiều thê bên cạnh không khỏi thốt lên hoảng sợ.

Lã Văn Tiêu mồ hôi tuôn ướt cả hỷ phục, chỉ thấy hắn bộ dạng chuột rút cơ mặt, hết nhìn nam nhân mặt hoa bên cạnh, lại khê liếc mắt với A Nam, hết nháy rồi trừng, bộ dạng mày qua đưa lại, không khí kì dị càng thêm ngưng đọng.

Trần A Nam không sợ chết, dung nhan như hoa, xinh đẹp mon mồn cười ôn nhuận, một bộ thiên kim tiểu thư hai tay xếp trên đùi, muốn dịu dàng có dịu dàng, thanh tao có thanh tao.

Chỉ là không ai để ý, nam tử dung nhan họa thủy đáng kia, tuy trước sau lạnh nhạt ngồi đấy, có chút cao ngạo, nhưng là đuôi mắt càng thêm mấy phần nét cười.

Sau đó Trần Bắc lão gia bước vào, phá tan không khí ngưng đọng, chỉ thấy nối đuôi sau hắn là Trần phu nhân trên tay ôm cháu trai duy nhất, sau đó là Trần đại ca trên tay còn bung lấy trà bánh đủ loại, con dâu Trần gia thì một tiếng ai u hai tiếng đưa cho thiệp.

Vĩ Thanh Thanh bộ dạng thanh tú, nhưng dung nhan nhẵn nhụi nhìn trượng phu, tay nhỏ này kéo áo hắn, tay nhỏ kia nheo eo hắn, khê gần giọng bảo.

”Đưa cho thiệp, nam nhân bung trà thể này còn gì là khí phái.”

Trần Nguyên mặt liệt lạnh lùng, nhưng là đuôi mày đôi mắt, lúc nhìn sang kiều thê nhỏ nhỏ bên cạnh, đều là gió xuân mon mồn, chỉ thấy hắn dờ khóc dờ cười khê bảo.

”Chỉ là một mâm trà bánh.”

Vĩ Thanh Thanh tròn mắt trừng hắn.

”Chàng giành rồi, thiệp ăn nói thế nào với nương đây? Đưa cho thiệp, mau mau.”

Lệ Tổ nhìn con dâu cùng con trai mặt đưa mày lại, không khỏi dờ khóc dờ cười, chỉ đành ôn nhu vỗ nhẹ bàn tay của Vĩ Thanh Thanh, khê cười nói nàng.

”Cứ để hắn cầm, con trông Mạch nhi là được.”

Vĩ Thanh Thanh nhu thuận, ôm lấy con trai đang nước miếng chảy dài nhìn chăm chăm bánh nước trên tay phụ thân, sau đó đưa tay vỗ mông hắn, Trần Mạch nhỏ nhỏ khê bủ môi, cắn cắn móng tay.

Trần A Nam chứng kiến một nhà hòa thuận, không khỏi chặc lưỡi, đúng là vợ chồng son.

Vĩ Thanh Thanh ôm lấy con trai, thanh tao bước đi, chỉ là sau khi nàng ngẩng đầu nhìn vào chính sảnh, chính là bộ dạng sét đánh ngang tai, kinh hi kêu lên.

”A! Vương_____”

Vĩ Thanh Thanh bị đôi hắc mâu nhìn lướt qua mà rùng mình, chỉ thấy hắn dung nhan họa thủy khuynh quốc khuynh thành ôn nhuận hướng nàng khê cười, cười một cái tựa ánh chiều hoàng hôn, lấp lánh đến lóa mắt, nhưng rót vào mắt Vĩ Thanh Thanh, lại có thể khiến sống lưng nàng lạnh đến run người, ngôn

từ đường như vương mắc nơi cổ họng, không dám nuốt lại càng không có gan thốt ra.

”Vương gì?”

Trần A Nam chớp chớp đôi con ngươi to tròn, khó hiểu nhìn tẩu tử kính mền bộ dạng như đang phải đối mặt với muôn trùng gian khổ, nhìn cơ miệng co rút kia kia, không khéo người ta còn nghĩ tẩu tử ấy bị trúng gió đầy.

Vĩ Thanh Thanh gượng cười, mặt cứng ngắc nhả ra mấy chữ ha ha.

”_____ Vương là Vương đại ca ha ha..”

Trần Nguyên nhìn kiều thê, thay nàng ôm lấy Trần Mạch, từ tốn hỏi.

”Nàng biết hần?”

Vĩ Thanh Thanh run sống lưng nhìn Trần gia trên dưới hướng ánh nhìn tới nàng, đặc biệt đôi con ngươi hiện rõ ngụ ý nghi ngờ của Trần A Nam sáng lấp lánh, đôi con ngươi hắc mâu thâm sâu như vực đen ba trượng của “Vương đại ca”, còn có bộ dạng làm hành động cắt cổ của Lã Văn Tiêu.

Vĩ Thanh Thanh trừng Lã Văn Tiêu, ngươi bỏ rơi đồng chí!

Lã Văn Tiêu: đồng đội, cố lên!

”Vương_____ Vương đại ca hần là mối lớn của nhà mẹ đẻ thiếp, nên có chút quen biết.. chỉ là chút..”

Trần Bắc gạt đầu, nhìn người ta tuy bộ dạng xinh đẹp khác thường, nhưng khí phách anh hùng, lại mặc áo tước, ngay cả hiền tể còn kính trọng gọi đại tướng quân, thì trở thành mối lớn của Vĩ gia bán quân trang cũng dễ hiểu.

Vĩ Thanh Thanh mồ hôi đổ, nàng là nói sự thật, người trước mắt này không chỉ là mối hàng lớn của mỗi Vĩ gia đâu...

Khí lạnh vốn bao vây nàng biến mất, Vĩ Thanh Thanh thở ra nhẹ nhõm. Nếu biết vị đại tổ tông này kì dị đại giá quang lâm tới đây, có chết nàng cũng không chạy tới hóng chuyện.

Tuy Trần gia trên dưới gật gù, quay về trạng thái bình thường cười ha hả trò chuyện, duy còn lại Trần A Nam híp con mắt to tròn như ngọc trai, nhìn chăm chăm trên dưới cái vị tẩu tử đang lén lút vỗ ngực sau lưng đại ca nàng.

Mặc dù không cảm tình con chó, nhưng là nàng đường như ngửi thấy mùi vị đáng nghi đâu đây.

Rất không bình thường!

Sau đó Trần A Nam liếc mắt nhìn sang cái vị càng bất bình thường ngồi cách nàng không xa.

Bốn mặt chạm nhau, Trần A Nam lòng khê chấn động.

Chỉ thấy hần hướng nàng khê cong mắt, ý vị cười xinh đẹp tràn ra.

Khuynh quốc khuynh thành, một nụ cười đánh sập bảy tòa nhà, chắc là chỉ lúc này?

Trần A Nam có chút bối rối, đáy lòng vốn già cằn mòn của nàng len lén xuất hiện cảm xúc xấu hổ, nàng tròn mắt, trừng hần, sau đó quay đầu sang hướng khác.

Bên tai lại kì lạ vang vang âm thanh cười cợt, Trần A Nam vẫn cảm nhận được ánh nhìn kia vẫn dính trên người, tay ngọc giấu dưới tay áo khê run, Trần A Nam lén lút hít sâu thở hắt.

Không khí mập mờ, hành động kì dị giữa hai người diễn ra rồi tan trong chớp mắt, Trần gia kể cả Lã Văn Tiêu vốn ngồi gần trò chuyện, đều không biết.

Chỉ có Trần Mạch nhỏ bé, ngây thơ nghiêng đầu, cảm thấy thần tiên tỷ tỷ cùng thần tiên ca ca có gì không đúng.

Nhưng là quá nhỏ, nên hần nghĩ không ra.

Bỗng từ ngoài cửa xuất hiện bóng dáng chạy vội tới của anh bạn hàng xóm cách đây mấy phút còn sốt sáng la hét A Nam rồi A Nam, Viễn Xuyên dung nhan anh tuấn nghiêm trọng, vừa chạy vừa kêu.

”Trần lão bá!”

Trần Bắc uống một ngụm trà, nhướn cao mày khó chịu nhìn tên tiểu tử trước mắt, khê trách mắng.

”Không thấy lão bá ngươi có khách sao?”

”Lão bá ngài còn tâm trạng đón khách sao? Tên Mục Vạn đang gõ trống cười ngựa tới Trần gia kia kia!”

Xoảng_____

Tách trà trên tay Trần Bắc rơi bể, Trần gia trên dưới đều một dạng khó coi đỉnh điểm.

*Tiểu yến tước nghĩa là chim sẻ, anh chàng này gọi A nam là chim sẻ, ngụ ý về cảnh tượng xấu hổ khi A nam rơi từ trên cây rớt xuống lòng hân, lại biện hộ bản thân bắt chim nên mới leo cây, ngoài ra nó còn có nghĩa là người gan nhỏ, trêu chọc nàng sợ hãi mặt trắng khi bị kẻ đao vào cổ nàng. Cho nên Trần A Nam mới tức giận và xấu hổ khi bị trêu chọc a.

Mề Bối: tôi đang ở một vùng khi ho cò gáy, yên tĩnh rất yên tĩnh, trong lành rất trong lành, thích rất thích, nhưng là không có người cùng tâm tình, thật chán đến mức nằm..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mục Vạn

“Cha, Mục Vạn là ai?”

Trần Bắc tay áo bị kéo lấy, Trần A Nam con ngơ to tròn nhìn phụ thân sắc mặt biến đổi, thậm chí bàn tay lớn run rẩy dưới lớp áo, chấn động đến tâm hồn nàng.

Rốt cuộc Mục Vạn là đại nhân vật nào, có thể khiến một người ngay cả gấu đen còn không sợ như phụ thân nàng phải trở nên e ngại?

Trần Bắc sắc mặt không tốt, nhưng là đối diện với tiểu tâm can của ông vẫn duy trì khéo môi ôn nhuận, một bộ dạng ân cần yêu thương vỗ về đầu nàng, khẽ nói.

”A Na ngoan, con ở yên chỗ này cùng tỷ tỷ, tuyệt đối không đi ra ngoài được không?”

Trần A Nam nhìn phụ thân, chỉ thấy ông trước sau đối nàng sủng nịch, yêu thương vỗ về, tuy là lòng ngứa ngáy, muốn tới xem là ai dám dọa cha nàng, nhưng nàng không đành lòng cãi lời cha, cho nên cực kì nhu thuận gật đầu, khéo môi xinh đẹp khẽ cong lên tươi cười, như đóa hoa đào chớm nở giữa trời xuân.

”Được, cha yên tâm, con gái tuyệt đối không đi ra ngoài.”

Sau đó nàng trở mặt nhìn Trần gia cả nhà đi ra ngoài, Trần Phù Dung còn chạy đi, đóng cửa sảnh chính, sau đó kéo lấy tay tiểu muội muội còn ngẩn người đứng đó, ấn nàng ngồi yên trên ghế.

Trần Phù Dung lúc này mới khẽ mỉm cười thanh tao, hướng tới vị đại khách quý của trượng phu ngồi bên cạnh A Nam, cười cười nói nói.

”Ngại quá, khiến Vương đại ca chê cười rồi.”

”Vương đại ca” dung nhan họa thủy chết người, xinh đẹp ôn nhuận khẽ cười, hướng Trần Phù Dung buông lời khách sáo.

”Không sao. Chuyện nhà của quý phủ, ta làm sao lại không khách sáo chứ?”

Trần Phù Dung chứng kiến hân bộ dạng lạnh nhạt cười khách sáo, nhưng là đẹp đến nỗi không khỏi ngẩn người ngây ngốc, sau đó nhớ tới bản thân đã có phu, không khỏi thẫm mắng bản thân không có tiền đồ, ngoài mặt lại ha ha hi hi buông vài câu khách khí, sau đó mới nhả nhận đến bên cạnh tiểu muội muội mà ngồi.

Trần A Nam nào còn tâm trạng quan tâm hai người ha ha hi hi, tâm trí nàng dường như theo chân phụ thân cùng nương mà đi theo rồi.

Lòng nàng ngứa đến khó chịu, rốt cuộc Mục Vạn là ai? Là ai mà khiến cả Trần gia trên dưới kéo quân vạn mã ra đón như vậy?

Trần A Nam ý nghĩ vừa tới miệng nhỏ liền thốt ra.

”Tỷ tỷ Mục Vạn là ai? Thật sự rất ghê gớm?”

Cũng không quản bên cạnh có người, Trần A Nam tay nhỏ chụp lấy tỷ tỷ vội hỏi.

Trần Phù Dung ở dưới ánh nhìn chăm chú của Trần A Nam mà không khỏi quần bách, dù gì nha đầu này cái gì cũng đẹp nhưng là con ngơ lại đặc biệt to tròn, thậm chí trong như mặt hồ soi gương, lúc này lại lấp lánh như đá quý, tựa như có thể soi đến tận cùng tâm tư của người khác, Trần Phù Dung

ngồi, không biết làm sao nói ra, lại không dám tiết lộ chân tướng, vì nàng hiểu muội muội nàng hơn ai hết, nếu biết nhất định không chỉ mười hai năm không về mà sẽ là trốn biệt tâm luôn.

Cho nên nàng chỉ có thể quần bách, nói né nói tránh một câu.

”Thật ra Mục Vạn không đáng sợ như vậy _____ chỉ là hấn quá...”

Trần A Nam nhú mày, chăm chú nhìn đôi môi của tỷ tỷ, đợi người trước mắt đem lời nói hết ra, nhưng là đột ngột bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào, tiếng chân huyền náo, Trần A Nam không khỏi ngẩng người, sau đó trở mắt nhìn tỷ tỷ biến sắc chạy vội ra ngoài.

Trần A Nam chấn động, thân người nhanh chóng muốn đuổi theo, nhưng là bên tay chợt bị người cầm lấy, ngăn cản bước chân của nàng.

Bên tai lại dường như vang vang âm thanh ngăn cản của phụ thân, Trần A Nam hai mắt mở to, quay đầu nhìn cái người sống chết nắm chặt lấy bàn tay của nàng, tức giận kêu lên.

”Buông ra!”

”Vương đại ca” trong truyền thuyết dung nhan trước sau xinh đẹp nhàn hạ, khí tức lãnh ngạo kì lạ đứng trước vị cô nương hai mắt to tròn giận dưng dưng này lại biến mất không một bóng dáng, chỉ còn khí xuân mon mon, hướng A Nam bình tĩnh nói.

”Đừng vội, chẳng phải nàng cam kết với Trần lão nhân sẽ ở yên rồi sao?”

Trần A Nam nghe hấn nhắc tới phụ thân, đúng là nàng đã hứa, nhưng là lòng ngực nóng như lửa, tâm trí khó có thể bình tĩnh như thường ngày. “Vương đại ca” nhìn nàng dung nhan quần bách đến đôi sắc, ngay cả con ngươi to tròn vốn linh bùng bùng linh khí cũng rối loạn, tâm hung hăng mềm nhũn, tay khẽ kéo, chỉ thấy A Nam ngồi xuống lại ghé dựa, yên vị bên cạnh hấn, chưa kịp để nàng nhận thức được điều gì kì lạ giữa hai người, hấn liền tiếp tục ung dung hưởng trà, khẽ nhẹ giọng nói.

”Không sao, tất cả đã có ta.”

Trần A Nam vốn hoảng như tơ vò, nay nghe âm thanh như tiếng chuông đồng của hấn, tâm không hiểu vì có gì lại có thể lắng xuống, tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng, chỉ là vẫn có chút đề ý tình hình bên ngoài.

Cho nên dù nàng có thông minh đến đâu, cũng không để ý tới bàn tay hai người lạ lùng vẫn nắm lấy, cũng không biết được tâm nàng vốn ảo não sinh ra cảm giác tin tưởng đến bất thường.

Rất lâu về sau, khi ngẫm nghĩ lại, Trần A Nam của chúng ta chính là hận đến giậm chân, cảm thấy thật xấu hổ đối với các đồng chí trùng sinh, tư tưởng sống hai kiếp mà vẫn hồ đồ đến vậy.

Đó là những chuyện về sau.

Quay về tình hình hiện tại, đồng chí A Nam chính là hai mắt to tròn ngẩng người nhìn cửa sảnh chính uy uy vũ vũ bị đập mở không thương tiếc.

Sau đó nàng nhìn thấy bước vào đầu tiên là bóng dáng một lão gia nhân có tuổi, râu dài đến ngực, một bộ quần áo lụa là mắc tiền, đỏ đỏ xanh xanh, bụng bự đến nổi mấy lớp áo cũng không che hết được, bộ dạng huênh hoang bước vào, lớp mỡ trên mặt theo đó mà rung rinh, Trần A Nam tay nhỏ lên vỗ ngực.

Bên tai đột ngột vang lên âm thanh thì thầm.

”Sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

”Không có, ta là sợ mình nôn ____”

Trần A Nam bất giác đáp trả, sau đó lại nghe tiếng cười trêu chọc quen thuộc. Nàng tròn mắt không nghĩ đến ý hấn, chăm chú nhìn bóng dáng hùng vĩ trước mắt.

Nàng suy nghĩ, tên này là Mục Vạn?

Mục nát đến vạn lần, cũng quá hợp đi?

Chỉ thấy hấn nghếch ngòm đi vào, theo sau sáu bảy người hầu, gia đình nàng chính là hoa dung thất sắc bị cản lại.

Trần A Nam nghe lão gia nhân Mục Vạn nói to.

”Trần tiểu muội đâu? Có người bảo bốn hầu nàng đã quay lại rồi, người đâu?”

Âm thanh ồm ồm đến khó nghe.

Trần A Nam nhú mày, nàng biết hấn?

Mục Vạn thân người mập mạp nhìn ngó, sau đó ánh mắt nhìn tới hai bóng dáng phía trước, một nam một nữ ngồi đấy, tựa như kim đồng ngọc nữ, hài hòa đến kì lạ.

Nhưng là hắn không thèm để ý đến nam nhân họa thủy đằng kia, trong lòng hung hăng phỉ nhổ thầm gọi người kia là mặt trắng, chỉ có mặt trắng mới xinh đẹp như vậy. Sau đó tầm nhìn liền lia sang nữ nhân bên cạnh, vừa nhìn tâm liền chấn động đến bồi hồi.

Nàng một thân váy hồng chấm đất, ba vạn tóc đen cột tùy hứng, làn da trắng như ngọc ngà, dung nhan xinh đẹp lung linh, khóe môi hồng như cỏ như không vênh lên, cánh mũi nhỏ, đặc biệt là đôi con ngươi như sao ấy, nhìn một cái liền nguyện quỳ dưới chân nàng, mong cùng nàng phong lưu một đời.

Trần A Nam kinh sợ nhìn lão nhân kia khóe miệng chảy nước bọt, chỉ thấy hắn hướng nàng kì lạ ánh nhìn, cười hề hề bảo nàng.

“Nhìn thấy còn đẹp hơn cả tranh vẽ, mỹ nữ, bốn hầu đợi nàng thật lâu!”

Dứt lời còn có ý định nhào tới sờ người.

Trần A Nam sống hai kiếp, chưa bao giờ gặp phải tình huống sôi dổi bỏ tới như vậy, cho nên cực kì kinh hãi mà cứng ngắc, lưng cũng ngã về sau muốn né đi.

Bên hông bị kéo lấy, Trần A Nam dường như bay bay, sau khi đợi nàng nhìn rõ, đã thấy bản thân cách xa vị Mục Vạn kia, còn hắn lại đang té nhào vào ghế ngồi ban nãy của nàng.

Nàng buồn nôn, mà kinh hãi đến không nôn được, theo hơi ẩm sau lưng mà nép vào, tức giận run giọng nói.

“Tiểu nữ vốn không quen biết đại nhân ngài, xin tự trọng!”

Mục Vạn bị té đau, phải nhờ người hầu nâng lên, vốn định mở miệng mắng người như bình thường nhưng là nghe âm thanh như hoàng anh kia, nhu nhu đến ngứa ngáy, cho nên liền nhịn đau cười cười, hướng nàng đi tới.

“Về sau nàng sẽ biết bốn hầu, còn bây giờ nhanh chóng lại đây, để bốn hầu hảo hảo ____”

Lời còn chưa dứt đã thấy hắn bị kinh phong nơi đầu đánh tới, loạng choạng té chổng vó hai chân.

Trần gia trên dưới vốn đang mặt đen kêu gào ở ngoài, Trần Phù Dung còn không quản đoan trang thường ngày của mình mà tức giận đỏ mặt gào thét tránh xa mũi mũi, tất cả đều bị thân hình ục mạch của Mục Vạn té đến khói bụi mù mù dọa cho câm nín.

Trần A Nam tròn to con ngươi, khe ôi chao một tiếng, sau đó dường như bên eo bị siết lấy, sau lưng thậm chí khí lạnh thể nào đều cảm nhận rõ ràng, Trần A Nam hít sâu một hơi.

Sát khí thật khủng bố.

Chỉ thấy vị “Vương đại ca” trong truyền thuyết vẫn một bộ dạng ôn nhuận lãnh ngạo, khóe môi vẫn tươi cười như trước, nhưng là sắc mặt cùng ánh sáng lóe lên tại hắc mâu, đều khiến người ta rung mình lạnh sống lưng.

“Vương đại ca này ____”

“Con mẹ nó! Là tên nào dám đánh lén bốn hầu?!”

Trần A Nam nghiêng răng, hận không thể tự tay vả nát cái miệng heo của Mục Vạn lão già thối kia.

Sau đó chỉ thấy Mục Vạn máu mũi đều chảy ròng ròng, ánh mắt đỏ bừng tức giận chỉ vào hai người đứng trong sảnh chính, dựa vào hạ nhân nâng thân người mập ú lên, quang quác cái mồm mắng người.

“Là tên mặt trắng nhà ngươi dám đánh bốn hầu! Ngươi có biết bốn hầu là ai không?!”

“Vậy ngươi là ai?”

Âm thanh tao nhã, khóe miệng tươi cười ôn nhuận, Trần A Nam khẽ run lên, liền như đà điều cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân.

Lã Văn Tiêu cùng Vĩ Thanh Thanh ở bên ngoài nghe đến ba chữ “tên mặt trắng” liền sợ đến hận không thể quỳ xuống đất thay cho lão Mục Vạn kia khóc tang hắn.

“Bốn hầu là Hầu gia của đất Liêu thành này! Ngươi dám đánh bốn hầu, không sợ bốn hầu kêu người chém gãy cổ họng tên mặt trắng nhà ngươi sao?!”

“Còn có mặt trắng ngươi quản bốn hầu đi đón tiểu thiếp của bốn hầu, ngươi chết chắc rồi!”

Trần A Nam nhìn Mục Vạn máu mũi vẫn chảy ròng ròng, thân hình mập ú đấy còn ngồi lên lưng hạ nhân gầy yếu, thậm chí còn chỉ vào nàng kêu tiểu thiếp, Trần A Nam tức giận mắng.

”Ai tiểu thiếp nhà ngươi?! Ta nhỏ vào!”

Mục Vạn ánh mắt đỏ lên bóng dáng của mỹ nhân, ngay cả lúc tức giận mặt đỏ cũng xinh đẹp đến rạng ngời, nếu vậy lúc ở dưới thân hắn kêu la thì không biết sẽ động lòng người như thế nào, chỉ nghĩ thôi đã thấy người khô nóng vô cùng.

Trần A Nam nếu không phải bị bàn tay như thép kìm hãm bên eo đã bay tới đá nát bộ mặt dâm dục của lão già kia rồi, bị ánh mắt dâm tà hắn quét tới quét lui khiến nàng thật buồn nôn.

”Mĩ nữ ngoan ngoãn làm tiểu thiếp của bổn hầu, bổn hầu hứa cho nàng đã ngộ tốt nhất, sủng nàng nhất, cho nàng ném thử cảm giác dục tiên dục tử, nàng_____”

Trần gia trên dưới cùng bọn hạ nhân của Mục Vạn kinh hãi nhìn bóng dáng như lợn của Mục Vạn bay thẳng ra ngoài, đâm sầm đến khói bụi mịt mù.

Trần A Nam còn chưa kịp nghe hết mấy lời chó chết dơ bẩn của hắn, đã phải kinh hãi trừng mắt nhìn người bên cạnh thế nào không bỏ tươi cười, sát khí lạnh lẽo đến ghê sợ, chỉ thấy hắn khẽ cười nói.

”Mặt trắng? Tiểu thiếp? Hầu gia Liễu thành quả nhiên xem trời bằng vung. Ánh, đem hắn nhốt vào cho ta.”

Trần A Nam ngẩng người nhìn cái vị đại ca không lâu trước đây còn kẻ kiêu ngạo cổ nàng xuất hiện từ trên trời rơi xuống, không nói hai lời vác Mục Vạn đã té xỉu máu đầm đìa lên vai, biến mất trong chớp mắt.

Trần A Nam run người, trừng mắt to nhìn dung nhan vị “Vương đại ca” thế nào hướng nàng cười lên, thậm chí còn nghe hắn âm thanh nhân hạ bình thường nói.

”Không quản nàng một chút, lại đi kêu ông gọi bướm, ta có nên khen nàng giỏi hay không? Hm?”

Trần A Nam khòe miệng run rẩy, giọng run run như sắp khóc đến nơi khề thốt.

”Vương đại ca... ta___”

"Ta oan quá " cùng " liên quan gì tới huynh " chưa kịp nói ra đã bị hắn ôn nhuận bàn tay siết lấy eo nhỏ, sợ hãi đến câm nín...

Nàng muốn khóc, đầu óc thật không hiểu rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lã Văn Tiêu cùng Vĩ Thanh Thanh cách đây không xa đều đồng dạng cắn móng tay, nuốt nước bọt run rẩy, trong lòng cùng nhau gào thét.

Muội tử đáng thương a!

Mẽ Bối: up giờ này có ai không ta?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tranh họa A Nam

Liêu thành là nơi gần nhất với biên cương tiếp giáp giữa Tây Lương và Đại Tấn. Vốn là thuộc địa của Đại Tấn nhưng ở đây đều là hỗn tạp giữa người dân Đại Tấn cùng với dân chạy nạn của Tây Lương, thịnh thoảng cũng xuất hiện vài ba người bộ tộc bị đào thải, cho nên ở đây được xem như là vùng đất hỗn loạn cùng phức tạp nhất, tuy nhiên Liêu thành vẫn là nơi thích hợp để sinh sống, không nói đến khí hậu ôn hòa, đất đai phì nhiêu, nội hai dòng sông lớn quanh thành cũng đủ để cung cấp cho người dân đời sống tốt đẹp nhất, có khi còn muốn hơn kinh thành Đại Tấn gấp hai đến ba lần.

Nhưng kì lạ, người dân ở Liêu thành, cùng với nông thôn kề cận, đời sống tuy có thể đáp ứng sống qua ngày nhưng vẫn thuộc dạng khó khăn. Nguyên nhân dẫn đến điều đó là nằm ở bọn quan lại tại đây, không nói tới quan tri huyện bậc cao nhất Dật phủ, chỉ cần nhìn bọn thuộc hạ ngày qua ngày đàn áp dân chúng, thu thuế gấp mấy lần luật pháp ban ra, Thiên tuế lại ở xa thì dù có cao tay đến mấy cũng không có chứng cứ bắt nạt hết đám quan tham này, bởi hầu hết quan ở Liêu thành, đều là quan tham.

Nổi bật nhất trong đám quan tham đó không thể không nói tới Hầu gia Mục Vạn, hắn là dạng người mà ngay cả người hiền lành nhất ở Liêu thành cũng phải hận đến kẻ răng đều đau, chửi đến ba ngày ba đêm cũng chưa hết giận.

Tên Mục Vạn này quanh năm đàn áp người khác, lại là hạng người suy nghĩ bằng nửa thân dưới, ngày qua ngày sống ở chốn thanh lâu đất đỏ, hề thấy dân nữ nhà ai có nhan sắc, liền bắt về nhúng chàm làm thiếp. Bên cạnh hắn vì vậy mà ngoài chính thê cùng năm vị trắc phi, số thiếp đã muốn lên tới con số bốn mươi hơn rồi.

Cách đây mấy năm, Liễu thành rộn lên câu chuyện tiểu nữ nhà tức phụ bán cả tuổi bị Mục Vạn bắt cóc trong đêm đem về làm thiếp, dù nàng ta vốn đã có hôn ước với cậu con trai nhà bán vải cách đây mấy thôn, nghe đầu dân nữ đó nhan sắc thanh tú, lại hiền hậu ôn nhu, một ngày trời lợi sống thay nương nàng bắt cả bị Hàu gia bắt gặp, ngay đêm hôm đó đã bị bắt đi. Mà nàng ta sống chết không theo, lại vì bảo vệ cái trinh tiết của mình mà đâm đầu vào tường, quyết liệt đến tận giờ, Hàu gia Mục Vạn lại ngang nhiên đem thân xác của nàng ta, quăng về cho vị tức phụ vốn đã góa chồng kia, ngày hôm sau cả Liễu thành nghe đến mẹ con nhà tức phụ đó đều hai xác lạnh ngắt, hiền tể tương lai khóc đến ngất bên cạnh nhạc mẫu cùng nương tử.

Sau đó Hàu gia kia đương nhiên bị gõ trống kiện cáo, nhưng cả Liễu thành đều là quan tham, cho nên đơn kiện liền bị đốt. Tên Mục Vạn kia vẫn sống nhón nhơ bình thường, người dân Liễu thành chửi hấn đến tận trời cao, dân than đến đau lòng, nhưng là vì hấn có thúc thúc làm quan nhị phẩm ở kinh thành, cho nên dân chúng bình thường làm sao mà đấu lại?

Nói đến vấn đề giữa Trần A Nam và Hàu gia Mục Vạn, phải truy đến cái lần Trần gia thu hoạch mùa vụ, năm đó trúng mùa, thu hoạch nhiều lại không đủ tay chân, cho nên Trần phu nhân liền thuê người về làm, tiền công có thể nói là đủ cho người thuê sống an nhàn hai tháng, trong đám người được thuê kia, có một kẻ trước đây làm trong phủ Hàu gia, nhưng là làm vỡ cái đèn của Hàu gia cho nên bị đánh đuổi khỏi phủ. Mặc dù Hàu gia bị người đòi hạn đến không thể ngóc đầu nhưng là làm việc cho hấn chính là ba bữa còn dư, cho nên tên này tuy làm cho Trần gia nhưng vẫn tìm cách quay về làm việc cho Hàu phủ.

Vừa dư cả bữa cơm, còn có thể theo Mục Vạn đến chốn thanh lâu đèn đỏ, nếu tâm trạng hấn vui thì hiếm khi đôi ba bữa được thưởng cho vài đêm vui với mỹ nữ, cho nên rất nhiều kẻ bản tính thói nát, đều muốn đi theo sau cái đuôi của Mục Vạn.

Có một ngày, Nhạn Bắc phu tử ghé qua Trần gia, đúng lúc xế chiều nên được giữ lại dùng cơm, Trần Bắc sau khi tâm tình trò chuyện liền đem nỗi niềm trong lòng nói ra, bảo rằng con gái đi liền mấy năm, hấn làm cha ở nhà trông nhớ đến sầu não bạc tóc, biết là quy định giữa phu và trò không thể không làm, chỉ xin Nhạn Bắc phu tử họa cho hấn chân dung con gái, muốn biết xem nàng đã lớn như thế nào.

Nhạn Bắc lúc đó ăn no rửng mỡ, liền sáng khoái đáp ứng, cũng không cần theo lời Trần Bắc quay về họa rồi gửi lại, bởi hấn nhớ như in từng đường nét của nha đầu kia, cho nên nhắc tay vung bút, một canh giờ liền họa xong. Thậm chí còn thể hiện mình hào phóng thanh tao, tặng thêm một bức A Nam bắt gà cho Trần gia.

Trần Bắc vốn đang cảm động đến rơi lệ nhìn chân dung con gái thế nào đoan trang lễ nghĩa, thanh nhã như hoa sen ngồi pha trà, nhưng là khi nhìn tới bức họa khuyến mãi của Nhạn Bắc, khoe mắt liền chuột rút, e ngại người khác biết mặt xấu của tiểu khuê nữ nhà mình cho nên cất giấu bức tranh được vẽ thêm xuống đáy hòm quần áo, treo bức tiên nhân tỷ tỷ đẹp đến câu hồn kia lên giữa phòng.

Cũng bởi vì thế mà khi tên hạ nhân kia được lệnh vào dọn dẹp sạch phòng ốc cho Trần gia, hấn ta vốn định tẩy mấy tay chân, kiếm chút bạc vụn để đi uống rượu, nhưng là bạc đâu không thấy, chỉ thấy giữa căn phòng đơn sơ kia nổi bật bức tranh họa Trần A Nam treo giữa tường.

Chỉ thấy hấn ta lúc đầu nhìn chính là bộ dạng thiên lôi ghé qua, ngẩng người ngây ngốc, được một lúc thì lại biến thành dáng vẻ si mê đến nước bọt chảy hai hàng cũng không quan tâm, cuối cùng chỉ thấy hấn một tay gỡ tranh, cuộn tròn giấu vào lòng ngực, không một lời từ biệt, thậm chí lương công cũng không lãnh, hai chân chạy tới Hàu phủ gia.

Mục Vạn vốn đang cùng tiểu tiểu tiểu thiếp thứ bao nhiêu nô đùa trong ao tắm, hạ nhân xung quanh nhìn hai người vui vẻ phô bày xuân cung đồ mà mặt mũi cũng không đỏ, khí huyết đều đều chứng tỏ nhìn đã quen, quen đến mất cảm giác. Lúc vị tiểu thiếp kia dung nhan mỹ lệ độ bùng vì khoái cảm thì từ cửa có kẻ chạy vào, chỉ thấy hấn không quản cảnh tượng dâm dục, từ ngực lôi ra tranh họa, chân chó dăng lên cho Hàu gia.

Hàu gia Mục Vạn vốn còn đang tính kêu người cầm gậy đánh hấn ra ngoài, nhưng là khi nhìn tới bức họa trên tay hấn, chính là một bộ dạng máu huyết đều lên, ngay cả mỹ nữ trần trụi trên người cũng bị đá văng ra xa, vội bỏ tới chiếm lấy bức họa.

Người trong tranh hư hư thực thực, như tiên hạ phàm lại như yêu nữ yếm bùa, chỉ thấy nàng váy tím thướt tha, dáng thon eo nhỏ, thứ cần lớn thì lớn, nhỏ càng nhỏ, quốc sắc thiên hương, đôi con ngươi to tròn bị che lấp bởi làn mi, môi hồng vênh cao, tay ngọc thưởng trà, chính là độc nhất vô nhị, có chết cũng muốn được chết dưới khóm hoa tiên của nàng.

Mục Vạn dung nhan đỏ bừng, ý dâm từ trong mắt nổi như bão lốc, sau đó liền từ miệng tên hạ nhân kia hỏi đến ngọn nguồn, biết rằng mỹ nhân cũng ở gần Liễu thành, hấn chính là cần rõ mừng như điên, ai chẳng biết Liễu thành xem hấn như vua chúa mà cùng phụ nữ đâu?

Cho nên Hàu gia vui vẻ, liền ban thưởng cho tên hạ nhân kia bạc trắng đầy túi, thậm chí tiểu thiếp đang cùng hấn đang dở cũng đem tặng luôn, hại tên kia vui đến hóa điên, không quản trước mắt còn bao nhiêu người mà nhào qua thân hình trần trụi dưới ao tắm, hảo hảo chơi đùa.

Mục Vạn còn lòng nào quan tâm bọn hấn làm chuyện gì ở ao của hấn, chỉ thấy hấn nhanh chóng thay quần áo, vội vàng đi bắt người đẹp, chỉ sợ chậm một chút liền mất cơ hội.

Cho nên cứ cách ba hôm Trần gia lại phải đón tiếp vị đại quan tham này, Trần Bắc lúc đó chính là giận đến râu đều rụng, hận không thể tìm ra cái kẻ ăn cây táo rào cây sung, bán đứng con gái nhà hấn mà đánh cho một trận.

Trần A Nam nghe mẫu thân thế nào vừa khóc lóc ní non vừa cắn răng kể chuyện, sau đó nàng hoàn toàn bị chọc cho giận đến run người.

Lại nhìn trong tay cầm bức họa được khuyến mãi, nhìn chính mình bộ dạng váy cột cao, hoàn toàn như thất cái ngoài kia rượt theo một con gà, gân xanh trên trán A Nam liền bắn bật.

Trần A Nam từ tay áo lấy ra một tờ giấy, chỉ thấy tờ giấy đó ghi dòng chữ "danh sách những thứ cần phải mua cho sư phụ" đem để lên đèn cày, đốt cháy rụi.

Tất cả đều là họa từ sự phụ nài ban cho, thậm chí còn bêu xấu nài, Trần A Nam vốn còn có ý định nếu chơi chán rồi sẽ quay về, bây giờ nài hoàn toàn sẽ không về!

"Cái gì mà tiểu thiếp? Cô nài nài ta có mù mới đi làm tiểu thiếp cho đầu heo như hần!"

Trần A Nam vung tục, Trần gia kinh sợ ngăn cản, la hét hình tượng a hình tượng.

"Còn có cha, nếu muốn nhìn thì chỉ cần cùng sự phụ tới đây, ngài đòi tranh thế nhưng một cái gây họa một cái bêu xấu con gái, thật là ____"

Trần Bắc xụ mặt, không vui khề nói.

"Làm sao cha đoán được mọi chuyện sẽ phức tạp thế này? Vốn nghĩ tên Hầu gia kia sẽ nản lòng mà từ bỏ, nào đâu qua ba năm vẫn dai như đĩa bám! Tức chết lão già ta."

Trần A Nam nhớ tới bộ dạng của vị Hầu gia kia, bụng khề xoắn, một bộ dạng chỉ cần nói thêm một câu là nôn.

"Bức tranh đây vẫn ở phủ Hầu gia à?"

Đột nhiên âm thanh như tiếng gió xuân vang lên, mang theo mấy ý vị lười biếng, liền khiến Trần gia trên dưới vốn đang hùng hùng chừi mắng liền im bật, lưng ngồi tự giác thẳng như tòng, một bộ nghiêm như nhà binh, nếu có ai đi ngang qua không khéo còn nghi ngờ cả Trần gia rủ nhau đi làm lính hết đây.

Duy chỉ có Trần A Nam là đuôi mảy khề nhần, hướng cái người bên cạnh nhìn qua.

Nãy giờ lo giận dữ nên Trần A Nam quên mất phải nhắc nhở hần một câu "nam nữ thụ thụ bất tương thân", hần làm cái quái gì sống chết cầm lấy tay nhỏ nài, hết sờ sờ lại nắn nắn, nài vẫn còn sống đều đều ở đây đây.

"Vị huynh đài này, thật sự tiểu nữ không hiểu nguyên nhân vì sao huynh đài phải quan tâm chuyện Trần gia, nhưng trước hết, có thể buông tay tiểu nữ ra không?"

Còn nắm nữa coi chừng lão nương đá chết người.

Trùng hai mắt nhìn hần, hần lại dùng đôi hắc mâu xinh đẹp thân nhiên nhìn nài, dung nhan ba ngàn sắc đẹp kia hướng tới gần A Nam, một bộ từ tốn khề nói.

"A Nam, chuyện của nài, nài không thể giải quyết nếu không có ta."

Bộ dạng điềm nhiên như sự thật vĩnh cửu kia khiến A Nam cảm thấy tim bị đá kích thật lớn, mặt mũi đều nhần nhúm khó coi.

Trần Bắc nhìn hai tay chan hòa trước mắt, nửa muốn giận dữ đập bàn chỉ vào hần la lên buông con gái hần ra, nửa lại muốn chạy tới khuyên nhủ A Nam nhìn một chút, đầu hũ không bằng trình tiết.

Giữa sự lựa chọn để người hoa hoa trước mắt ăn tí đậu hũ con gái với việc trình tiết con gái vào tay Mục Vạn, Trần Bắc cùng Trần gia trên dưới đồng lòng, nhắm một mắt mờ một mắt, giả ngu đồng tình.

"Vương đại ca" hết nắn nắn lại sờ sờ bàn tay nhỏ nhần kia một lúc, rồi sau đó liền đứng dậy kéo nài rời đi, chưa đợi A Nam hết bàng hoàng kêu lên, chỉ thấy hần khề nghiêng đầu, hướng Trần đại ca cùng Lã Văn Tiêu ngoắc ngoắc, khỏe môi ôn nhuận nói.

"Hai người tới dẫn đường tới Hầu phủ."

Trần Nguyên cùng Lã Văn Tiêu mặt nhần nhúm nghe lời, mỗi người một ngựa leo lên, sau đó một bộ dạng thẳng lưng chờ hai người ta đẩy huynh kéo kia hạ lệnh, liền phóng ngựa mà đi.

Trần A Nam giãy dụa, trùng mắt to khề kêu.

"Huynh kéo ta làm gì? Muốn đi tự mình đi đi."

"Vương đại ca" tay lớn ôm eo nhỏ, nhần người nhảy lên yên ngựa, Trần A Nam choáng váng, tay bắt giác níu lấy bờm ngựa, chưa kịp để nài kêu la, người đằng sau vừa hô giá một tiếng, bốn người ba ngựa liền phóng đi như bay.

Trần A Nam nài đương nhiên biết cưỡi ngựa, nhưng là ngựa thuần, ngựa ngoan, chạy êm ái như xe, còn ngựa dưới móng nài chính là bị nài chừi ngựa điên, ngựa hoang dã, chạy nhanh như lốc, điên cuồng đến đòi mạng.

A Nam đáng thương nào biết ngựa này là loại dùng để chinh chiến sa trường, thậm chí vực sâu trăm trượng cũng có thể nhảy qua, lòng sông đánh mạnh cũng có thể đi qua, vốn là ngựa do đích thân Mã Thần Hầu nuôi nấng cùng huấn luyện, nên không thể tầm thường.

Trần A Nam hoa mắt, chấn động sốc này khiến nài không khỏi la lên ai oái, theo bản năng ép lưng vào lòng ngực lớn đằng sau, hai tay sống chết cầm lấy bờm ngựa.

"Vương đại ca" nhìn nàng hoa dung thất sắc, nép vào ngực hắn, liền như nam thần mùa xuân, cười ngây ngốc vui vẻ.

Hắn tay lớn vỗ về eo nàng, ôn nhu nói.

"Thả lỏng, nàng đừng nắm quá chặt lồng ngực của Quân Phiến, nó sẽ càng chạy nhanh hơn."

Trần A Nam trừng mắt, nghe tới sẽ còn có thể chạy nhanh hơn liền hai tay buông ra, vừa buông thân thể càng đổ ra sau, Trần A Nam thất sắc, tim nhảy như hươu chạy, la lên một tiếng.

Bên tai kì dị lại nghe tới âm thanh cười đỉnh đang, cười như ngày xuân vừa về, Trần A Nam ngẩng người, liền biết bản thân bị hắn lừa, làm gì có ngựa nào nắm bờm mà cảm giác được đâu?

Nàng tức giận vẫy vùng, oán hận la hét.

"Người tiểu nhân! Cho ta xuống! Đưa một con ngựa khác đến, ta có thể tự mình cưỡi!"

"Vương đại ca" hắc mâu khẽ lóe, một tay cầm cương ngựa, một tay siết chặt eo của A Nam, cầm gác bên vai nàng, ánh mắt phong lưu đưa qua, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng trên chóc.

"Không muốn. Nàng nếu nhảy xuống được liền nhảy đi."

Trần A Nam run khỏa môi, tức giận đến lồng ngực phập phồng, có điên sao? Nhảy xuống, với tốc độ này chính là không què cũng gãy tay, nàng là trùng sinh kiếp mới, chứ không phải trùng sinh thành tiểu ngốc tử!

"Người___"

"Được rồi, không đùa nàng nữa. Ngồi yên."

Hắn cắt ngang lời nàng, tay khẽ vung một cái, Quân Phiến khẽ hí một cái, dưới chân liền như được tạt máu gà, tăng tốc như cắt, chạy vút đi.

Trần A Nam cất giọng la lên một tiếng, sau đó chính là sống chết nhắm mắt, hoàn toàn bị sức gió ép ngã về sau.

Hoàn toàn quên mất bản thân vừa định mắng cái gì.

Mẽ Bôi: vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hầu phủ

Trời cao nắng gắt, tia nắng len lách qua những phiến lá đem hơi nóng rơi xuống mặt đất. Bỗng từ đâu vang vang âm thanh mắng chửi người giữa chốn trưa hè người người xung quanh vui đầu vào nghỉ ngơi.

Chỉ thấy giữa sân quỳ xuống hai bóng dáng cô nương, dung nhan không biết như thế nào, chỉ thấy các nàng ở dưới trời nắng gắt thế này, mà cả cái áo ngoài cũng bị lột mất, tấm lưng trần phơi ra nóng bỏng, đồ ửng vì cái nắng quá gắt, đầu các nàng cúi sát xuống mặt đất, tiếng nước nỏ vang lên nỉ non.

"Khóc cái gì mà khóc! Ôn ào chết đi được!"

Lời vừa dứt liền thấy tấm lưng trần của các nàng bị roi quất đến hằn đỏ lên, các nàng thân người run bần bật, đau đớn nhưng không dám khóc, chỉ có thể cúi đầu sát xuống đất, hai tay liên tục chà sát, run rẩy kêu lên.

"Tha mạng___ tổng quản đại nhân tha mạng."

Vị tổng quản đại nhân một thân to lớn béo mập, áo xanh xanh quần vàng vàng, một bộ dạng hung tợn, các nếp nhăn trên mặt thay phiên nhau đè ép, cái miệng đầy mỡ liên tục hướng về các nàng, chỉ thấy hắn vừa quất roi vừa mắng.

"Tha con mẹ ngươi! Chỉ là tiểu thiếp hèn hạ lại dám kéo nhau leo tường bỏ trốn!"

Tiếng roi vùn vụt bay tới, kéo theo những âm thanh đau đớn nỉ non.

"Khóc! Khóc con mẹ các ngươi! Được vào Hầu phủ là phúc ba đời các ngươi, được may mắn hầu hạ Hầu gia mà không biết quý. Dám trốn liền chịu"

đòn!"

"Tha mạng... hu hu đại nhân tha mạng.."

Sau khi đánh mệt tay, tổng quản béo ú đứng đó thờ hồng hộc, trên mặt liền ướt át mấy mảng mồ hôi cùng dầu mặt, chỉ thấy hấn lét cái thân mập ú của mình tới trước các nàng, hai mắt nhỏ như chỉ kim bùng bùng ánh lửa nhìn chăm chăm tấm lưng đỏ ửng của các nàng, lại không hề thấy thương hoa tiếc ngọc, đôi lại còn có chút hứng thú đến hạ thân nóng bỏng.

"Ngẩng mặt lên cho ta."

Đá đá đầu các nàng, chỉ thấy hai cô nương dung nhan có vài phần thanh tú động lòng người, run rẩy ánh mắt ngập nước, sợ hãi nhìn tên trư nam nhân trước mắt thế nào ánh mắt dâm dục quét qua các nàng.

Quả nhiên liền nghe hấn cất cái giọng ồm ồm nói.

"Nếu không muốn chết, chỉ cần các người đi theo ta, ta có thể cầu tình Hầu gia, nhất định cứu mạng chó các người."

Dứt lời liền lấy chân ra khỏi ủng giày, mon tron bộ ngực bị lộ ra trước mắt.

Hai cô nương trước mắt dung nhan tái xanh như ói ra mật, ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng, thân người run lên bị thương. Đi theo hấn thì có khác gì ở với Mục Vạn? Mục Vạn ít ra chỉ là ham mê dâm thú, còn tên này, ngoài dâm ra hấn còn lại muốn tra tấn người!

Các nàng hoàn toàn tuyệt vọng, hận, rất hận. Hận Hầu gia Mục Vạn, hận tên tổng quản này, hận tất cả hạ nhân trong Hầu phủ, hận số phận bạc bẽo, hận luật pháp không nghiêm.

"Bồn gia hỏi các người, các người trưng bộ dạng đó ra làm gì hả?! Muốn ăn đòn!"

Dứt lời cánh tay giơ cao roi, tiếng roi vun vút trong gió, tựa như lưỡi hái tử thần kéo đến.

Nhưng là roi còn chưa hạ xuống người các nàng, chỉ thấy tên tổng quản kia vốn còn hưng trí bùng bùng đánh người, liền đột nhiên bị cái gì văng tới, đỉnh đầu chảy máu, không nói hai lời ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Hai tiểu thiếp thấy vậy, điên cuồng sợ hãi hét to một âm dài, sau đó ôm nhau lùi như điên về sau.

Chỉ thấy bên cạnh đầu tên tổng quản kia lại chính là ổ khóa cổng Hầu phủ vốn làm từ gỗ cao quý rất chắc lại bị gãy làm hai, còn cánh cổng thì từ lúc nào đã bị mở ra làm hai bên, bụi mù mù bay lên, khi gió thổi tan màn sương bụi, chỉ thấy ở đó là bóng dáng hai nam nhân cao lớn, mỗi người mỗi vẻ, một lạnh lùng anh tuấn, người kia lại hào khí bùng bùng, điểm giống nhau đều là khỏe mạnh như voi, thân cao bảy thước.

Hai vị tiểu thiếp vốn còn đang sợ đến tim mặt đều rút, sau đó liền kinh hãi nhìn hai nam nhân kia đến mặt mày ngây ngốc.

"Ta nói đại ca cùng tỷ phu cũng không cần cùng nhau hợp tác, một cước đá bay cổng nhà người ta vậy đâu, thật thất đức ____"

Âm thanh trong như tiếng suối, nhu nhu như lông hồng gãi nhẹ vào lòng người khác, Trần Nguyên cùng Lã Văn Tiêu một bộ nhìn nhau chung chí hướng, sau đó hướng tới tiểu cô nương còn ngồi trên yên ngựa không xa đó với ánh mắt nữ nhân không hiểu lòng nam nhân, hại Trần A Nam không khỏi trợn tròng hai mắt thờ dài một hơi.

"Tiểu yến tước, xuống đây."

Trần A Nam khước mắt thờ ơ nhìn xuống nam nhân bộ dạng họa thủy bên cạnh, chỉ thấy hấn hướng nàng vươn tay, mở rộng lòng ngực, chỉ còn thiếu nước mĩ nữ như nàng nhảy xuống vào lòng hấn thôi.

Nhưng A Nam vẫn là A Nam, có chết cũng không quan tâm phong tình, lại nói hấn bộ dạng xinh đẹp như vậy làm gì, đến nỗi dân nữ xung quanh cách đây mấy con thôn cũng theo bước chân Quân Phiến chiến mã chạy tới, ngày thường vì ảnh hưởng của Mục Vạn Hầu gia, những vị cô nương này có chết cũng không lộ đầu ra khỏi khung cửa, nay bởi một cái nhìn của nam thần, mà ngay cả cổng Hầu gia đều không sợ mà bu tới. Mục Vạn nếu biết trước cổng nhà mình thế nào có nhiều cô nương như vậy không biết có máu huyết sung nào mà phá tù chạy về không.

Lại nói tới Trần A Nam cảm thấy rất không vui, vì tấm lưng nàng chính là bị hàng trăm ánh nhìn nghi vấn có, ganh ghét có, thù hằn có lia tới, nếu ánh mắt có thể xuyên đồ vật, nàng không chắc lưng mình có còn trọn vẹn không.

Cho nên Trần A Nam không nhìn hấn, cảm nhỏ vênh cao, kiêu kì bảo.

"Ta không tên yến tước, lại không quen biết huynh đài."

"Ồ."

Trần A Nam nghe tới âm thanh trầm ấm kia khẽ thốt, thậm chí âm đuôi còn có chút kéo dài, lòng không hiểu sao run một cái, mơ hồ cảm thấy cần cảnh giác.

Sau đó đột nhiên móng của Quân Phiến bị vỡ một cái, chiến mã dưới móng A Nam vuron lên hai vó trước, cất cao tiếng hí oai nghiêm, dọa đến dân nữ xung quanh đều cụt đuôi ôm váy bỏ chạy, Trần A Nam thét một tiếng, theo quán tính ôm lấy cổ Quân Phiến, chưa đợi nàng sợ hãi xong đã thấy chiến mã tung vó, chạy vụt đi.

"A! _____"

Trần A Nam thét lên đến quãng tám, sợ hãi đến mặt mày đều hoa hoa choáng váng, hai tay sống chết ôm lấy cổ Quân Phiến, kinh hãi nhắm chặt đôi mắt, hoa dung thất sắc đến mũi ửng hồng, ngay cả khoe mắt cũng lấp lánh ánh nước.

Ánh hộ vệ đứng trên mái tôn Hầu phủ, bộ dạng to lớn kinh ngạc nhìn chiến mã của chủ tử thế nhưng kì lạ lại hưng phấn chạy vòng vòng, Quân Phiến vốn đã được huấn luyện thành công, vì sao lại phải chạy lại bài tập vòng tròn của Mã Thần Hầu? Còn có tiểu cô nương váy hồng kia tại sao lại ngồi trên Quân Phiến la thét thất thanh a?

Chạy đủ bảy vòng sân, Quân Phiến phì phì cái mũi, bước chân mạnh mẽ lại phóng khoáng tới gần vị nam nhân một thân hắc bào, lười biếng lãnh ngạo đứng đằng kia. Chỉ thấy hấn khen thưởng vỗ vỗ mi tâm của chiến mã, khiến Quân Phiến ngay cả đuôi cũng ngoe nguẩy mấy cái, hí một khúc dài.

Trần A Nam chóng mặt hoa mắt nằm liệt trên lưng ngựa, khi cảm thấy trời đất đứng yên, tiếng gió rít vù vù cũng không còn liên run rẩy hai cánh tay chống lưng ngựa, sợ hãi từ từ từng chút ngồi dậy.

Trần Nguyên cùng Lã Văn Tiêu hai người quay lưng không dám nhìn, chỉ có thể lau khoe mắt ngậm ngùi, đáng thương thay Trần A Nam

Trần A Nam cảm thấy khí lực đều nhũn, cũng không quản ban nãy mình thế nào khí phách từ chối người khác, chỉ thấy nàng đáng thương vuron cánh tay run bần bật, hươu giữa không trung, tay kia che mặt để bình tâm, run giọng khê kêu.

"Đỡ___ đỡ ta xuống, ai cũng được___"

"Vương đại ca" dung nhan xinh đẹp, hắc mâu nhìn nàng mặt mũi đều trắng, mơ hồ run rẩy, đáng thương đến lòng hấn đều nhũn, cho nên Ánh hộ vệ trên cao chính là kinh hãi nhìn chủ tử ngàn năm đáng sợ thế nào bộ dạng nam thân ngày xuân, chân trượt một cái, té thẳng xuống đất.

Trần A Nam tay nhỏ bị người nắm lấy, bên eo cũng được đỡ dần, nàng vịn vào thân thể cao lớn của hấn, một tay ôm lấy cổ, một tay vịn tay lớn, từ từ hạ người xuống ngựa.

Chân vừa đặt xuống đất liền nhũn như nước, hoàn toàn không có khí lực ngã vào lòng người trước mắt.

Trần A Nam nghiêng rặng, mặt mũi đỏ bừng, đầu lún vào ngực người khác, khe khê mắng.

"Vô sỉ!"

Chỉ đối lại người kia tươi cười đầy mặt.

Trần Nguyên hận không thể bước ra hướng hai người kia tình chàng ý thiếp, khê góp ý, nam chưa cưới nữ chưa gả, thụ thụ bất tương thân, người con mẹ nó ăn ít đậu hũ tiêu muối nhà ta một chút, tay cũng nắm, người đều ôm, mẹ nó hấn muốn phát hỏa. Nhưng là Lã Văn Tiêu bộ dạng sống chết quyết liệt ôm chặt lấy hấn, nghiêm túc lắc đầu, khê thì thầm bảo nếu thật sự nói ra, chính là bị đại tổ tông này chinh chết!

Trần Nguyên: người nghĩ ta sợ hấn sao?

Lã Văn Tiêu: đại ca không sợ, nhưng là Vĩ tẩu tử sợ.

Trần Nguyên: _____

Cho nên Trần A Nam đáng thương, hướng trời gào thét.

Mẹ kiếp, ngày trước sống một đời khổ đau cũng không gặp qua hấn, nay thế nào sống lại liền đụng tới kẻ khó chơi thế này?

"Được rồi, chia nhau đi kiếm bức tranh đi."

Trần A Nam khê liếc nhìn hấn, khó hiểu lắm lắm.

"Người cần tranh họa ta làm gì?"

"Vương đại ca" đưa tay gỡ phiến lá trên đầu nàng, một bộ bình thần nói.

"Lấy lại thứ thuộc về mình có gì không được?"

Trần A Nam chấn động, gò má kì dị ửng hồng. Nàng tay chân lúng túng, trong ngực lại như một mớ bòng bong phức tạp, nàng không hiểu lại không muốn hiểu, lia mắt sang chỗ khác, nhân lúc hấn nhẹ buông đôi tay trên eo nàng, A Nam lách nhẹ nhàng, lần váy hồng theo bước chân vội vàng của nàng biến mất. Chỉ để lại âm thanh có chút ôn nhuận của nàng.

"Ta đi bên này xem sao."

Đề lại "Vương đại nhân" bàn tay còn vuron trên không trung, một thân như từng đứng đó.

Dung nhan xinh đẹp không khỏi nhuốm vài phần dờ khóc dờ cười.

"Chủ tử."

Ánh hộ vệ một thân hắc nhân từ trong đồng lá rụng phi tới, chỉ thấy hắc nhanh chóng đánh ngất hai vị tiểu thiếp kia, sau đó nhân lúc xung quanh không có ai, từ trong ngực, lôi ra một ống tre nhỏ, hai tay dâng lên.

"Kính thành có lệnh đưa xuống."

Bàn tay như ngọc tượng điêu khắc cầm lấy, ống tre vốn còn đỏ đột nhiên hóa phấn bay đi, để lộ ra một mảnh giấy màu.

Đôi hắc mâu trước sau đen láy, trong như mặt hồ soi gương, mảnh giấy màu hóa thành bụi, chỉ thấy hắc hướng mắt về phía Trần A Nam đã biến mất, khóe môi như có như không buông tiếng thờ dài nhỏ.

Trần A Nam dung nhan có chút cứng đờ nhìn phong cảnh xung quanh, nhà cao cửa rộng, ao hồ cá nhảy, không khỏi cảm thán quan tham quả nhiên mạnh mẽ.

Làn váy dưới chân nàng lay động, Trần A Nam cứ thế đợm bước, nàng không nghĩ muốn lấy lại bức họa, vốn cũng không để ý những chuyện phiền phức thế làm gì, nàng chỉ là nhân cơ hội, tránh xa nam nhân mặt hoa kia một lúc, để nàng có thể quay về trạng thái bình thường, tâm không chấn, tính như núi cao.

A Nam không hiểu, lại cảm thấy mơ hồ sợ hãi, người nam nhân kia đối nàng không quen không biết, ấn tượng về hắc cùng lắm chỉ là một đại nhân vật nào đó, là khách quý của tỷ phu cùng tẩu tử, thế mà lại dám một bước nắm tay hai bước sờ nắn, con mẹ nó, nàng quả thật muốn phát hỏa cháy rụi hắc.

Lại có nhớ tới hắc vô sỉ đùa bỡn mình, Trần A Nam dưới chân đá một cái, viên sỏi liền bay thẳng mấy cái vào mặt hồ vốn còn tĩnh.

"A!__"

Lỗ tai nàng khẽ động, nhạy bén nghe ra âm thanh hốt hoảng kì lạ nho nhỏ kia, Trần A Nam mở to đôi con ngươi to tròn xem xét xung quanh, chỉ thấy ngoài cây chỉ có cảnh, ngay cả một bóng người cũng không thấy, sau đó nàng mất khê neho một cái, chân nhún nhẹ nhàng nhảy phốc lên cành cây trên đầu. Trần A Nam tìm đập bưng bưng, rón rén hướng phía sau đám hoa cỏ bên bờ ao bò tới.

Lúc nàng nhìn tới vật thể phía sau, Trần A Nam không khỏi kinh ngạc, thế nào lại có tiểu hài tử ở đây?

Chỉ thấy tiểu hài tử quần áo tuy là vải tốt, nhưng nếu so với đám hạ nhân trong Hầu phủ chính là chỉ có hơn một chút mà thôi, hắc thân người nhỏ bé, toàn thân gầy guộc, hai tay nhỏ sống chết che mờ, đôi con ngươi ngập nước sợ hãi run thân người, một bộ dạng kinh hãi đến vậy, Trần A Nam tâm đều muốn sâu đi.

"Hóa ra người trốn ở đây!"

Sau đó đột nhiên từ đâu xuất hiện bóng dáng một tên hạ nhân chạy tới, hung bạo nắm lấy cổ áo tiểu hài tử, hạo đũa nhỏ khóc rống lên, sợ hãi gãy dựa.

"Buông ô ô!"

"Tập chúng ngươi lại dám trốn! Để xem hôm nay gia có đánh chết ngươi không!"

Dứt lời quăng hắc xuống đất, liên tục đá mấy cái.

"Ô ô! Ta muốn tìm nương! Hu hu!"

"Khóc con mẹ ngươi! Á tiện tì kia không thể cứu ____"

Lời chưa dứt chỉ thấy tên hạ nhân đó liền như điều đứt dây, bất tỉnh ngã xổng xuống.

Lộ ra dung nhan lạnh lẽo của Trần A Nam, trên tay còn cầm viên gạch quảng bữa bên tường, nàng tức giận đến thổ huyết, đũa nhỏ như vậy còn dám đánh không nương tay, có phải con người nữa không?

Trần A Nam quăng viên gạch đi, bước qua bóng dáng bất tỉnh của tên hạ nhân, đi tới hướng tiểu hài tử còn đang hoa dung thất sắc đằng kia, chỉ thấy hắc hướng nàng đáng thương bộ dạng, sợ hãi đến không dám mở lời.

A Nam tâm mỏng, hướng hắc nhẹ nhàng cười, ôn nhu kêu.

"Không sợ, tỷ không đánh đệ như hắc, đệ nhanh chóng chạy đi đi, trước khi hắc tỉnh lại sẽ bắt đệ."

Tiểu hài tử nghe âm thanh ôn nhu của nàng, lần đầu trong suốt những năm tháng bị đầy đọa, mới có người hướng hân thân thiện, nước mắt liền rơi tí tách, nước nỡ khóc lóc.

"Đệ__ đệ muốn tìm nương hu hu__ nhưng không, không biết đường hu hu.."

Trần A Nam ôi chao một tiếng, thay hân lau nước mắt, nhìn hân cũng xấp xỉ tiểu Mạch, nhưng lại không béo tốt như Mạch Mạch nhà nàng, ngược lại khổ cực gầy gộc, đáng thương vô cùng.

"Được rồi, tỷ đưa đệ đi kiếm nương, đệ có biết chỗ ở của nương đệ tên gì không? Ở trong Hầu phủ sao?"

Tiểu hài tử dưới đôi tay vỗ về của A Nam, tiếng khóc liền nỉ non, sau đó ấp úng nói ra, hân bảo hân cùng nương vốn sống ở Hầu phủ tại tiểu viện nhỏ, nhưng là cách đây một năm hai mẫu tử bị ép chia cách, bọn họ dẫn nương hân đi, để lại hân một mình, sống những ngày tháng khổ cực, liên tục bị những tên hạ nhân chà đạp, chỉ muốn tìm nương, nương sẽ bảo vệ hân.

"Đệ cùng nương đệ gọi là gì?"

Trần A Nam hướng hân tâm sự, nhẹ nhàng vỗ đầu hân.

"Đệ__ nương đệ thường kêu đệ a Chiêu, còn nương được người khác gọi là Lã Nhi."

Trần A Nam gật gật đầu nhỏ, ôm hân lên tay, hân nhẹ đến khiến nàng không khỏi vì hân đau lòng, hướng hân cười ôn nhu, sau đó nhún chân, dùng khinh công quật của mình bay đi.

"Đi, ta đưa đệ tìm Lã phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Có chút vô lại

Trần A Nam ôm tiểu hài tử trên tay phi trên nóc nhà, mũi chân thoăn thoắt như mèo, tuy không thể như các vị anh hùng giang hồ hào kiệt một mũi chân phóng bay vạn dặm, nhưng nàng cũng có thể lợi dụng bàn đạp mái tôn nhiều lần, di chuyển nhẹ nhàng, hơi thở không lệch, cũng xem như là nhân tài đi?

Cho đến khi A Nam diện kiến Lã phu nhân, cũng đã là chuyện của một khác sau.

Trần A Nam tà áo nhẹ nhàng tung bay, hạ chân xuống mặt đất, nàng có chút kinh ngạc nhìn cảnh vật xung quanh. Hầu phủ nữ quyền nàng đã đi hết, nhưng lại không thấy bất kỳ bóng dáng của cô nương nào, sau đó nàng bắt cóc một tên hạ nhân, trước khi đánh hân bất tỉnh liền nghe tới còn một khu dinh viện dùng để nhốt các nữ quyền, A Nam có chút không tin được mà nhìn, nơi đây có khác gì chốn miếu thờ bỏ hoang? Nếu lãnh cung trong truyền thuyết được nhắc đến, chắc cũng là một bộ dạng thế này.

Tiểu Chiêu ngồi trong lòng nàng, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cánh tay A Nam, cất tiếng nói non nớt nhỏ bé của mình lên hỏi nàng.

"Tỷ tỷ, nương ở nơi này sao?"

Trần A Nam trầm tư, khẽ đáp lại hân.

"Tỷ không biết, chúng ta đi vào xem thử đi."

Nàng một bộ ngờ vực ôm đứa nhỏ tiến vào, cảnh vật hoang tàn, xung quanh yên tĩnh đến lạnh lẽo, nơi nơi ảm đạm, không một ánh lửa, không một nhân khí.

"Nơi này có ai không?"

Trần A Nam khẽ cất tiếng, âm thanh nàng vang vọng khắp nơi, không một tiếng trả lời, ngay cả tiếng côn trùng cũng không nghe thấy. Trần A Nam cảm thấy có điều kì lạ, chẳng phải tên hạ nhân kia bảo nơi này là chốn cầm tù của tất cả nữ quyền sao? Thế thì vì sao ngay cả một bóng người đều không thấy? Nàng đi từng căn phòng, xem từng ngõ ngách, quả nhiên chẳng có ai.

Kì lạ, nhất định có uẩn khúc ở đây.

"Tỷ.. nương của đệ.."

Trần A Nam nhìn đôi mắt ướt át của đứa nhỏ trong ngực, cảm thấy lòng náo nức. Nàng há miệng, chữ từ chưa kịp ra khỏi họng, đột ngột bên tai nhay bén, nghe tới âm thanh hít thở rất nhỏ.

Phải nói là cực kì suy yếu.

Trần A Nam cảnh giác, lòng tơ đều dựng đứng, nằng đi theo học tài Nhạn Bắc, ngoài chữ nghĩa một bụng thơ văn, thì hai thứ nằng giỏi nhất khi được Lâm Duật chỉ dạy, chính là khinh công có chút què quặt cùng với thính giác nhạy bén, nằng có thể không cảm giác được nội lực của người khác, nhưng âm thanh thì nhất định tốt hơn người thường.

Lâm Duật từng nói, đó là thiên phú dị bẩm của mỗi người.

Cũng bởi vì thế mà nằng có thể dựa vào âm luật, âm gió qua mỗi cước quyền của Lâm Duật, học hết công phu của hắn, mỗi lần như thế đều bị hắn bộ dạng khóc tang cha mẹ, ai oán nhìn nằng.

Trần A Nam đưa tay ra hiệu với tiểu Chiêu, thầm dặn hắn im lặng. Tiểu Chiêu con người ngập nước mở to, hai tay bịt chặt miệng nhỏ, ngay cả hít thở đều không dám lộ liễu, hoàn toàn nghe lời nằng.

Trần A Nam chân lướt nhẹ như bông, hướng về phía phát ra âm thanh, một đường đi đến cuối cùng, chạm mặt nằng, chỉ là một bức tường bình thường. Nhưng là từ nơi này, âm thanh lại càng rõ ràng.

Nằng bàn tay gõ mặt tường, nghe thấy kết cấu gạch không đều, xung quanh chặt chẽ, chính giữa lại mỏng hơn vài lớp, Trần A Nam tâm khê chấn động, nếu nằng đoán không sai, đây chính là mật thất.

Nhưng là làm sao để mở ra đây?

A Nam có chút oán hận khi hồi đó không chạy theo chân Lâm Duật đi đào mộ người khác làm trộm, nằng chỉ biết mỗi khi Lâm Duật hắn rảnh rỗi, sẽ đi ra ngoài mấy ngày, khi về chính là ngân phiếu đầy người, chỉ có lúc nằng quán lấy hắn không buông tra hỏi, hắn liền nói nằng là hắn đi trộm, mà kì diệu lại là trộm mồ.

Trần A Nam tò mò, hỏi hắn rất dễ trộm đúng không, chỉ cần đào ba thước đất, mở hòm là được, hắn lúc ấy khinh bỉ nằng chí hướng thấp bé, còn kêu muốn trộm mồ giòi, phải thuộc hết chín chín cách hóa giải mật thất, cho nên hắn mới phải rời đi mấy ngày như vậy.

Giờ đây A Nam thật ân hận, đáng lý ngay lúc hắn nói, nằng nên bám lấy và học sạch chín chín cách mở mật thất đó a!

Bây giờ mật thất ở trước mắt, nằng lại túng quẫn không biết phải làm sao. Đập vỡ tường thì lại không có sức lực ấy.

Trần A Nam đi tới đi lui, khê suy nghĩ có nên chạy đi kiếm Lâm Duật hay không? Nhưng lại e sợ hắn cao chạy xa bay, có về cũng không nhìn thấy.

Hầu phủ có mật thất, nhất định là cất giấu những chuyện không tốt. Dù gì Liêu thành đó giờ nổi tiếng thành quan tham, nằng lại không tin tưởng đi kiểm quan phá mật thất.

Cho nên Trần A Nam suy tư, nghĩ ngợi đến đau đầu.

Rồi đột ngột trong đại não nằng xuất hiện bóng hình trắng tấp như tuyết, một bộ hắc bào lãnh ngạo, dung nhan họa thủy.

Trần A Nam có chút ngây ngốc, sau đó liền nổi giận, vì sao lại nghĩ tới hắn?

Vì sao trong lúc cần thiết, lại nghĩ tới hắn?

Hắn cùng nằng, không quen không biết.

Trần A Nam lắc đầu, lại không muốn nghĩ tiếp, nghĩ có lẽ nên kiểm đồ cạy hư bức tường này, nhưng là khi nhìn tới tiểu hải tử trong ngực, dung nhan hắn thanh thuần, hy vọng rõ ràng đặt ở nằng.

Trần A Nam có chút lúng túng, sau đó cắn răng một cái, hận bản thân không tiền đồ.

Nằng ôm lấy hắn, xoay người hướng tới cổng Hầu phủ bay đi.

Dù gì nếu phá được mật thất, nằng nghĩ cũng có lợi cho hắn, bởi nằng không phải ngốc tử, cũng có thể đoán ra hắn tới Hầu phủ không hoàn toàn vì bức tranh của nằng, là điều gì nằng lại không muốn đoán, nhiều khi biết quá nhiều, Trần A Nam lo sợ phiền phức lún chân.

Trên đường quay về, tiểu Chiêu ngồi yên trong lòng nằng, khe khẽ cất giọng nói.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi kiếm người hỗ trợ, đệ ngồi yên, cẩn thận một chút."

Sau đó chân gia tăng lực, bay như chim sáo.

Trong lúc A Nam bay nhảy trên mái nhà, chợt nằng nhìn thấy dưới kia có hai bóng dáng nằng quen thuộc, còn không phải là đại ca cùng tỷ phụ sao?

Chỉ thấy bọn họ như hai mảnh thú, khí huyết bùng bùng đánh rồi trôi gô hết tất cả hạ nhân ở Hầu phủ, Trần A Nam tò mò, liền bay xuống.

"Đại ca, ở đây có chuyện gì vậy?"

Trần Nguyên nghe tới âm thanh của tiểu muội, liền cùng Lã Văn Tiêu nhìn qua, sau đó kinh ngạc trừng mắt.

Sao mỗi lần nàng xuất hiện đều phải ôm một đứa trẻ vậy?

Thật khiến người khác đồ mồ hôi.

"Muội tử, đây là..?"

Lã Văn Tiêu bước tới gần, tò mò nhìn đứa nhỏ nép vào ngực A Nam, Trần A Nam lắc đầu bảo.

"Muội sẽ nói sau, các huynh ở đây làm gì?"

"À, bọn ca được lệnh trôi hết đám hạ nhân này. A Na tới đây, ca có thứ đưa muội."

Trần A Nam tới gần đại ca, chỉ thấy hắn từ ngực lấy ra một cuộn vải gấp lại, nhét vào tay nàng, Trần A Nam sờ sờ, hỏi hắn.

"Cái gì đây?"

"Là tranh họa muội, ca tìm được dưới gối của Mục Vạn."

Tay A Nam run bần bật, nghĩ tới mỗi đêm tên trư nam nhân kia đều sờ sờ rồi nhìn bức tranh trong tay nàng, A Nam cảm thấy ghê tởm muốn đốt nó thành tro.

"Phải rồi a Na, muội ở đây là tính đi đâu?"

"Muội đi kiếm Vương khách nhân."

Lã Văn Tiêu chân khẽ khụy, sau đó như bị bắt tông mà nhìn xung quanh, cảnh giác nguy hiểm, bởi ba chữ Vương khách nhân này nghe thật đồ mồ hôi.

Sau đó A Nam không rảnh cùng bọn hắn hàn huyên, nàng cất tranh vào tay áo, ôm lấy đứa nhỏ, chân khẽ nhún liền nhảy phốc lên mái nhà, hai bước chạy đi.

Lã Văn Tiêu kinh ngạc trừng mắt, muội tử làm sao lại biết được loại khinh công này?

"Sao vậy?"

Trần Nguyên tay vừa cột dây thùng, vừa hướng Lã Văn Tiêu đang kinh hãi đứng đó nhìn theo bóng lưng tiểu muội. Chỉ thấy hắn vội vàng áp ứng chỉ theo hướng A Nam, run rẩy hỏi.

"Đại ca ___ muội ___ muội tử nàng làm sao biết khinh công?"

"Có gì kì lạ, nàng báỉ sư mười hai năm, biết chút công phu cũng tốt."

Dứt lời liền đánh ngất một tên hạ nhân vừa định mở miệng gào rống.

"Nhưng ___ loại khinh công đập lên mà bay này khắp giang hồ chỉ có Thần trộm.."

"Đệ nói cái gì?"

Trần Nguyên không nghe rõ người kia lầm bầm cái gì, chỉ vừa thất dây vừa hỏi lại. Lã Văn Tiêu lắc đầu, sau đó liền có điều yên lặng lâm vào trầm tư.

Lã Văn Tiêu quyết định sau này sẽ đi hỏi muội tử nàng.

Trần A Nam một đường bay ra cổng, sau đó nhìn thấy bóng dáng màu đen như từng kia vẫn đứng đó, hai tay chắp sau lưng, thế nhưng dường như biết nàng quay về, liền hướng về nàng, xinh đẹp khẽ cười.

Chân A Nam mém chút nữa liền trượt xuống té thẳng rồi, nàng thảm oán, quả nhiên họa thủy hại nước.

Trần A Nam hạ chân cách hắn không xa, ôm đứa nhỏ có chút ngượng ngùng, không biết làm sao mở miệng nói ra chuyện mất mặt, nghĩ tới phải nhờ vả hắn, kì dị hai má nàng trở nên đỏ bừng.

"Đi liền quay về có thêm đứa nhỏ, tiểu yến tước nàng quả nhiên có thể kinh hãi nhân tâm."

Trần A Nam khỏe môi co giật, nghe âm thanh hân, vì sao kì lạ lại khiến người ta dễ hiểu lầm? Nhìn vào người khác còn muốn chửi nằng cho hân____ cho hân đội cái kia__

Trần A Nam trừng hai mắt nhìn ý trêu chọc dưới đáy mắt hân, tức giận kêu.

"Đại nhân ngài đừng loạn ngôn. Tiểu nữ quay về là muốn cùng ngài đi phá một thứ."

"Ồ."

Trần A Nam tức giận, nhìn hân trước sau nhón nhơ, chẳng phải hân cần kiểm thứ gì ở Hầu phủ sao? Nàng đã ngầm gợi ý, hân không phải nên sốt sắng mừng rỡ đi theo sao?

"Ngài__"

"Đưa ta đứa nhỏ, nằng ôm hân suốt hội không mệt sao?"

Cắt ngang lời nàng, sau đó còn đột ngột ôm tới đứa nhỏ a Chiêu, hành động dứt khoát như mây bay, không đợi nàng giành lại, chỉ thấy hân ôn tồn đưa cho vị đại ca toàn thân màu đen, trước đây còn kẻ gurom vào cổ nằng ôm lấy tiểu hài tử, Trần A Nam trợn mắt, tức giận thốt.

"Ta không mệt, trả ta a Chiêu."

"Nàng không mệt, nhưng ta thấy phiền."

Sau đó hướng nàng dung nhan xinh đẹp nghiêm túc, lại có ba phần ý vị vô lại, chưa đợi A Nam thốt lên điều gì liền móng sói chụp móng cừu, thân nhiên nói.

"Đi thôi, đi phá đồ theo ý nàng."

Dứt lời liền kéo A Nam bay đi, Trần A Nam hai mắt trợn to, cảm thấy cứng họng với tên vô sỉ mặt hoa như hân.

Theo ý nàng? Còn không phải hân cũng muốn sao?

Vô lại nam nhân!

Mề Bối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mật thất

"Nha đầu, là chỗ này sao?"

Trần A Nam hai chân có chút loạn choạng, oán hận nhìn bóng lưng như từng trước mắt đang ngấm nghĩa bức tường nơi nàng nghi là mật thất. Hân khinh công tốt không có nghĩa nằng cũng giống vậy, một đường bay đi, nằng ba lần bốn lượt mém nữa đã trượt chân để mặc hân kéo đi như bao gạo, nếu không phải nằng nhanh trí, nhân lúc hân chuyển hướng mà tốc độ giảm đi, tranh thủ lấy bàn đạp trên mái tôn, sau đó nín thở theo hân bay lên, khiến cho bây giờ chân nằng đều thuộc dạng khí lực mất, xú chút nữa đã ngã chổng hai chân lên trời rồi.

Oán thì oán nhưng Trần A Nam vẫn là trước sau ôn nhuận, lạnh lùng khẽ ừ một tiếng, sau đó ở trong đầu ra sức YY đánh người kia một trận.

Vốn nằng vẫn còn YY, thì bên tai lại âm âm nghe âm thanh như tiếng bánh xe ngựa chạy, bên hông bị người cầm lấy, phốc một cái đã rời xa mật thất một khoảng cách. Trần A Nam hai mắt trợn trừng kinh ngạc nhìn bức tường tự động di chuyển, tách ra làm hai, có lẽ đã lâu không kích hoạt nên có chút nặng nề bụi bân trắng xóa, sau đó lộ ra một con đường nhỏ chỉ có thể vào từng người sâu hút đen thui, lần đầu trải qua sự kiện như vậy, Trần A Nam không khỏi rung mình.

"Quả nhiên là hân biết cách mở__"

Trần A Nam khẽ lăm bằm, vốn tưởng tiếng cửa mật thất mở ra âm ỉ như vậy sẽ chẳng ai nghe thấy, thế mà người bên cạnh lại như có như không, hướng bên tai nằng ghé tới khẽ thì thào.

"Nàng có muốn biết không?"

Mùi hương nhàn nhạt của hân liền vòn quang thân người A Nam, như kiểu nhốt nằng lại tứ phía, sống hai kiếp cũng chưa từng bị đùa giỡn thế này, Trần

A Nam hai mắt tròn trừng xấu hổ, khẽ lách người tránh xa hắn, đoan đoan chính chính mà nói.

"Đại nhân, nam nữ thụ bất tương thân."

Ngụ ý rõ ràng: tránh xa bốn cô nương.

"Vương đại ca" khỏe môi khê cong, đôi hắc mâu lướt qua dung nhan nàng, sau đó liền nhanh như cắt, móng sói chụp lên, tay cừu nhỏ bé của A Nam liền lại yên vị quay về chỗ cũ, Trần A Nam chấn kinh, không ngờ hắn lại có thể vô lại như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật lại có thể đùa giỡn nàng, dù xung quanh tiểu viện này chỉ còn mỗi nàng và hắn, cùng với mật thất sâu hút đen thui kia, Tiểu Chiêu cùng hắc ám đại ca đã bị tên nam nhân trước mắt hạ lệnh ở lại chốn cũ, nhưng cũng đủ để A Nam tức giận xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng, so với một dạng ngày thường lạnh nhạt, thì chính là một bộ sống động linh khí.

"Người___!"

"Chúng ta đi thôi."

Nam nhân này mặc kệ nàng xấu hổ vậy vùng, ánh mắt to tròn trừng trừng tằm lưng của hắn, vẫn trước sau thản nhiên cầm lấy tay nhỏ của nàng, kéo vào mật thất.

Trần A Nam nghiêng răng, lại khí lực không bằng người ta, càng ngại hắn dờ chừng thần kinh, thay vì nắm tay lại ôm nàng, cho nên liền nhẫn được sẽ nhẫn, một bụng nhịn xuống theo sau hắn đi vào.

Đường mật thất chật hẹp, lại tối đến có giờ nắm ngón tay cũng sẽ không thấy, đường đi chỉ có thể đi một người, cho nên hắn đi trước nàng theo sau, duy chỉ có hai tay nắm lấy, từ từ mà đi.

Trần A Nam không thể thấy đường, dưới chân chỉ có thể bước từng bước, con đường dưới chân không bằng phẳng, lúc gồ lúc lún, đã mấy lần nàng chặt vật xiu té, nhưng là đều té dựa vào tấm lưng của người trước mặt, một lần hai lần nàng còn có thể mặt mũi xấu hổ đỏ bừng giấu trong bóng tối, phần hận nghe hắn cất tiếng cười khê treu chọc, nhưng lập đi lập lại nhiều lần, tới nỗi mỗi lần chân lại vấp, Trần A Nam chỉ khẽ tròn mắt mà thở dài.

Nàng không khỏi oán kẻ làm ra mật thất này không có lương tâm nghề nghiệp, tốt xấu gì cũng phải lắp gạch cho đường đi bằng phẳng một chút chứ?

Nhưng loại mật thất này càng lúc càng âm thầm quỷ dị, đi càng sâu nhiệt độ càng giảm, dù gì thời tiết hiện nay bên ngoài chỉ mới vào thu, nhưng trong đây khí lạnh vờn quanh, hết như mùa đông có tuyết, lạnh đến lú cả lưỡi, quặp cả môi.

Trần A Nam trời sinh ưa ấm, trời lạnh đều sống chết chui vào chăn bông ấm áp có lò sưởi bốn góc để nằm, đến nỗi khi còn học ở tiểu viện nhà của sư phụ, chính là khắp nơi đều có lò sưởi, mùa đông năm nay chán trong nhà nhiều hơn năm ngoài, Lâm Duật không khỏi nhiều lúc chê nàng nữ nhi, còn sư phụ chỉ trước sau bình thản, mùa đông cũng như mùa hè, vật áo mở rộng, đón khí trời.

Trần A Nam nghĩ ngợi ngẩng người nhưng rồi sau đó bị cái lạnh làm tỉnh, không khỏi run rẩy, ảo não nếu biết đã đem theo áo bông rồi.

Sau đó trên tay nàng đột nhiên từ lạnh sang ấm, sau đó khí ấm như dòng suối nhẹ chảy xuyên khắp cả thân người, Trần A Nam kinh ngạc, tay tự giác nắm chặt tay của người kia một chút, ấm càng thêm ấm, sau đó không khỏi nhe răng gan tị, quả nhiên có nội lực là điều tốt. Nhìn xem lạnh liền vận một chút khí huyết đều ấm áp, ngay cả người bên cạnh cũng có thể truyền qua, A Nam khẽ thở dài, vừa ghen tị vừa hâm mộ không thôi.

Cho nên tay nhỏ của nàng theo quán tính gần hơi ấm mà khẽ động, vốn hờ hững để người ta nắm lấy, bây giờ chính là vui vẻ mường đoán đan xen, vì đi ở phía sau cho nên Trần A Nam có chết cũng không nhìn thấy dung nhan gió xuẩn mon môn của người kia, chính là hải long vô cùng.

Thậm chí hắn còn nghĩ ngợi, mật thất kiểu này cũng rất tốt, về sau lại kêu người làm thêm vài cái giống vậy.

Nếu Trần A Nam nghe được suy nghĩ của hắn, không nói hai lời nhất định đánh chết hắn. Dù là đánh trong trí tưởng tượng...

Đi được một lúc, rốt cuộc Trần A Nam cũng nhìn thấy ánh lửa, dù là ánh lửa rất nhỏ nhưng vẫn có thể soi sáng cảnh vật xung quanh, đường đi cũng không còn chật hẹp như ban đầu, lúc Trần A Nam nhìn tới đã là cảnh tượng khiến nàng chấn kinh vô cùng.

Chỉ thấy phía trước là cảnh tượng tù lao, ánh lửa nhỏ xíu vàng vọt, chiếu không hết số lao tù kéo dài đó, nơi ở ẩm mốc, những thứ không sạch sẽ rất nhiều, còn có giữa đất lại có bộ xương trắng trên bàn chông, nhìn thế nào cũng quá dọa người. Trần A Nam tuy cuộc sống nàng ở thôn dân, nhưng gia đình lại không nghèo túng, bên ngoài lại có tiền, cho nên sống cũng rất tốt, chưa bao giờ ngửi tới mùi vị ẩm mốc hôi thối tanh tưởi này, cho nên lòng ngực như bị đá đè lên, thật muốn một phát nôn ra, nhưng là sáng giờ bỏ bụng có một chút thức ăn đã tiêu hóa hết, cho nên muốn nôn cũng không nôn được, chỉ có thể biến sắc mà nhìn.

Mặc dù nàng kinh ngạc có, sợ hãi có, nhưng vẫn không đến nước có thể bất tỉnh, dù gì sống hai kiếp người, có đau thương gì không trải qua, cho nên cảnh tượng trước mắt chỉ chấn động một hồi liền rất nhanh biến mất, sau đó nàng nghĩ ngợi, Hầu gia thế nhưng lại có tù lao trong phủ, nên biết Đại Tấn pháp luật có quy định, trừ hoàng thất, Đại Lý Tự cùng các vị quan thẩm tra ra, không cho phép bắt kì phủ gia nào xây dựng tù lao riêng mình, ngay cả những gia phủ vọng tộc cũng chỉ có thể bắt nhốt hạ nhân, giam hạ nhân trong nhà chứa củi mà thôi. Mà Hầu gia Mục Vạn cao lắm cũng chỉ là Hầu tước của một Liêu thành nhỏ bé gần biên cương, lại dám xây tù lao cho riêng mình, nếu điều tra ra, cũng đã là phạm tội tịch thu của cải rồi.

Cho nên mới nói, mật thất quả nhiên không có gì tốt.

Tay Trần A Nam bị kéo, nàng nghi hoặc nhìn sang người bên cạnh, chỉ thấy hắc không biết từ lúc nào nhìn nàng, cong khốe mỗi hướng nàng xinh đẹp nói.

"Bên kia có người, nàng có muốn đi qua không?"

Trần A Nam đương nhiên biết đằng trước những nhà tù không được ánh sáng chiếu tới có người ở bởi nàng nghe thấy được tiếng hít thở, còn có tiếng sụt sịt nức nở nhỏ nhỏ, không phải của một người, mà là rất nhiều người.

Trần A Nam gật đầu, "Vương đại ca" với tay cầm lấy lồng đèn cũ kỹ, đốt lửa, sau đó hai người cùng nhau đi qua.

Ánh lửa chiếu tới, Trần A Nam lúc này mới chân chính kinh ngạc đến biến sắc, bởi phía sau tù lao, chính là hàng chục người bị nhốt, tất cả đều là nữ tử!

Chỉ thấy các nàng quần áo ẩm mốc hôi thối, tóc tai bù xù rối loạn, thân người gầy như Bạch Cốt Tinh, da dẻ vàng vọt xanh xao, chứng tỏ đã bị nhốt rất lâu rồi, xung quanh chỉ có thùng nước không biết sạch hay bẩn, nhưng chắc chắn đã bị bỏ đói.

Bọn họ thấy có ánh sáng, lại thấy có người, tất cả đều như cùng một bộ dạng kinh sợ lùi nép vào góc tường ẩm mục, ngay cả chỗ đó còn có con chuột con gián đều không ngại bò qua, hoàn toàn sợ hãi đến nín thở.

Trần A Nam lần đầu nhìn tới cảnh này, không khỏi chấn kinh mà thở hắt.

Tên Mục Vạn này quả nhiên ____!

Mu bàn tay được người vỗ lấy, như được thuận khí, Trần A Nam lúc này mới có thể bình tĩnh, nàng hướng về đám nữ tử ấy, lộ ra dung nhan ôn nhuận, nhu thuận khẽ nói, không nghĩ dọa các nàng sợ hãi.

"Lã Nhĩ?"

Đám nữ tử nhìn cô nương trước mắt một thân ôn hòa, hướng các nàng nụ cười trong vắt, dịu dàng như hoa lan, các nàng tuy vẫn sợ hãi nép người, nhưng là đều nhìn nhau một cái, sau đó ở giữa chục người ấy, có một người chậm rãi bò tới, chỉ thấy nàng ấy vẫn giống các nàng kia chật vật, gầy đến đáng thương, dung nhan bần thiêu, run run giọng khàn khàn hỏi.

"Cô nương biết ta?"

Trần A Nam nhìn nàng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một chiếc vòng phi thủy màu xanh rất đẹp, chiếc vòng dưới ánh lửa sáng lên, chỉ thấy nữ nhân kia dưới đất hai mắt đục mờ, nhưng là khi nhìn tới vòng phi thủy, chính là thân người lợi hại run lên, Trần A Nam đến gần tù lao, nhẹ nhàng hạ người, từ tốn hỏi.

"Lã phu nhân, cô còn nhận ra vật này không?"

Lã Nhĩ dung nhan bần thiêu, hai mắt đục ngầu, duy lấp lánh chỉ là hai dòng lệ tuôn trên mặt, ánh lên mùi oán hận đau lòng, hai tay vươn ra từ khe hở song chắn, muốn vuốt lấy chiếc vòng phi thủy trên bàn tay trắng nõn của A Nam, nhưng lại chần chừ, như sợ là mộng, chạm một cái liền biến mất.

Nàng khàn khàn giọng, run rẩy đáp lời.

"Biết ____ đương nhiên biết. A Chiêu ____ a Chiêu hắc ____"

Lời không nói hết liền nghẹn ngào, tiếng khóc vang âm ỉ khắp chốn tù lao ẩm mục.

Quả đúng là vòng phi thủy trên tay của A Chiêu, lúc trước khi nàng đi, hắc đã gỡ ra đưa nàng, nay nhìn Lã phu nhân thế nào xúc động sợ hãi, tâm Trần A Nam không khỏi vì vậy mà bàng hoàng.

Trần A Nam nàng nhìn ra đôi mắt của vị Lã phu nhân này có vấn đề, nhưng là dù vậy khi nàng đưa ra chiếc vòng phi thủy đã theo trên người A Chiêu mấy năm, nàng vẫn kì lạ nhận ra.

Nếu nói thần kì, thì chính là tình mẫu tử của họ thần kì.

Trần A Nam nhẹ nhàng đặt vòng tay vào đôi tay gầy guộc nhăn nhúm của nàng, nhìn nàng thế nào run rẩy cầm chặt hai tay, hai mắt tròn to bật khóc, không dám chớp lấy như là nàng sợ hãi, sợ một khắc được gần gũi hơi ấm của nhi tử nàng nhưng nhớ đau lòng mấy năm nay sẽ biến mất, nàng lại quay về với bóng tối hôi thối vô tận, đau khổ cùng đản vật, lay động đến hàng chục nữ tử khác cũng như nhớ nhà mà nghẹn ngào.

"A Chiêu đệ ấy rất nhớ cô."

Trần A Nam ngồi nhìn các nàng khóc nỉ non, âm thanh đau lòng cùng bi thương đánh vào lòng nàng khó chịu. Nhưng vẫn giữ thiện ý hướng về các nàng, ôn nhuận nói ra tấm lòng của A Chiêu với Lã phu nhân, quả nhiên Lã phu nhân khóc càng thảm thương, chôn sâu chiếc vòng phi thủy vào lồng ngực, như muốn giữ lấy hơi ấm của nhi tử.

"Ta biết ____ biết hắc nhất định rất khổ sở ____ là do ta không tốt, không thể chăm sóc hắc ____ a Chiêu hắc ____ hắc ____"

Trần A Nam vươn tay xuyên qua song chắn, vỗ nhẹ lên đôi vai gầy guộc của nàng, không ngại nàng một thân bản thủ, ôm lấy đỡ dành, ra sức an ủi.

"Lã phu nhân, cô nhất định cũng rất khổ sở, nhưng bây giờ A Chiêu hẳn rất cần cô, cô đừng khóc thương tâm ở chỗ này, đợi đến khi gặp hẳn lại không có sức lực để đi. Cô chả phải chịu đựng tới giờ, cũng là vì A Chiêu sao?"

"Cô __ ý cô nương __"

"Đúng vậy, ta định đưa mọi người ra ngoài."

Âm thanh của A Nam như một đòn đánh thẳng vào tất cả nữ tử ở chốn này, chỉ thấy các nàng điên cuồng âm ỉ, nhìn nàng trân trối như kiêu là nàng điên rồi. Lã Nhĩ tay gầy nữu lấy A Nam, run giọng khàn khàn chấn kinh nói.

"Cô nương __ cô điên rồi! Hầu gia nhất định sẽ giết cô!"

"Giết ta?"

Trần A Nam kinh ngạc, Lã Nhĩ ngón tay chỉ tới bộ xương trắng đàng kia, dung nhan biến sắc lợi hãi, nhưng là đôi mắt dù đục ngầu, vẫn ánh lên tia hận thù đau đớn, run giọng phần hận nói.

"Người đó __ vốn định cứu chúng ta ra khỏi đây, cô nhìn xem, bây giờ còn không phải là một bộ xương khô sao? Cô có biết hẳn làm sao mà chết không? Hầu gia cho người giết hẳn ở trước mắt chúng ta, xẻo thịt hẳn chỉ chừa lại bộ xương trắng! Cô nương __ chúng ta bị thế này là đủ rồi, lòng tốt của cô nương chúng ta cảm kích đội ơn, nhưng không thể để cô chết oan như vậy được! Xin cô __ van xin cô chạy đi __ đừng để hẳn nhìn thấy cô __"

Trần A Nam không thể diễn tả hết sự chấn kinh của mình, nàng không thể tưởng tượng nổi, Mục Vạn kia lại có thể làm cần đến như vậy?

Trần A Nam không thể tin nổi mà thốt.

"Mục Vạn kia tự xây tù lao, bắt nhốt dân nữ vốn đã không thể tha thứ rồi, hẳn còn dám tự nhiên giết người? Rốt cuộc hẳn đem pháp luật Đại Tấn để ở đâu? Có người mắt tích quan huyện lại không tra xét?"

Một trong đám nữ tử kia có người nghe Trần A Nam nói liền quay người nhìn vào khoảng không, sau đó nhếch khóe môi vốn nứt nẻ không ra hình của mình, mui phần trêu chọc, mui phần bi ai, mui mai nói.

"Pháp luật? Khấp Liêu thành này ai chẳng biết đây là chỗ của quan tham? Quan huyện? Đều là một giuộc cả."

Trần A Nam đưa mắt nhìn nàng, sau đó khẽ hỏi.

"Các cô __ vì sao lại bị bắt vào đây?"

Nàng ta một bộ bản thủ, chạt vật, nhưng là đôi con ngươi lại có chút tinh táo, khi nghe đến câu hỏi của Trần A Nam, không chỉ một mình nàng ta ánh lên sự thù hận giận dữ, mà đa số các cô nương ở đây, đều như vậy.

Lã phu nhân đôi tay vuốt ve vòng tay phi thúy, đôi mắt đục ngầu như có như không nhìn A Nam, chỉ thấy nàng khóe môi mui mai, hận thù gần từng chữ.

"Hầu gia hẳn xem trời bằng vung! Tất cả nữ tử ở đây đều là những dân nữ hiền lành bị hẳn bắt để tuyên dâm, nhưng là bọn họ không chấp nhận làm thiếp, không chấp nhận để hẳn nhúng chàm, hẳn liền nhốt hết vào đây! Ngày ngày tra tấn, hẳn __ không có nhân tâm!"

Trần A Nam nhớ tới bộ dạng Mục Vạn ngày đó chạy tới nhà nàng náo loạn gà bay chó sủa, một tảng da gà liền nổi lên, nếu là nàng nhu nhược ở kiếp trước, có phải đã bị hẳn nhốt vào đây rồi hay không?

Có phải sẽ có kết cục như bọn họ hay không?

Tâm nàng không khỏi vì vậy mà lạnh lẽo.

Trần A Nam nhìn các nàng, thấy các nàng đáng thương chạt vật, lời thôi nhếch nhác, từ lúc nào mà địa vị của nữ nhân lại thấp đến hèn mọn đến vậy?

Các nàng vốn có thể có một cuộc sống bình thường, có một vị phu quân như ý, sống một cuộc sống vui vẻ, thế mà lại vì bọn quan thần một tay che mắt thánh thượng ở nơi xa, lộng hành ức hiếp, khiến người ta bộ dạng người không ra người, quý không ra quý, quả thật là ép người quá đáng!

Trần A Nam chân chính tức giận rồi.

Cho nên nàng càng phải cứu những nữ tử này, nàng biết bản thân không bản lĩnh, không thế lực, nhưng chứng kiến một cảnh này, nàng không thể trơ mắt bỏ đi, đặc biệt còn có lời hứa với A Chiêu kia, nàng đã hứa sẽ đem nương hẳn về.

Trần A Nam hướng các nàng tươi cười, đôi con ngươi như sao ánh lên, ôn nhu nhưng đồng dạng nói.

"Nếu đã vậy, ta càng phải đem các cô ra ngoài. Ta không tin lưới trời không lọt, pháp luật Đại Tấn chỉ để chơi đùa, ác giả tất ác báo."

Lã phu nhân cùng các nữ tử trong tù nhìn nữ nhân nhỏ bé trước mắt, dung nhan nàng xinh đẹp, yếu kiều như hoa, nhưng ánh mắt nàng lại thanh thuần, như mặt hồ soi gương, lấp lánh kiên nghị, đã động đến trái tim vốn đã mục nát vì cuộc đời lạnh lẽo hung tàn với các nàng, cái gì đó gọi là hy vọng dần dần nhóm lên, khóe mắt mỗi người như có như không ánh lệ, bi ai nhưng xúc động.

"Nhưng là tù chốn này ỏ khóa kiên cố, làm sao mà ____"

Lời chưa dứt chỉ thấy Trần A Nam mặt mũi kì dị biến sắc, hai má hồng như trái đào thom, cứng ngắc đưa đầu nhìn sang bóng dáng nam nhân nãy giờ đứng bên ngoài xem cảnh. Chỉ thấy nàng lúng túng, run giọng kêu.

"Khụ____ việc này có Vương đại ca giúp, các cô không cần lo."

Lúc này đám nữ tử mới chú ý tới bóng dáng người còn lại, ban đầu là do hấn bị bóng tối che lấp nên các nàng không nhìn rõ, nay nhìn tới, chính là kinh hồn bạt vía, miệng mồm há hốc, ngây ngốc vô cùng.

Trần A Nam chứng kiến cảnh tượng đặc sắc này, không khỏi trợn mắt một cái.

Sau đó thân người nàng bị người kéo lên, Trần A Nam lười nhác nhìn sang hấn, nhú mi ngụ ý:

Chuyện gì?

"Tránh ra một chút, Vương đại ca của nàng đến bê khóa."

Trần A Nam mặt mũi đỏ bừng, tức giận trừng hấn.

Lại dám trêu chọc nàng!

Hấn cười cười nhìn nàng, sau đó đến bên ổ khóa, vốn A Nam nghĩ hấn sẽ như trong các bản thoại đã sử, một nắm nghiền đồ thành tro tàn, nhưng là khi ổ khóa bị bỏ làm hai nửa lún lóc dưới sàn ẩm ướt, ánh kiếm chói đến lóa mắt nàng, Trần A Nam chính là híp mắt thăm nghĩ bản thân nên ít coi tiểu thuyết lại một chút.

Ổ khóa bể, tất nhiên sau đó sẽ là đưa người ra ngoài. Trần A Nam nhìn những vị nữ tử vẫn còn ngờ ngác, không khỏi lia mắt sang người kia trừng một cái, hồng thủy họa dân!

"Khụ____ mọi người đi thôi."

Lay tỉnh các nàng, sau đó hướng về hướng đi ban đầu vào mà đi, nhưng là đi chưa được ba bước đã bị người nắm lấy kéo về.

Trần A Nam hắc tuyến nhìn bàn tay nắm lấy tay nàng, chưa kịp hướng hấn giận dữ, đã bị kéo đi.

"Hướng bên này, đường kia bị chặn rồi."

Trần A Nam nghe hấn nói, lại nghĩ mật thất nàng hoàn toàn mù tịt, cho nên chỉ có thể phỏng mang trợn mắt, chịu trận đi theo bước chân hấn.

Sau đó hàng người dài đi rồi lại đi, hết vòng rồi lại quẹo, đến khi hai mắt A Nam hoa lên mới dừng.

Đến khi có ánh sáng, Trần A Nam không khỏi nheo lại hai mắt, bóng lưng cao ngất thẳng như tùng, vạt tia nắng như vòn quanh chơi đùa, Trần A Nam không khỏi ngờ ngác, cảm thấy thật hư hư thực thực.

Sau đó khi bên tai ầm ỉ tiếng khóc lóc, Trần A Nam mới hoàn tỉnh.

Nàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy mấy vị nữ tử kia quỳ rạp xuống đất, khóc đến đau lòng.

Đối với các nàng, giờ phút này chính là như giấc mộng các nàng hằng ao ước.

Chính là lần đầu tiên trong suốt từng ấy năm bị nhốt nhìn thấy ánh sáng. Lần đầu tiên cảm nhận khí trời, lần đầu tiên được sống lại với tư cách là một con người.

Nước mắt như mưa, như sông vỡ đê, ầm ầm bi thương rơi xuống, hòa tan vào lòng đất.

Trần A Nam không khỏi thờ dài, nhân sinh ngắn ngủi, lại chịu khổ cực như vậy, thật sự quá đáng thương.

Nàng nhìn người khác mà đau lòng, lại có người lẳng lặng nhìn nàng mà mỉm cười.

Mề Bối: Mẹ ơi gần 4000 chữ, tay liệt vì ý tưởng tuôn trào huhuuuu

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phẩm ngôn

Trần A Nam vốn rất tin vào "chuyện gì cũng có thể xảy ra" của nhân sinh, điển hình là sau khi đem Lã phu nhân về cho a Chiêu, chứng kiến một cảnh chấn động tâm lòng của người nhìn, cảm động đến nước mắt nước mũi xị xùi, Trần A Nam từ miệng của hai mẫu tử bọn họ mới biết được Lã phu nhân không hẳn là Lã phu nhân, cậu bé a Chiêu không hẳn là a Chiêu.

Lã phu nhân người này trước kia lại có thể là tiền chính thê của Hầu gia Vạn Mục, nàng ta xuất thân cao quý, vốn là đại tiểu thư của một bộ tộc sống ẩn trên núi Thiên Vinh, khắp Đại Tấn ai chẳng biết, Thiên Vinh nổi danh với muôn trùng kì thảo, chính là đại địa bàn của những kẻ bốc thuốc chữa bệnh, ngay cả thái y trong hoàng cung cũng yêu thích đến nỗi ba lần bốn lượt, cầu xin thánh thượng ban cho ngọn Thiên Vinh ấy. Nhưng đáng tiếc thay, phía trên đỉnh của Thiên Vinh, lại là nơi sinh sống của một bộ tộc, tuy dân số không đông đúc, nhưng lại có gia thế rất lớn, cũng bởi một nữ nhân từ bộ tộc đó lại có thể chỉ dùng một năm xuất núi, vươn lên làm phượng hoàng cao quý, đỉnh đỉnh thiên hạ của Tây Lương.

Cho nên dù cho họ ở Đại Tấn, nhưng không hoàn toàn là dân Đại Tấn, dù có nữ nhân làm hoàng hậu của Tây Lương, lại không vì thế mà thành người Tây Lương. Thế nhân truyền thoại, người bộ tộc này ngoại nhập bất xâm, không theo bất cứ một quốc gia nào.

Cho nên mới thầm gọi họ là Ngoại tộc.

Nghe nói, người trong tộc nhân này, mỗi người một thiên phú, tài năng vô hạn, không kẻ nào là như nhau, cũng bởi vì thế mà không ai dám ngó ngang tới, dù cho là thánh thượng của Đại Tấn dòm ngó Thiên Vinh, muốn ban cho thái y cũng không có cách nào, chỉ mắt nhắm mắt mở mặc cho bọn họ muốn làm gì làm. Miễn sao mỗi kì đều đóng đủ thuế cho thánh thượng là được.

Cho nên ngay lúc này A Nam thật sự kinh ngạc nhìn nhìn hai mẫu tử trước mắt, có đánh chết nàng cũng không nghĩ Lã phu nhân lại có thể là người của Ngoại tộc, vốn là một bộ tộc bí hiểm người người dè chừng, Mục Vạn dù có ba tòa thành cũng không có tư cách cùng một ngón chân của nàng thành hôn.

Lã phu nhân như nhìn ra A Nam thắc mắc, chỉ thấy nàng dung nhan lạnh như tiền, khóe miệng nhếch lên khẽ cay đắng, ôn tồn mở miệng kể chuyện.

"Vốn ta cùng Mục Vạn không quen không biết, ta vốn đã có phu, chỉ là tướng công nhà ta mệnh ngắn, một lần đi săn không cẩn thận trượt chân té xuống dòng sông có đá ngầm, nên chàng _____, ta cùng chàng trước đó không lâu có a Chiêu, vốn định cả đời ở trong tộc nuôi hán lớn lên, đủ lông đủ cánh rồi sẽ đi tìm tướng công, nhưng là có một lần ta không cẩn thận, xuất núi dẫn theo a Chiêu đi hái thuốc gần chân núi, sau đó a Chiêu bị người bắt, sau này hỏi ra mới biết là Mục Vạn đã mưu tính tất cả, hán muốn nữ nhân của Ngoại tộc, cho người ở dưới chân Thiên Vinh rờn rã mấy tháng trời để bắt người, vốn tộc nhân chúng ta ít khi xuất núi, nhưng nếu không phải tiểu đệ của ta chân tay bị hồ cần, ta cũng không dốt nhừ từ đi kiếm thảo được, để rồi nhừ tử bị bắt, ta bị đe dọa, chỉ có thể ngầm dâng nuốt cay theo chân bọn họ về Liêu thành, trở thành thê của Mục Vạn Hầu gia."

Trần A Nam nhìn người trước mắt một thân gầy đến chỉ là da bọc xương, hai gò má hốc hác, đôi con mắt đục ngầu, một bộ yếu ớt đến hơi thở mỏng manh, nhưng lại vẫn lưng thẳng ngồi trên ghế, trong lòng ôm lấy nhi tử vốn khóc thiếp đi trong lòng mình, khí tiết đoan trang, không phải vì một thân lụy là, cũng chẳng cần nhan sắc thiên hương hay trang sức châu báu, mà chính là khí phách từ trong xương mà ra, vốn đã là loài chim cao quý, thì dù có bị dính bùn, vẫn sẽ như trước người người thán phục. Có lẽ cũng bởi một thân khí tức đoan trang này mà Mục Vạn sống chết không quản nàng đã có một đời chồng, một đứa con mà đưa lên làm chính thê.

Lã phu nhân dung nhan lạnh lùng, môi động kể chuyện, nàng kể cuộc sống ở Hầu phủ ngày tháng thế nào giam cầm nàng, nàng kể Hầu gia bắt kể ngày đêm thế nào vấy bẩn một thân ngọc ngà, nàng lại kể làm sao từ thê biếm xuống thành thiếp, lại kể làm sao bị một kĩ nữ thanh lâu mưu kế hãm hại, sau đó mẫu tử chia cắt, a Chiêu biếm thành hạ nhân, còn nàng bị nhốt vào lao tù mặt trời chẳng rọi tới. Thái độ lạnh lùng như thế, bàng quang như thê người trải qua chẳng là nàng, mà chỉ là một vị khách qua đường, một người lạ đã nói lại với nàng.

Thái độ như vậy, càng khiến người ta tâm địa đều đau xót, rốt cuộc đã phải khổ cực như thế nào, mới có thể biến thành như vậy.

Trần A Nam cảm thấy lòng nặng nề, nhìn đôi con người đục ngầu vô định của người trước mắt, thầm hỏi trước đây sẽ có bộ dạng như thế nào? Có phải sẽ lung linh như vì sao nhảm đường lạc xuống trần gian, như mặt gương soi trăng, hay sẽ đen tuyền như ngọc trai, cao quý điềm nhiên?

"Mắt của phu nhân____"

Trần A Nam nghe thấy giọng nói của mình thật yếu ớt, cũng bởi đã từng trải qua một đời đau khổ ám ảnh, nay nhìn người trước mắt đau đến lạnh nhạt như vậy, phải chăng đó là đồng tình?

Lã Nhĩ bàn tay gầy yếu như tự giác chạm vào khóe mắt, hình ảnh xung quanh vốn chỉ là một mảng mờ mờ ảo ảo, ngay cả Trần A Nam ngồi trước mặt béo gầy ra sao nàng đều không đoán được, chỉ có thể nhận ra một bóng đen mà thôi.

Sau đó dường như Lã Nhĩ nhìn thấy một khung cảnh, ngọn đồi màu xanh mướt, hương thơm của muôn trùng kì thảo như vây quanh, dưới gốc cây bồ đề, một cô nương vẩy hoa chạm đất, một màu tia lung linh đứng đó, ba ngàn tóc đen đơn giản, nàng dung nhan tuy bình thường, nhưng trên dung nhan ấy, lại chứa một đôi mắt rất đẹp, một màu xanh thanh thuần, tinh khiết như giọt nước mắt của tiên nữ đã vô tình rơi xuống vào mắt nàng, như mặt hồ tĩnh lặng.

Nàng nước mắt rơi tí tách trên gò má, hướng về bóng dáng cao lớn cách đây không xa, chỉ thấy hán dung nhan chất phát, nhưng lại rất anh tuấn, giữa mi

tâm còn có họa tiết hình đã khắc sâu vào da, hấn ôn nhu chăm chú nhìn nàng, khẽ vươn tay muốn thay nàng lau đi giọt trân châu trên mặt nàng.

"Lã Nhĩ, tới đây."

"Huynh đừng lại đây! Đừng lại đùa giỡn ta, huynh biết ta thích huynh, lại lừa gạt ta!"

Hắn hai mắt trước sau không rời, vẫn một mảng ôn nhu hướng nàng tới gần, cứng rắn đôi tay đem Lã Nhĩ ôm vào lòng, đau lòng mà nói.

"Ta không gạt muội, thật sự rất thích muội, rất thích rất thích."

Lã Nhĩ đôi con ngươi màu xanh ngập nước, khóe môi run rẩy khàn giọng khẽ nói.

"Gạt người___ đôi mắt kì lạ này của ta, cả tộc đều ghét bỏ, trưởng nữ cũng bảo ta, huynh chán ghét đôi mắt của ta, mới cùng nàng đính hôn! Huynh gạt người!"

"Lã Nhĩ, nghe ta nói, ta cùng trưởng nữ hôn sự không có thật, nàng bịa chuyện gạt muội, ta đã bảo muội, ta thích muội, bất cứ thứ gì của muội ta đều thích, đôi môi này, cái mũi này, còn có đôi mắt màu xanh này, Lã Nhĩ, nhìn ta được không?"

"Lã Nhĩ, nếu ta nói lần đầu nhìn tới đôi mắt màu xanh này của muội, ta đã thích muội rồi thì muội có tin không?"

"Lã Nhĩ, mắt muội rất đẹp, ta rất thích, muội đừng khóc, lại khiến ta đau lòng."

"Lã Nhĩ, ta cùng muội, một đời vạn kiếp, tuyệt không buông tay."

"Lã Nhĩ, có kẻ cười mắt nàng kì lạ sao? Ta đi đánh hắn."

"Lã Nhĩ, cười một cái với vi phu nào."

"Lã Nhĩ, nhi tử của chúng ta, nhất định sẽ giống nàng."

"Lã Nhĩ, nàng ngồi yên ở nhà, vi phu đi săn cho nàng. Ngoan không khóc, nàng biết vi phu hội về nhanh thôi."

"Lã Nhĩ, vi phu yêu nàng."_____

Nước mắt trong như viên trân châu từ khóe mắt đục ngầu rơi xuống dung nhan của Lã phu nhân, như mang theo những tình cảm trong lòng, bi thương đến cùng cực mà rơi xuống.

Cả đời bị Hầu phủ chèn ép ức hiếp, một đời bị đánh đập đau khổ, bị nhốt vào lao tù tối tăm, nàng không khóc dù chỉ một giọt, ngay cả lúc gặp a Chiêu, nàng khóc những giọt lệ mừng rỡ cùng an lòng, nay giọt nước mắt bi thương đến như vậy, là lần đầu trong suốt mấy chục năm rồi núi Thiên Vinh.

Trần A Nam ngây ngốc nhìn giọt lệ tuôn như thác nước của người trước mắt, nhìn nàng vòng tay siết chặt tiểu hài tử trong lòng ngực, đôi môi mím chặt, khóc đến đau lòng. Rốt cuộc là nhớ tới điều gì, sợ hãi điều gì mà bi thương như vậy, giọt lệ như những nhát dao, cạy khóa kí ức trong đầu A Nam, Lã phu nhân lúc này, cùng với hình ảnh nàng ngồi dưới đất ôm tới tro cốt của phụ thân mà khóc đến hoa dung thất sắc, đầm ngực uất hận, lại như chan hòa làm một.

Tâm A Nam nhói lên một cái, như vạn tuyến kéo tới, thật đau âm ỉ, cũng thật khó thở.

Người nàng khẽ động, hai chân loạn choạng chạy vội ra ngoài, nàng không muốn nhìn, cũng không muốn nhớ lại.

Trần A Nam hai tay đóng cửa, chặn lại âm thanh nức nở đến đau xót của người ở bên trong, vốn muốn thông qua Lã phu nhân để biết một chút chuyện xấu của Hầu gia Mục Vạn, mà bây giờ đều không thể làm được, đành giao nàng cho người khác vậy, bởi Trần A Nam bây giờ sợ hãi bản thân phải nhớ lại kí ức đau lòng hồi trước, làm tưởng đâu là thời gian quá khứ, đâu là hiện tại.

Trần A Nam hướng tới bầu trời trong xanh khẽ nhìn, khóe miệng khẽ thở hắt ra một hơi, lồng ngực vốn nặng nề bây giờ trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Hai chân bước đi trong vô thức, Trần A Nam ngây ngốc, mơ mơ màng màng, sau đó trán liền đụng phải người mà có chút đau. Nàng vốn theo quán tính hướng người nọ xin lỗi, sau đó sẽ vòng người mà đi tiếp.

Nào ngờ lời còn chưa nói, chân còn chưa đi, tay đã bị người nắm lấy.

"Sắc mặt vì sao lại kém như vậy?"

Âm thanh quen thuộc, dung nhan họa thủy đập vào mắt A Nam, vốn nàng còn đang ngây ngốc, nên không nhìn rõ đáy mắt hắn vì nàng mà lo lắng nồng đậm, một cổ đau lòng ần ần hiện hiện, Trần A Nam khẽ ngốc, a một tiếng nhỏ.

"Ta___ không sao___"

"Chuyện của đám nữ nhân đó nàng không cần lo lắng, bây giờ đi theo ta."

Tay nắm tay, Trần A Nam lại bị hấn kéo đi như mọi lần, nhưng là nàng nhớ tới bộ dạng của Lã phu nhân cùng a Chiêu, lại không thể an tâm mà hỏi.

"Nhưng Lã phu nhân nàng ấy___"

"Sẽ có người giúp các nàng ấy, điển hình là tỷ phu của nàng."

Lã Văn Tiêu?

Trần A Nam nghiêng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy tỷ phu bận rộn chạy tới chạy lui, lại không biết làm cách nào hấn tập trung được nhiều xe ngựa đến vậy, chỉ thấy hấn như cảm giác được ánh nhìn của nàng, liền dừng việc trên tay nhìn qua, sau đó hướng nàng nhấp môi nói mấy chữ.

Trần A Nam đọc ra, hấn kêu nàng nhấn Trần Phù Dung một câu, kêu tỷ ấy đừng lo lắng.

Nàng không hiểu lắm chuyện hai người họ, chỉ biết có lẽ tỷ phu sẽ bề bộn công việc lại sợ hãi tỷ ở nhà ngóng trông, cho nên gật đầu đảm bảo, hứa hẹn gửi lời.

Lúc này Lã Văn Tiêu mới an tâm quay đầu chạy đi, tốc độ nhanh như lửa cháy tới mờ, bận đến ngập mặt.

Trần A Nam còn đang cảm thán, bên eo đã bị người nắm, sau đó cả người liền ngồi lên yên ngựa.

Sau lưng cảm nhận được hơi ấm của người nọ, hai má nàng ửng ửng đỏ bừng, có chút lúng túng khẽ kêu lên.

"Đại nhân định đưa ta đi đâu?"

Người nọ kéo dây cương, Quân Phiến hí lên một khúc dài, sau đó tung vó chạy như bay.

Gió tạt khiến hai mắt nàng mở không ra, bên tai lại kì dị cảm thấy luồng khí ấm nóng, Trần A Nam nhạy cảm chấn động toàn thân, liền nghe tới âm thanh đều đều của người đằng sau.

"Về Trần gia."

Vốn A Nam còn định mở miệng phê bình vài câu nam nữ tự trọng nhưng là ngựa chạy quá nhanh, gió tạt như bão, A Nam liền không có khả năng mở miệng, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Một mạch chạy về thôn nhà, Trần A Nam hai chân suy yếu dựa vào cổng Trần gia, mặt mày đều choáng váng.

Lưng được người vuốt, khí tức vốn loạn liền trở nên bình thường.

Trần A Nam sắc mặt có chút hồng, như có như không liếc nam nhân bên cạnh yên lặng thuận khí cho nàng, đôi con ngươi như hắc mầu nhìn chằm chằm A Nam, nàng nhìn ý cười trên choker dưới đáy mắt hấn, hận không thể một đám bay qua.

Nhưng vốn hiểu lẽ nghĩa, dù gì hấn cũng giúp đỡ nàng nhiều, dù biết hấn được lợi ích cũng không ít, nhưng A Nam nghĩa khí lớn như đại nam nhi, hướng hấn khẽ nói.

"Chuyện lần này___ cảm ơn huynh."

Đôi hắc mầu như biến hóa thành ba phần vùng nước, ý xuân tươi cười nhìn người bên cạnh hai mắt đảo quanh, xấu hổ đỏ mặt, nhưng quyết liệt giả bộ nghĩa khí, một bộ dạng khiến người ta dở khóc dở cười.

Tay áo Trần A Nam bị người mò vào, Trần A Nam lông tơ dựng đứng, xù lông cảnh giác nhìn người bên cạnh, chưa đợi nàng lộng quyền đá cước, đã thấy hấn từ tay áo nàng cầm tới một thứ, còn gì khác ngoài bức tranh nàng lấy được từ Hào phủ kia, chỉ thấy hấn hướng nàng tươi cười, cắt tranh vào ngực, cười cười nói nói.

"Cảm ơn ta thì chỉ cần cái này."

Nhưng là nàng vẫn chưa xem cái đó đâu..

Trần A Nam có chút sần bĩ.

Tóc mai bên cạnh được người vắn lên, Trần A Nam ngây ngốc nhìn hấn, chỉ thấy hấn hai mắt trước sau nhìn nàng chăm chú, khóe miệng cong cong, ôn nhu nói lại mang chút ý vị thờ dài không nở.

"A Nam, mấy ngày sau sẽ có người tới kiếm nàng, nàng cẩn thận một chút."

Trần A Nam nghe hấn nói, lại nghĩ dù gì người này cũng là đại nhân vật, hấn nói đều dựa vào những điều có thể mà nói ra, cho nên nàng khẽ gật đầu.

"Không nên quá thân cận với người lạ."

Trần A Nam khóc miệng co rút, ngài đây là tự nói ngài à?

Nhưng nàng cũng chỉ có thể gật đầu.

Sau đó nàng nhìn hần tươi cười, xoay người leo lên lưng ngựa, cách đó không xa còn có vị hắc ám đại ca mặt lạnh như tiền tay cầm đao cười ngửa, Trần A Nam lúc này mới nhận ra là hần muốn rời đi.

Vốn phải vui mừng nhưng kì dị lại vui không nổi.

Đây có phải là *bách cảm giao tập như người người thường nói?

"Đại nhân__"

"Phẩm Ngôn."

Bốn chữ đi đường cẩn thận như xương cá mắc kẹt trong cổ họng của A Nam, hai mắt trừng to nhìn cái người dung nhan xinh đẹp vẫn đang tươi cười đằng kia, vốn còn đang ngây ngốc không hiểu ý hần là gì thì chỉ thấy hần hướng nàng **bách hoa tề phóng, xinh đẹp khẽ nói.

"Gọi Phẩm Ngôn là được."

Trần A Nam nhìn hần chăm chú trông nàng, không khỏi đỏ mặt hơi một chút, sau đó lúng túng run giọng khẽ kêu.

"Phẩm Ngôn..."

Quả nhiên sau đó hần mặt mày thỏa mãn, ưng ý bắn tia khen ngợi về phía A Nam, sau đó liền hai tay kéo cương ngựa, nói lời từ biệt.

"Tiểu yến tước, sau này gặp lại."

Dứt lời liền phóng ngựa bỏ đi, để lại A Nam với cát bụi mịt mù, ngay cả bóng lưng suýt trần như trong bản thoại còn không được nhìn thấy.

Trần A Nam yên lặng nhìn hai bóng người chạy đằng xa, nhìn hai con bạch mã tung vó như bay, sau đó lại nhìn Quân Phiến bên cạnh hai mắt to tròn lấp lánh hướng nàng phì phì cái mũi.

Trần A Nam vuốt hần một cái, khẽ than thở.

Quân Phiến, người bị thất sủng rồi.

Quân Phiến như hiểu tiếng người, chỉ thấy nó dậm chân vài cái, hí lên thật bi thương.

Trần A Nam lắc đầu, cũng không thể chạy theo kêu hần quên ngựa được, đành phải một tay cầm cương ngựa, dắt Quân Phiến vào nhà.

Từ đó mở ra cuộc sống ngày ngày đấu gà cự chó của một Quân Phiến vốn từng dũng mãnh chinh chiến sa trường.

*tâm tình phức tạp

** trăm hoa đua nở

Mề Bối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gặp lại Dật Biểu Cát

"A Nam_____!"

Trời quang mây đặng, một ngày mới lại đến với khí trời không thể không tốt hơn. Trần gia trên dưới vốn yên yên tĩnh tĩnh, từ đâu lại vang lên âm thanh gào thét tận trời cao, ngay cả những người sống gần kề đây cũng bị dọa cho nhảy dựng lên.

Trần A Nam tóc tai đen nhánh xòa như thác, toàn thân đỏ ngầu màu trắng, có chút lộn xộn nằm vùi trong chăn bông, nàng dung nhan ngọc ngà, có chút rối loạn không hình dung được đây là đâu.

Một khắc không nhanh không chậm, nàng có chút ảo não vui đầu vào gối, quên mất bản thân quay về Trần gia, cứ ngỡ lại ở trên đồi cao của sư phụ, lại nghĩ dù sư phụ dạy dỗ nàng không tồi, nhưng kì lạ lại khiến nàng có thói quen ngủ thật trẻ, đến tận khi mặt trời lên cao ba sào nàng mới chịu dậy. Nay lại bị âm thanh hỗn tạp lay tỉnh, tâm tư A Nam có chút không hài lòng.

Nàng xô hài vào chân, đi tới chậu nhỏ rửa mặt đánh răng thật sạch sẽ, sau đó lại lựa chọn y phục mà thay, Trần A Nam hai mắt đảo loạn nhìn quần áo, móng cừu liền chọn một bộ màu lam mà tối qua nương vừa nhét cho nàng, sau đó cẩn thận đánh giá bản thân mình trong gương, cảm thấy không sai mới khoan thai bước ra ngoài.

Đi vài bước liền đến sân sau nhà, chỉ thấy vị tỷ tỷ vốn phải theo lễ tục mà về nhà phu vẫn còn tay áo xắn cao, một tay cầm dao một tay cầm gáo múc nước, dung nhan đồ hồng trường trường nhìn cảnh ngựa gà cựa nhau cách đó không xa. Trần A Nam không khỏi than thở Lã Văn Tiêu còn không nhanh quay về đem đại tỷ kiệu tám người khiêng mang về tư gia của chính mình đi, không phải nàng chán ghét tỷ tỷ ở nhà, nhưng ở mãi như vậy, người người bàn ra, đồn thất chí có tỷ tỷ mà thôi.

Trần Phù Dung nhảy bèn nhìn thấy bóng dáng màu lam yếu điệu của muội muội bảo bối, liền tức giận chỉ nàng, sau đó chỉ vào hắc mã, nghiêng răng nói.

"A Na, muội xem con ngựa muội đem về, cò không gặm, rom không nhai, lại sống chết đòi cắn gà! Không phải hán muốn ăn thịt gà đấy chứ? Tỷ còn cần con gà đó cho bữa trưa hôm nay đây!"

Trần A Nam đưa mắt nhìn sang Quân Phiến, chỉ thấy hán miệng ngậm hai cái cánh của con gà, đôi con ngươi đen láy nhìn nàng, một bộ dạng nghiêm chỉnh, thậm chí đuôi ở phía sau còn ve vẩy lúc lắc, A Nam nhìn con gà bất tỉnh trong miệng hán, không khỏi một trận ưu phiền kéo tới.

Quân Phiến này không phải một ngày ba bữa đều thịt gà đấy chứ?

Cũng không phải là sư tử, thế thì cắn gà làm gì?

Trần A Nam hai bước tiến tới, tay ngọc vỗ vỗ mi tâm hán, khẽ môi ôn nhu cười, hướng hán khẽ nói.

"Quân Phiến, thả gà. Ta dắt ngựa đi ăn cỏ có được không?"

Quân Phiến hai tai khẽ vênh, như nghe hiểu tiếng của A Nam, liền vui vẻ nhả gà xuống, mũi phì phì mấy cái, đầu liền dụi vào ngực nàng lấy lòng.

Quả nhiên là nghịch ngợm cắn gà nhà nàng, Trần A Nam không khỏi dờ khóc dờ cười.

Nàng đưa con gà đã bất tỉnh cho Trần Phù Dung, hướng tỷ tỷ nàng dụ dỗ lấy lòng, mới được tỷ tỷ buông tha cho hai lỗ tai, yếu điệu lác mông xách gà đi vào bếp, múa dao vẩy lửa, mãn giết gà A Nam xin miễn nhìn.

Trần A Nam lắc đầu khẽ cười, sau đó tay nhỏ cầm cương ngựa, phốc một tiếng leo lên, vỗ vỗ cổ của Quân Phiến, ý bảo hán tùy ý đi đi, không cần để ý nàng.

Quân Phiến cái đầu gật gù, sau đó vó ngựa không nhanh không chậm đi lung tung kiếm cỏ non, Trần A Nam ngồi trên lưng ngựa, nhẹ nhàng hít thở không khí, cảm thấy thư thái không ít.

Đến khi Quân Phiến kiếm được mảng cỏ xanh ưng ý mà gặm, Trần A Nam mới phát hiện con ngựa này thế nhưng lại đi một mạch ra khỏi thôn, tới dòng sông gần thôn nàng, Trần A Nam không khỏi dờ khóc dờ cười, lại cảm thấy bụng có chút trống rỗng, xung quanh ngoài một người một ngựa như nàng thì lại không có ai, cho nên Trần A Nam váy chạm đất khẽ cột cao, hai tay áo cũng xắn lên một chút, chân trần không hài, dự định đi bắt cá mà ăn.

Khi còn ở với Nhạn Bắc, cơm nước đều là một tay nàng tự cung tự cấp, bắt cá săn thú, những thứ nhỏ nhặt này nàng đều có thể thông thạo mà làm, cho nên lúc này Trần A Nam thời gian không tới một chum trà nhỏ trên tay đã cầm tới một con cá lớn giãy bành bạch rồi.

Trần A Nam không khỏi khen ngợi sông tốt nuôi cá đều béo đến vậy, khi ăn nhất định ngon chết người.

Nàng hai chân lội lên, sau đó cứ thế để trần cho khô, cũng không sợ bị người nhìn thấy rồi chịu trách nhiệm, bởi xung quanh cũng chỉ có mỗi nàng. Trần A Nam từ bên hông của Quân Phiến lấy ra một thanh chủy thủ, nàng không biết có phải người nam nhân kia để quên thứ này trên người Quân Phiến hay không, dù gì họa tiết cùng chất lượng thanh chủy thủ này đều là hạng thượng đẳng, vàng vàng óng ánh, còn có bén như sắt, nếu chém đá cũng nghi đá sẽ đứt.

Vốn A Nam cũng không nghĩ tới sẽ lấy thứ đồ xinh đẹp này để làm sạch ruột cá, nhưng trên người nàng ngoài bạc thì chẳng có gì, cho nên A Nam mất nhắm mắt mờ, khẽ kêu thứ lỗi, sau đó cầm chủy thủ đi làm sạch cá.

Nếu để nàng biết thanh chủy thủ này khắp thiên hạ đều tôn lên làm bảo vật, không biết có cảm thấy xấu hổ ngậm ngùi hay không? Đây đều là chuyện về sau.

Sau đó, Quân Phiến ăn no, A Nam cũng ăn no, một người một ngựa, thổi tắt nhúm lửa, sau đó liền khoan thai đi về.

Trần A Nam ngồi yên trên lưng Quân Phiến, khoan thai mà hướng thôn nhà đi về. Vốn nàng còn đang mơ mơ màng màng ngắm cảnh, thì bên tai lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, Quân Phiến dưới móng như cũng nghe thấy, chỉ thấy hán hai vó dậm mấy nhịp xuống đất, thân người căng cứng, đầu ngẩng cao, bộ dạng hoàn toàn hưng phấn nghênh đợi, chỉ cần lệnh của A Nam, liền có thể bốn vó bay giữa trời mà chạy vụt đi.

Trần A Nam nghĩ ngợi đây có lẽ là bản năng quen thuộc của chiến mã, nhưng là nàng không dám cùng Quân Phiến tung vó rong đuổi, đặc biệt lúc này chỉ có một mình nàng. Trần A Nam tay nhỏ vỗ vỗ bên sườn ngựa, hướng hấn an ủi dịu dàng, lăm lăm kêu Quân Phiến ngoan rồi lại Quân Phiến ngoan, không cần điên cuồng chạy nhảy, nàng nhất định sợ hãi.

Quân Phiến lỗ mũi phì phì mấy cái, liền rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó khoan thai cồng A Nam mà đi, hai tai có xu hướng cụp xuống, một bộ lãnh ngạo cao ngạo, khiến A Nam dờ khóc dờ cười.

"Cô nương xin dừng bước ____."

Trần A Nam vốn nghĩ đoàn người cùng ngựa này sẽ tiếp tục thản nhiên lướt qua nàng mà đi, dù gì cũng không quen không biết, nhưng là không nghĩ đến lại có người hướng nàng kêu dừng bước.

Trần A Nam nhìn xung quanh, ngoại trừ nàng thì chẳng có một vị cô nương nào ở đây, đại não khẽ động, Trần A Nam khẽ đoán bảy phần là hỏi đường.

Quả nhiên nói nàng thông minh không ngoa, chỉ thấy người đằng sau tiếp tục hướng nàng hô lên.

"Cô nương, tại hạ chỉ muốn hỏi đường."

Trần A Nam lòng khẽ an tâm, nàng tay nhỏ khẽ giựt dây cương, Quân Phiến liền dừng cước bộ, A Nam một thân thon gầy, thanh tao xoay người, ba vạt tóc đen khẽ bông bênh theo gió, chỉ thấy dung nhan nàng vốn sáng rực như ánh mặt trời khi chạm tới bóng dáng toán người kia, sống lưng liền có chút cứng ngắc, cơ mặt nhin không được đều khẽ run.

Trần A Nam con người cơ rút nhìn nam nhân quần áo lụa là thượng phẩm, một màu đỏ chói mắt, tóc đen vấn cao, dung nhan trong nhu có cương, ánh mắt câu hồn, sống mũi linh động, cánh môi như hoa như ngọc, họa thủy trời sinh, nếu so với *Vương Phẩm Ngồn kia họa thủy yêu nghiệt thì người nam nhân này vẻ đẹp lại có phần nữ tính, nhưng là quan trọng ở đây, A Nam vốn không phải bị sắc đẹp của người này dọa cho bất ngờ, mà chính là bị hấn dung nhan y đức người trong kí ức mà dọa cho thần hồn chấn kinh.

Dật Biểu Cát!

Trần A Nam không tài nào có thể đoán được nguyên do gì tên nam nhân một đời dùng sắc phong lưu này lại xuất hiện ở nơi này, hấn không phải nên theo thói quen kiếp trước, sống chết ở thanh lâu chứ?

Dật Biểu Cát một thân phong lưu cao quý ngồi trên yên ngựa, hấn từ trước đến nay, tuy luôn một bộ tùy hứng, nếu so với đại ca thì phong lưu càng phong lưu, nhưng khí tức lạnh lùng của hấn, luôn ẩn ẩn trong xương, gặp chuyện gì cũng khó có thể phá được.

Nhưng là khi nhìn tới bóng dáng màu lam lung linh ở đằng kia, chỉ thấy nàng tóc đen ba vạt sợi tung bay, mắt hạnh môi đào, da trắng như ngọc, một thân người lung linh trong nắng sớm, yếu điệu đến động lòng người, hình bóng tiểu cô nương hai búi tóc như trái đào, xinh xắn đáng yêu cầm tay hấn lúc ấy thoỉ phù phù, đôi con người to tròn trong vạt như mặt hồ, dịu dàng hướng hấn hỏi một câu "Đệ có đau không?" như hiện về.

Tâm hung hăng rung động, thành trì lãnh ngạo trong Dật Biểu Cát liền ở trước mắt thiếu nữ áo lam kia, tan thành vạn mảnh vạn bay đi theo gió.

Dật Biểu Cát lồng ngực xúc động, không quản đám hộ vệ đi theo ngăn cản, chỉ thấy hấn khẽ giựt dây cương ngựa, nhanh chóng phi tới trước mặt nàng.

Hấn kinh hi, hấn vui mừng.

Dật Biểu Cát đôi con người đen láy nhìn chăm chăm A Nam, khẽ khàn giọng nói.

"Ta ____ tỷ còn nhớ ta không?"

Trần A Nam khẽ chấn động, trong lòng ngực không khỏi khẽ nghiêng rằng chửi tục một câu, làm sao hấn lại có thể nhận ra nàng? Dù gì trước đây giúp đỡ hấn, khi ấy cả hai đều chỉ là hai đứa trẻ bốn năm tuổi, không nghĩ người này chỉ cần nhìn qua một lần, liền có thể nhận ra nàng.

Trần A Nam không quản hấn làm sao nhớ nàng, không quan tâm ý hấn là gì, lại càng không muốn cùng Dật phủ có quan hệ, cho nên nàng cứng rắn, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, ôn nhuận nhưng xa cách hướng hấn khẽ cười cười nói nói.

"Công tử nhận lầm người rồi. Tiểu nữ nhớ qua chưa từng gặp ngài."

Trần A Nam nhìn người trước mắt mặt mày biến sắc, trắng như giấy tuyên thành, không khỏi cảm thấy có điều kì lạ.

Dật Biểu Cát vốn một đời phong lưu, kiếp trước mỗi lần nhìn thấy hấn, chỉ thấy khóe môi người này lúc nào cũng khẽ cong, năm phần gần gũi năm phần lạnh nhạt với tất cả mọi người.

Hấn bộ dạng như vậy, là lần đầu nàng nhìn thấy.

Nhưng nếu vậy thì làm sao? Cùng Trần A Nam nàng không quan hệ, cho nên nàng hoàn toàn vô tâm, hiển nhiên nhìn hấn như người khách đi ngang, không để vào lòng.

Dù là một chút.

Dật Biểu Cát không thể diễn tả được tâm tình của mình hiện giờ, lại nhìn ánh mắt của người trước mắt, thế nào xinh đẹp, thế nào trong vắt luân hăm hấn, nhưng thế nào xa cách.

Xa cách đến ngón tay hần cũng khẽ run rẩy, phát ra hàn khí.

Dật Biểu Cát dung nhan tuy biến sắc, nhưng khóe môi vẫn cong, hần hướng nàng tươi cười như ánh nắng, ôn nhuận mà nói.

"Không nhớ không sao. Chúng ta vẫn còn thời gian."

Trần A Nam khẽ nhũ mày đẹp, không nghĩ cùng hần đây đưa không rõ, lại phiền muộn hần kì lạ, cho nên liền hướng hần lễ nghĩa như thường, xa cách nhưng không quá quái, không lạnh không nóng, khẽ nói.

"Công tử ngài đây lúc này muốn hỏi tiểu nữ điều gì? Có thể nhanh lên một chút được không?"

Lời cũng thay người nói, ý vị đỏi khách rõ ràng. Trần A Nam không nghĩ người này nhìn không ra ý nàng.

Dật Biểu Cát bàn tay khẽ siết chặt dây cương, nhưng vẫn ôn nhuận trả lời.

"Có thể dẫn ta đến Trần gia ở thôn Vĩ Quý không?"

Trần A Nam lúc này hoàn toàn biến sắc, nàng dung nhan vốn hòa thuận nhưng không quá phận, nay nghe tới Trần gia ở Vĩ Quý, chính là mặt mũi trắng bệch, ánh mắt nhìn không được phát ra tia lạnh lẽo, bàn tay giấu trong tay áo cầm cương ngựa khẽ run rẩy, tâm hung hăng phập phồng.

Trần A Nam ánh mắt khẽ nhìn xuống, như có như không hỏi hần.

"Công tử làm sao biết Trần gia?"

Dật Biểu Cát từ trong ngực lấy ra một phong vải giấy, chỉ thấy hần bàn tay cầm thứ đó khẽ lắc, dung nhan có chút trầm ngâm bảo.

"Hầu gia Mục Vạn đột ngột biến mất, cùng có các nữ quyến, có người báo thấy có người thôn Vĩ Quý đi ra vào Hầu phủ. Hần đánh rơi đồ vật này, tra ra mới biết là đồ của Trần gia. Ta phụng mệnh quan tri huyện tới bắt người tra hỏi."

Trần A Nam khiếp sợ nhìn khăn tay trên tay Dật Biểu Cát, nàng làm sao nhìn không ra đó là khăn tay của tỷ tỷ nàng? Chữ thù họ Trần ngăn nắp mỉa miếu đó, chính là khăn tay mà tân hôn tỷ tỷ trao cho Lã Văn Tiêu!

Trần A Nam lẩn mi khẽ cụp, che đi ánh nhìn hoảng loạn của mình.

Nàng hoàn toàn khiếp sợ, không nghĩ Hầu gia Mục Vạn biến mất mới bảy ngày, bọn họ đã tra ra Trần gia của nàng!

Nàng tránh một kiếp, tránh gặp gỡ Dật Lam Phong, tận lực tránh né những chuyện liên quan đến Dật phủ, hòng nghĩ chỉ cần đợi qua hai năm, tránh được họa diệt Trần gia, nàng liền có thể an tâm mà thở phào.

Nhưng là có chết nàng lại không nghĩ tới số phận trâu chọc, ép buộc Trần gia cùng Dật phủ phải dính vào nhau!

Trần A Nam như nhớ tới kiếp trước cả nhà chết thảm dưới tay Dật phủ, nghĩ đến ở nhà bây giờ chỉ có nữ quyến Trần gia, cha bận cùng bên ngoại bàn chuyện, đại ca cùng Lã Văn Tiêu từ ngày ở Hầu phủ đã hai ngày không về. Nàng không dám mạo hiểm, lại không tài nào cam lòng đưa người thân ra đầu ngọn nguồn sóng gió.

Trần A Nam nàng hiểu chuyện, nếu đưa Dật Biểu Cát về từ gia, tỷ tỷ nhìn thấy khăn tay không thấy người, nhất định sống chết ngoan cố nhào tới hỏi tỷ phu đâu? Lại nhìn tới Dật Biểu Cát đem theo nhiều hạ nhân như vậy, còn không phải là để bắt người sao?

"Sao vậy? Sắc mặt vì sao kém như vậy?"

Dật Biểu Cát vốn ánh mắt vẫn đề trên người A Nam, cho nên nhìn khi nhìn tới gò má nàng vốn hồng hào nay trắng bệch, tâm không khỏi chấn động, liền hành động không kịp suy nghĩ, bàn tay đã đề ở trên trán của A Nam.

Trần A Nam khiếp sợ, nhanh như cắt gạt phăng bàn tay của hần.

Dật Biểu Cát ngốc trệ, xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay như ngọn lửa cháy tận vào tim gan hần.

Trần A Nam khẽ tức giận lạnh lùng nói.

"Công tử, nam nữ thụ thụ bất tương thân, xin ngài hướng ta tụt trọng!"

Dật Biểu Cát nhận ra nàng tức giận, liền khẽ run rẩy liên tục hướng nàng nói.

"Thứ lỗi ___ là do ta luống cuống rồi.."

Trần A Nam lòng ngực vô vị, chỉ chăm chú nhìn vào chiếc khăn tay thêu chữ trước mắt, nàng bàn tay như ngọc khẽ chỉ vào nó, nghiêng răng quyết liệt nói.

"Chiếc khăn này, là của ta."

Lần này đến phiên Dật Biểu Cát dung nhan trắng bệch.

Đám hộ vệ phía sau rục rịch, một bộ muốn chạy tới trời người. Trần A Nam đáy mắt liền lãnh lẽo.

"Không ai được chạm vào nàng!"

Dật Biểu Cát đáy mắt âm trầm hướng thuộc hạ quát to.

Thuộc hạ nhìn nhau, rồi lại như nhau lui về.

Dật Biểu Cát kiểm chế con run rẩy lạnh lẽo từ trong ngực, hấn hướng nàng khẽ cười cười, ôn nhu nói.

"Nàng chỉ cần dẫn ta tới Trần gia."

Trần A Nam nhìn hấn, khoe môi khẽ trêu chọc cười khẽ, nàng dung nhan xinh đẹp, sáng bừng như ánh mặt trời, tựa tiểu phi tiểu khanh khách nói.

"Ta tên Trần A Nam. Khăn tay đó là của ta."

Muốn bắt, cũng là tới bắt nàng đi.

Dật Biểu Cát dung nhan trắng bệch.

Vụ án Hầu gia vốn là do hấn được phụ thân tin cậy trao cho, mặc dù quyền hành đều ở trong tay đại ca, nhưng hấn luôn được ở bên cạnh cùng đại ca xử lý, cho nên liên hiệp Dật phủ cùng Hầu gia chính là cùng một sợi dây thừng! Hầu gia biến mất kì lạ, phủ gia nhìn sơ thì bình thường như không ai lục soát, nhưng không thể đảm bảo được điều gì. Liều thành nhiều quan tham, Dật phủ tất nhiên không tránh khỏi quan hệ, cho nên hấn mới tức tốc ba ngày tra xét, cuối cùng tra được manh mối ở thôn Vĩ Quý. Vốn định bắt được người, hấn tự tin bản lĩnh tra xét nghiêm hình người không tồi, nhưng cái hấn không ngờ tới, nữ nhân hấn đêm đêm mong nhớ này, lại chính là ____!

Dật Biểu Cát nhìn thẳng nàng, nghĩ muốn tìm thấy một tia rối loạn không đúng của nàng, nhưng là người trước mắt vẫn bình thản đến ung dung, quyết liệt chui đầu vào rọ từ này!

Dật Biểu Cát đáy mắt âm u, khăn tay trong tay bị siết lấy nhăn nhúm, hấn nghiêng răng, cuối cùng mới không đành lòng khẽ gặm.

"Dẫn người về Dật phủ!"

Sau đó A Nam hai bên bị người kèm lấy, đằng sau cũng có người chặn, nàng đợi bọn họ tới trời nàng, nhưng là không nghĩ tên kia lại hạ lệnh chỉ hộ tống nàng đi, tuyệt không tới không chạm, Trần A Nam cảm thấy hấn kì lạ, nhưng ở trước tình hình này chỉ có thể yên lặng, bàn tay run rẩy cầm chặt cương ngựa, khẽ vỗ về Quân Phiến vốn muốn cự lại đem nàng bỏ trốn, sau đó nhắm mắt, theo chân bọn họ mà đi.

Trần A Nam sợ hãi nếu nàng đi rồi, ở nhà nương cùng tỷ tỷ, có phải hoảng đến phát khóc hay không?

Tâm A Nam hung hăng đau lòng, nhưng nàng không có cách, lại không tài nào có thể nhìn bất kì ai trong Trần gia bị bắt đi.

Cho nên A Nam quyết định, bình tới tướng chặn, nàng không nghĩ kiếp này lại ngu đần, lại bị đám người này chơi trong lòng bàn tay!

*Ở đây A Nam vẫn tin Hoắc Phẩm Ngôn họ Vương vì mấy chương trước Vĩ Thanh Thanh cùng Lã Văn Tiêu đều hướng hấn kêu Vương đại ca cùng Vương đại nhân.

Mề Bối: Tôi mới bị té xe, đau đến nước mắt nước mũi chảy hai hàng, cho nên mới chậm rãi tới bây giờ ngồi đánh máy viết truyện, nếu có lung củng, không hay thì mong các bạn mắt nhắm mắt mở bỏ qua, đợi lành rồi tôi sẽ tra xét lại huhuuu

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dật phủ

Trần A Nam một đường bị hộ tống tới Dật phủ ở Liều thành, đối diện với cảnh vật không khác lắm so với trí nhớ của nàng, A Nam hoàn toàn không cảm

nhận được gì. Có chăng cũng chỉ là sự ghét bỏ, cùng với nỗi lo sợ mơ hồ mà thôi.

Vốn tưởng bản thân sẽ bị tổng giam vào nhà chứa cũi, hoặc một nơi nào đó giống với lao tù ở Hầu phủ, dù gì bản thân nàng bây giờ chính là "tội phạm" đi? Nhưng là nàng không nghĩ tới, Dật Biểu Cát thế nhưng lại đem nàng tới tiểu viện của hắn, đem nàng khóa lại trong một căn phòng xa hoa, không thiếu bất cứ gì, ngay cả bốn góc phòng đều có lò sưởi ấm, cơm nước một ngày ba bữa không thiếu, sơn hào hải vị, thân người A Nam đều muốn tăng thêm một tầng thịt béo trắng hồng.

Trần A Nam một tay chống cằm, ánh mắt hờ hững nhìn dòng người được gọi là nha hoàn đi tới đi lui, quét dọn phòng ốc, thêm than vào lò, đổ đầy trà ấm, ngay cả điểm tâm để quá một khắc cũng đem đi đổi. Bàn tay ngọc gỗ đều trên mặt bàn, Trần A Nam không đoán được, Dật Biểu Cát đây là có ý gì?

"Cô nương, đây là bản thoai mới nhất của Báo quán, công tử sai người đem tới cho cô nương giải sầu."

Nha hoàn váy hồng như lụa, dung nhan thanh tú trắng hồng, trên đôi tay ngọc ngà cầm tới một tầng sách giấy, Trần A Nam nhàm chán nhìn nàng, cũng có thể đoán ra người này thuộc dạng nha hoàn thông phòng, cho nên bàn tay mới như vậy nõn nà, không giống các nàng khác đôi tay đầy vết chai sần, lại nhìn tới tầng sách lớn trên đôi tay khẽ run rẩy kia, A Nam hoàn toàn muốn bóp trán thở dài, không đoán được đây là ý gì?

Lại phiền chán người trước mắt tuy nhu thuận đối với nàng, nhưng không che giấu hết vẻ đố kỵ cùng đề phòng, Trần A Nam phát phát tay, tùy tiện kêu người khác nhận sách, sau đó tiếp tục ngồi yên thưởng trà ngắm cảnh. Nếu người ta đã có lòng đối tốt với nàng, nàng cũng không thể để bản thân chịu thiệt thòi.

Dù không biết vì nguyên do gì, Trần A Nam lại cảm thấy nhất định sẽ có người tới đem nàng thoát khỏi đây.

Nhưng là người nào, nàng lại không dám chắc. Chỉ là những cảm xúc mơ hồ, lại có thể khiến nàng kiên định đến lạ thường.

Trần A Nam miễn cưỡng, thiết nghĩ bản thân cần chỉnh chu quay lại công tác ngồi thiền, hồng vót vát chút chữ tĩnh trong tâm như ngày thường.

Vốn còn đang ngơ ngác ngồi đấy, suy nghĩ của A Nam liền bị vài âm thanh bên ngoài cắt đứt, đôi tai trắng ngần của A Nam khẽ nhúc nhích, tiếng bước chân, tiếng cười đùa, cách căn phòng có nàng không quá xa, và đặc biệt là số người có vẻ không ít đâu.

"Biểu ca, muội cùng các nàng tới thăm huynh đây."

Trần A Nam chán kinh nhìn cánh cửa phòng đột ngột mở toang, suýt chút nữa đã đem trà trong miệng phun ra ngoài ba thước. Nàng một tay vỗ ngực, hai mắt khẽ mở lớn, không dám tin nhìn một đám oanh oanh yến yến khí thế hùng hực tiến vào.

Nhưng khiến nàng chú ý hơn hết, chính là giữa đám người xa lạ kia, thì cái người một thân váy tím chàm đất thù hoa, miệng vừa kêu to hai tiếng biểu ca ấy, cũng xem như là "kẻ cầm đầu" đằng kia, không ai khác chính là vị tiểu tiểu tiểu muội họ hàng thật xa bên ngoài của Dật phủ.

Yến Liễu Đào.

Vốn một tiểu nhân vật như thế này không có khả năng khiến một A Nam hống hách của kiếp trước ghi nhớ.

Nhưng mà người đời thường bảo, núi cao còn có núi cao hơn.

So về trình độ hống hách, thì A Nam còn phải gọi vị Yến tiểu thư này ba tiếng cô nãi nãi đây.

Nếu chỉ là như vậy, Trần A Nam cũng không tài nào để ý nàng, nhưng là bởi vị Yến tiểu thư bề ngoài nhỏ bé này lại đích thực là một người bụng đầy mưu mô, thật sự rất xấu xa.

Cho nên Yến Liễu Đào mới có khả năng ra vào Dật phủ như phủ gia của mình, thậm chí còn dọn đồ kéo qua, thế nhưng trên dưới Dật phủ lại hoàn toàn ngấm ngấm mắt nhắm mắt mở, tùy nàng quấy nhiễu.

Yến Liễu Đào dùng một năm để tới Dật phủ, dùng tiếp hai năm biến mình từ thân phận nhỏ như hạt đậu leo lên vị trí thiếp thân cưới hỏi đẳng hoàng của Dật nhị thiếu, so với Trần A Nam ngu ngốc kiếp trước, nàng ta chính là thuộc dạng người xấu không dễ gần.

Cũng bởi thế mà nàng mới nhớ rõ cái vị Yến Liễu Đào này, dù gì cũng từng một thời là người một nhà.

Nhưng là kiếp trước chúng ta gặp nhau trong hôn lễ của Trần A Nam và Dật Lam Phong.

Kiếp này lại gặp nhau trong tiểu viện nhỏ nhỏ của Dật nhị thiếu gia, Dật Biểu Cát, tương công tương lai của Yến Liễu Đào.

Tẩu tử quá cố hàng xóm như Trần A Nam đối diện với muội tử chắc chắn của Dật phủ, ai u thật có chút hổ thẹn_____

"Cô là ai?"

Trần A Nam nhìn đôi con ngươi sáng rực như ánh lửa, hùng hực hung dữ của Yến Liễu Đào hướng về nàng, nhìn nàng ta thế nào nhăn nhúm dung nhan, khăn tay đều bị nhàu nát dưới đôi tay trắng ngần ấy, thái dương A Nam lặng lẽ chảy một giọt mồ hôi nhỏ.

Nàng trầm nghĩ, có nên hướng nàng ta bình đàm hỏi han "muội tử đạo này sống thế nào?" hay không_____?

Trần A Nam dung nhan xinh đẹp khẽ cười, ôn nhu hướng các nàng khẽ bảo.

"Tìm Dật Biểu Cát? Hắn ở tại căn thứ ba bên cạnh."

Yến Liễu Đào cùng đồng bọn: _____

Trần A Nam cơ mặt thật muốn chuột rút..

Ai, thật khó xử.

Trần A Nam trầm nghĩ rằng nguyên rửa, rửa chết Dật Biểu Cát bố trí nàng ở cạnh nơi ở của hắn, lại rửa hắn làm việc chậm chạp, thậm chí không làm, tra hình không tới, giờ nhìn xem, những người trước mắt này chính là chỉ cần nàng hất xi một cái, liền ba chân nghìn móng nhào qua, cái mạng nhỏ của Trần A Nam này liền theo gió mà đi a _____

Trần A Nam suy tư, nàng phải làm gì đây?

Chạy hay trốn?

Mễ Bối: Thông báo thấy các bạn thật sự rất nhiều mong đợi, dù tôi có liệt cũng không tài nào nhìn đọc giả trợ trợ như vậy được đâu huhuuu. Cho nên đánh ngoi lên như cá mắc cạn, viết lách vài dòng cho các bạn đây huhuuu. Có không hay xin bỏ qua, tôi yêu các bạn. Tym.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi A Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.